

TESS GERRITSEN

rizzoli & isles

HALJ MEG ÚJRA!

Copyrighted Material

TESS

GERRITSEN

Halj meg újra!

A kötetben szereplő művek szövegének
átdolgozását a Reader's Digest szerkesztői
végezték, és a magyar nyelvű kiadás a szerzők,
illetve a kiadók hozzájárulásával történt.

Főszerkesztő. Piotr Wierzbowski

Megbízott szerkesztő: Daróczi Péter

Terjesztési igazgató: Piotr Paszkovski

Felelős kiadó; Kardos Ágnes

© 2016 TARSAGO Magyarország Kft., Budapest

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és
Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja.

ISBN 978-963-289-347-1

ISSN 1416-8812

Printed and bound in Slovakia by
NEOGRAFIA

Reader's.

Digest

Jane Rizzoli nyomozó és Maura Isles igazságügyi orvos szakértő bizarr bűnügyi helyszínt vizsgál Bostonban. A gyilkos úgy csap le áldozataira, mint a párduc, és nem tudnak arról, hogy hat évvel korábban afrikai szafarin vett részt.

A párduc magányos vadász, észrevenni
is bajos, befogni pedig még nehezebb.

Lopakodva közelíti meg zsákmányát,
és vérfagyasztó precizitással gyilkol.

Akárcsak az a gyilkos, akinek

Jane Rizzoli nyomozó és Maura Isles

törvényszéki patológusnő próbál

a nyomára jutni, miután bizarr tetthelyre

riasztják őket Bostonban.

Sejtelmük sincs, hogy hat évvel korábban

a gyilkos egy afrikai szafarin vett részt...

EGY

Az Okavango-folyó torkolata, Botswana

A CSUPASZ FÖLDÖN a lenyomat halvány, mint egy vízjel, a hajnali fényben mégis észreveszem. Délben, amikor az afrikai nap forrón süt a tájra, még akár el is kerülhette volna a figyelmemet, kora reggel viszont a legapróbb bemélyedés vagy lenyomat pereme is árnyékot vet, és ahogy kilépek a sátrunkból, megakad a szemem a talpnyomon. Ahogy odaguggolok mellé, megborzongok a tudattól, hogy alvás közben mindössze egy vékony vászonfal oltalmazott bennünket.

Richard előbukkan a sátor bejáratából, felegyenesedik, és elégedett nyögéssel nagyot nyújtózik, miközben beszipantja a harmatos fű, a füst és a tűz fölött készülő étel illatát. Afrika illatát. Ez a szafari Richard álma, mindig az ő álmait váltjuk valóra, nem az enyéimet. Én csak a vagány barátnő vagyok, aki mindenhez készségesen asszisztál. Még akkor is, ha ez huszonnyolc óra utazást jelent három különböző repülőgépen, Londonból Johannesburgon át Maunba és onnan tovább a szavannára. Még akkor is, ha az aktuális kaland két hét sátorozást jelent, megesznek a szúnyogok, és a bokrok mögé kell járni pisilni. Még akkor is, ha a kaland akár az életembe is kerülhet, mert ez jár a

fejemben, miközben a sátor mellett a nyomot vizsgálom. Egy méter sem választja el onnan, ahol Richard és én éjjel az igazak álmát aludtuk.

- Szippantsd be a levegőt, Millie! - biztat Richard rekedten. - Sehol nincs ilyen illata a levegőnek.

- Oroszlán járt a sátonál éjjel - mondom.

- Sehol másutt. Legszívesebben palackba zárnám, és hazavinném.

Nem figyel. Ki sem lát a nagy fehér világutazó csodálatos mesevilágából.

Úgyhogy a hangomat felemelve megismétlem: - Itt járt egy oroszán, Richard. A sátor közvetlen közelében. Ránk is törhetett volna, ha a karmával kihatja a vásznat.

Fel akarom ébreszteni a veszélyérzetét, hallani akarom, ahogy riadtan hebegi: *Millie, ez tényleg nem tréfa.*

Ehelyett vígan odakurjant a csoportunk közelben álldogáló tagjainak

- Hé, ezt nézzék meg! Oroszlán vendégünk volt az éjszaka!

Elsőként a két fokvárosi lány jön oda, akik közvetlenül mellettünk verték fel a sátrukat. Sylvia és Vivian mindketten huszonévesek, napbarnítottak, hosszú combúak és szőkék, eleinte nem is nagyon tudtam megkülönböztetni őket egymástól. Ahogy a lányok letérdelnek mellém, nem tudom nem észrevenni, hogy Richard tekintete azonnal Sylvia mélyen kivágott trikójára siklik.

Természetesen Elliot is azonnal ott terem. Mindig a szókeségek körül legyeskedik, akikkel csak néhány hete

Fokvárosban ismerkedett össze. Azóta el sem mozdul a közelükből, hűséges ölebként ugrabugrál körülöttük, a figyelmükért kuncsorogva.

- Friss a nyom? - Elliotnak aggodalmas a hangja.

- Tegnap még nem volt itt, különben láttam volna - mondja Richard.

- Nyilván éjjel járt itt az oroszlán. Képzeld csak el, kimászik a sátorból, hogy elvégezze a szükségét, és szembetalálkozik vele. - Hörgő hangot ad, és karomszerűen begörcbített ujjával Elliot felé sújt, aki riadtan hátrahőköl. Ezen Richard és a szökeségek jót nevetnek, mert a maga vicces módján Elliot kiválóan alkalmas a társaságban felgyülemelő feszültség oldására: ő az aggodalmaskodó amerikai, aki a túléléshez szükséges összes létező holmival fel van szerelve - zsebeit rovarriasztós és napolajos flakon, fertőtlenítő és allergiagyógyszer, jódtabletta és papír zsebkendő dagasztja.

- Oroszlánnak kicsi - jegyzi meg Vivian, és közelebb hajol, hogy alaposabban szemügyre vegye a nyomot. - Lehet, hogy nőstény, nem gondolják?

- Hím vagy nőstény, simán kinyír mindkettő - morogja Elliot.

- Ha tökéletes biztonságra törekszik, szafari helyett ment volna állatkertbe - mondja Richard, és a szökeségek felkacagnak. Mindenki behódol Richard, az alfahím előtt. Akárcsak a hősök, akikről a regényeiben ír, ő is mindig magához ragadja az irányítást, és megtalálja a kiutat a vészhelyzetből. Mármost ezt hiszi magáról. A szavannán

igazából ő is csak egy a sok ügyefogyott város lakó közül, de igyekszik úgy viselkedni, mint valami túlélési szakértő.

Ez megint olyasmi, ami ingerültté tesz ma reggel – azon túl, hogy éhes vagyok, kialvatlan, és még a szúnyogok is megtaláltak. A szúnyogok mindig rám találnak. Valahányszor kilépek a sátorból, szinte hallom a vacsorához hívó csengettyűjüket.

Richard odakiált az afrikai nyomkeresőknek. – Jöjjen csak, Clarence! Nézze, mi bókászott a táborunkban az éjjel.

Clarence eddig kávét kortyolgatott a tábortűznél a Macunaga házaspárral. Lekuporodik, szemügyre veszi a lábnyomot.

– Friss – mondja Richard, az újdonsült szavannaszakértő. – Most éjjel járhatott erre az oroszlán.

– Nem oroszlán volt – mondja Clarence, Összehúzott szemmel felpillant ránk. – Párduc.

– Egyetlen lábnyomból hogyan lehet ilyen biztos a dolgában?

– A nyomot a mellső láb hagyta. A kerekded forma párducra utal. – Clarence felegyenesedik, körbepillant a tájon. – Egyetlen állatról, vagyis magányos vadászról van szó. Igen, párduc járt erre.

Macunaga megörökíti a lábnyomot hatalmas Nikonjával, Felesége és ő egyforma safarizubbonyt, olajzöld nadrágot, pamutkendőt és széles karimájú kalapot visel. A legapróbb részletig egymáshoz öltöztek.

– Most már érthetik, miért mondom, hogy éjjel maradjanak a sátrukban – szólal meg Johnny Posthumus.

Szavannai vezetőnk olyan nesztelenül jelent meg mellettünk, hogy csak most veszem észre, visszatért a folyótól. A neve - Posthumus - komor hangzásúnak tűnhet ugyan, de Johnny megnyugtató bennünket, hogy ez a családnév meglehetősen gyakori a búrok között. Az arcvonásait látva megjelennek lelki szemem előtt tagbaszakadt holland felmenői. Johnnynak napszitta szőke haja van, kék szeme és fatörzsszerűen vaskos lába.

- Közvetlenül pirkadat előtt onnan érkezett - mondja Johnny, és a csalitos felé mutat a táborunk peremén. - Kilépett a bokrok közül, tett pár lépést a tűzrakóhely felé, és alaposan szemügyre vett.

Meghökken, hogy ezt ilyen nyugalommal mondja. - Látta a párducot?

- Éppen tüzet raktam a reggelihez, amikor megjelent.

- És erre maga?

- Azt tettem, amit maguknak is tanácsolok. Kiegyenesedtem, hogy nagyobbnak lásson. Felszegttem a fejem, hogy az állat jól lássa az arcomat. A zsákmányállatoknak, mint például a zebráknak, oldalt van a szemük, a ragadozóké viszont előreszegeződik. Mindig mutassák az arcukat a nagymacska felé. Akkor kétszer is meggondolja, hogy támadjon-e.

Johnny körbepillant a hét kuncsafton, akik azért fizetik, hogy életben tartsa őket ezen a távoli vidéken. - Ezt vessék az eszükbe, rendben? Nézzenek bele a képébe. És egy dolog tilos: futásnak eredni. Mert akkor vége a túlélési esélyeiknek.

- Kint volt a szabadban, szemtől szemben egy párduccal... - morfondírozik fennhangon Elliot. - Miért nem használta azt? - A vadászpuskára mutat, ami mindig ott lóg Johnny vállán.

- Soha nem lőnék párducra. Semmilyen nagymacskát nem ölnék meg.

- De nem erre való a puska? Hogy megvédje magát?

- Ezekből az állatokból már alig van a világon. Itt ők vannak otthon, mi vagyunk a betolakodók. Ha egy párduc megtámadna, nem hiszem, hogy képes volnék kioltani az életét. Még a saját életem megmentése érdekében sem.

- De miattunk azért csak kivételt tenne, nem? - Elliot idegesen felnevet. - Lelőne egy párducot, hogy megvédjen bennünket, ugye?

Johnny sejtelmes mosollyal válaszol. - Majd kiderül.

DÉLRE összepakoltunk, és készek vagyunk még mélyebbre bevetni magunkat a vadonba. Johnny vezeti a furgont, Clarence a nyomkeresőülésen kuporog, amely kinyúlik az első lökhárító elé.

Johnny megnyugtatja a társaságot, hogy ameddig a járműben maradunk, biztonságban vagyunk, ugyanis a ragadozók egyetlen hatalmas gépzsír- és olajszagú acélszörny részeinek hisznek bennünket. Viszont ha valaki kiszáll a kocsiból, rögtön átminősül vacsorává.

Idekint egyáltalán nincsenek utak, csak a fű lapul le alig láthatóan ott, ahol a korábban elhaladt kerekek összetömörítették a talajt. A szavanna valószerűtlen dolog

volt számomra négy hónappal ezelőtt a londoni lakásunkban. Amikor Richard odahívott a számítógépéhez, és megmutatta a botswanai szafarit, amelyre be akart fizetni kettőnk, az oroszlánok, vízilovak, orrszarvúk és párducok fotói alapján egy hatalmas, modern vadasparkot képzeltem el kényelmes szálláslehetőségekkel és aszfaltozott utakkal. Jókora, csinos sátrak jelentek meg a képzeletemben zuhanyzóval és vízöblítéses vécével. Eszembe sem jutott, hogy fizetnem kell a kiváltságért, hogy a bozótban vadkempingezzek.

Richard semmi kivetnivalót nem talál a spártai körülményekben. El van ragadtatva Afrikától, egyfolytában fényképez, miközben a furgonnal döcögünk.

- Oroszlánok! Oroszlánok! - kiáltja. - Ott!

A közeli fa árnyékában három nőstény lustálkodik. A hátam mögül izgatott japán beszédei hallok, és hátrafordulva azt látom, hogy Macunaga felpattant a helyéről, és a felesége a zubbonyába csimpaszkodva igyekszik megakadályozni, hogy egy jobb fotó reményében kiugorjon a furgonból.

- Leülni! - bődül el Johnny. - MOST!

Macunaga azonnal visszahuppan a helyére.

- Nem emlékszik, mit meséltem maguknak, Iszao? - figyelmezteti Johnny. - Aki a furgonból kiszáll, halott ember.

- Bocsánat. Elfelejtettem az izgalomtól - mormogja Macunaga.

- Nézze, én csak a maguk biztonságán próbálok örködni. - Johnny hangosan fújtat, és halkán hozzáteszi: - Elnézést, amiért felemeltem a hangom. De tavaly is volt egy esetünk. A kollégám kivitt két vendéget vadlesre. És mielőtt rájuk szólhatott volna, mindketten kiugrottak a furgonból fényképezni. Egy pillanat alatt megvolt a baj.

- Mármint megölték őket az oroszoknak? - kérdezi Elliot.

- Ezek a ragadozók erre vannak programozva, Elliot. Úgyhogy kérem, élvezzék a látványt, de csak a furgon utasteréből, rendben? - Johnny felnevet, hogy oldja a feszültséget, mi viszont meg vagyunk szeppenve: egy csapat rosszalkodó gyerek, akiket éppen leteremtettek. Faképnél hagyjuk az oroszoknak, és folytatjuk utunkat a következő táborhelyünk felé.

NAPNYUGTAKOR előkerül az alkohol. Miután felvertük az öt sátrat, és lobog a tábortűz, Clarence, a nyomkereső előszedi a palackokat: gin, whisky, vodka és Amarula a választék. Utóbbi az afrikai marulafa gyümölcséből készült édes krémlikőr, nagy kedvencem. Ez az a része a napnak, amikor úgy érzem, érdemes volt eljönni Afrikába. Ilyenkor az összes kellemetlenséget és a Richarddal köztünk vibráló feszültséget feloldja a könnyű és kellemes alkoholmámor, és gyönyörködhetem a naplementében. Miközben Clarence elkészíti a pörköltből és kenyérből, illetve gyümölcsökből álló egyszerű vacsorát, Johnny drótot húz ki a tábor

peremén – az alkalmi kerítésre kis csengettyűket akaszt, hogy észrevegyük, ha bármi bebóklászna a táborba.

Odafordulok a rotyogó pörköltet kavargató Clarence-hez. – Mióta dolgozik Johnnyval? – kérdezem.

– Johnnyval? Ez az első utunk együtt.

– Még nem dolgozott vele nyomkeresőként?

– Johnnyt az unokatestvérem szokta elkísérni. De a héten Abraham falujában temetés lesz, úgyhogy otthon kellett maradnia. Engem kért meg, hogy helyettesítsem,

– És mit mondott Abraham Johnnyról?

Clarence elvigyorodik. – Az unokatestvérem nagyon sok történetet tud Johnnyról. Rengeteget. Azt szokta mondani, hogy Johnny *sangánnak* kellett volna születnie, mert annyira hasonlít ránk. Csak fehér az arca.

– Úgy hívják a törzsüket? Sangánnak?

Bólint. – Limpopo tartományból jöttünk, Dél-Afrikából.

– Akkor ez az a nyelv, amelyen néha beszélgetnek egymás között?

Szégyenlősen felnevet. – Amikor azt akarjuk, ne értsék, miről van szó.

Richard előbukkan a sátrunkból. Tiszta pólót vett. Mellettem üres szék várja, de rá sem hederít, csak megy tovább. Inkább Vivianhez ül le, aztán beindítja a mosolyoffenzívát. Hogy tetszik a szafari? Nem készülnek Londonba valamikor? Örömmel küldenék dedikált példányt magának és Sylvianak a következő regényem megjelenésekor. Persze mostanra mind tudják, kit tisztelhetnek benne. Richard a csapattal való találkozás első

órájában megszéllőztette, hogy ő Richard Renwick krimiíró, az MI-5-ös regényhős, Jackmann Tripp megteremtője. Sajnálatos módon a társaságból senki sem hallott még sem Richardról, sem a hősről, úgyhogy az első nap az író uraságnak duzzogásra sikeredett. Mostanra viszont Richard újra magára talált, és azt csinálja, amihez a legjobban ért: elbűvöli a hallgatóságát. Emlékszem, négy évvel ezelőtt engem is így vett le a lábamról, amikor az akkori krimijét dedikálta a könyvesboltban, ahol dolgozom. Amikor Richard bedobja magát, ellenállhatatlan, és azt látom, hogy úgy néz Vivianre, ahogy rám már évek óta nem. Johnny letelepszik a mellettem lévő székre. Nem szól semmit, csak körbepillant a társaságon. Azt hiszem, folyamatosan elemez bennünket, és kíváncsi volnék, milyennek lát.

- Azok a csengettyűk a dróton tényleg érnek valamit, vagy csak a biztonságérzetünket hivatottak növelni? - kérdezem.

- Elsőfokú riasztásnak megteszik.

- Tegnap éjjel, amikor a párduc bejött a táborunkba, nem hallottam csilingelőst.

- Én igen. És valószínűleg ma éjjel is halljuk majd a csengettyűket.

- Gondolja, hogy itt is párducok portyáznak?

- Nem. Most a hiénák miatt. - A tábortűz fénykörén túli sötétség felé mutat. - Nagyjából féltucatnyian figyelnek bennünket.

- Micsoda! - A sötétséget kémlelem. Csak most veszem észre a rám szegeződő, parázsló szempárokat.

- Türelmesek. Várják, hogy kiderüljön, hagyunk-e nekik valamit. De sétáljon ki közéjük egyedül, és maga lesz a vacsorájuk. - Johnny vállat von. - Ezért hoztak el magukkal.

- Hogy ne legyen belőlünk vacsora.

- Ha túl sok vendéget veszítek el, nem jutok a pénzemhez.

- Mi az, ami még belefér?

- Maga még csak a harmadik volna.

- Ez most vicc, ugye?

Elmosolyodik. Bár nagyjából Richarddal egyidős, az afrikai naptól mély ráncok húzódnak a szeme körül. Megnyugtatóan a karomra teszi a kezét, amitől meghökkenek, ugyanis Johnny nem híve a felesleges érintéseknek.

- Igen, vicceltem. Még sohasem veszítettem el vendéget.

- Nehéz eldöntenem, mikor beszél komolyan.

- Észre fogja venni, amikor komolyra fordul a helyzet.

- Az ÍRÓKNÁL ez amolyan munkaköri kötelesség - mondja Richard, miközben fekszünk a sátrunkban aznap éjjel. - Bővítem az olvasótáboromat.

Suttogva beszélünk, mert a ponyvafal vékony, és a sátrak szorosan egymás mellett állnak. - Plusz feltámadt bennem az oltalmazás ösztöne. Fiatal lányok magukban a szavannán... Elég kockázatos vállalkozás két

huszonévestől, nem gondolod? Csak csodálni lehet a bátorságukat.

- Annyira nincsenek magukra hagyatva. Elliot azért iratkozott fel, hogy legyen társaságuk. A lányok meghívására.

- Igazából száanalomból invitálták. Lefogadom, eszükbe sem jutott, hogy tényleg befizet a túrára.

- Miért kell folyton letorkolnod Elliotot? Olyan kedves pasinak tűnik. És rengeteget tud a madarokról.

Richard gúnyosan felmordul. - Az lángra gyújtja a nők képzeletét.

- Mi ütött beléd? Miért vagy ilyen rosszindulatú?

- Ugyanezt kérdezhetem én is tőled. Az a két lány legalább tud lazítani. Át tudják adni magukat a hely szellemének. Nem fanyalognak mindenben.

- Én is igyekszem jól érezni magam, de tényleg. Csak nem tudtam, hogy ilyen rusztikusak lesznek a körülmények. Azt hittem...

- Puha törülközőkre számítottál és svájci csokira a párnán.

- Ne legyél ilyen lekezelő. Itt vagyok, vagy nem?

- Igen, és az egész utat végigpanaszkodtad. Az álmom volt ez a szafari, Millie. Ne rontsd el.

- Ne haragudj - suttogom, és a kezéért nyúlok. - Nem szándékosan kötözködöm.

Az ujjaim a keze köré záródnak, de ő nem viszonozza a gesztust. Helyette nagyot sóhajt, és elfordul tőlem. Egy másodperccel később így szól:

- Nem tudom, hová tart a kapcsolatunk, Millie.

Én viszont tudom, hova tart Richard. Tőlem el. Hónapok óta távolodik tőlem, de a folyamat olyan apró lépésekben ment végbe, hogy eddig nem voltam hajlandó tudomást venni róla.

A ponyva túloldalán az éjszaka zsibong a folyamtorkolat hangjaitól.

Richard elaludt.

Hogyan képes békésen elszenderedni, miközben engem majd szétvet az idegesség? Hallgatom a szuszogását. Annyira nyugodt és egyenletes, Richard érdektelenségének a hangja.

Akkor is alszik, amikor én már fent vagyok másnap reggel. Szorongva gondolok a rám váró napra. Egy újabb zötykölődős utazás, ülünk összepréselődve, és próbáljuk elviselni egymást. Egy újabb este, amikor nézhetem, hogyan bájolog Richard a lányokkal. Rosszabb már nem is lehet ez a nyaralás, kesergek. Aztán egy nő sikoltozása töri meg a csendet.

KETTŐ

Boston

A RENDŐRSÉGET a kézbesítő riasztotta. Délelőtt negyed tizenkettő, mobiltelefonról érkező hívás, feldúlt hang: – *A Sanborn Avenue-n vagyok, West Roxburyben, irányítószám nulla-kettő-egy-három-kettő. A kutya... megláttam a kutyát az ablakban...* – És így jutott a bostoni rendőrkapitányság tudomására a haláleset.

Az első jel, ami arra utalt, hogy a Sanborn Avenue-i házban valami nincs rendjén, a tömött postaláda volt. Erre Luis Muniz postai kézbesítő a második napon felfigyelt. Ha valaki két napig nem üríti ki a postaládáját, az még nem feltétlenül ok az aggodalomra. Amikor viszont Muniz a negyedik napon kinyitotta a postaládát, és látta, hogy még mindig tele van küldeményekkel, rögtön tudta, hogy intézkednie kell.

– Szóval a postás kopogtat a bejárati ajtón – idézte fel a történeteket Gary Root járőr. – De nem érkezik válasz. Erre benéz az ablakon, és észreveszi a kutyát.

– Azt a kutyát? – kérdezte Jane Rizzoli nyomozónő, és a postaládához kikötött barátságos tekintetű golden retrieverre mutatott.

- Igen. A nyakörvén lévő bileta szerint a Bruno névre hallgat. Kihoztam a házból, mielőtt még több kárt csinálhatott volna.

- És a kézbesítő? Ő hol van?

- A nap fennmaradó részére elkéredzkedett a munkából. Felvettem az adatait, de sokkal többet nem tud, mint amit elmondtam. Be sem lépett a házba. Én jártam elsőként odabent. Bementem, és... - A járőr a fejét csóválta.
- Bárcsak ne tettem volna.

- Beszélt még valakivel a kézbesítőn kívül?

- Csak a kedves hölgyel, itt a következő házban. Érdeklődött, hogy mi történik. Annyit mondtam neki, hogy elhalálozott a szomszédja.

Jane megfordult, és a házra nézett, ahol Bruno, a barátságos retriever napokig bezárva raboskodott. Régebbi építésű, kétszintes családi ház volt verandával és dupla garázzsal. A garázsajtó csukva, a behajtón fekete Ford Explorer parkolt.

- Nem akar körbevezetni bennünket a házban? - kérdezte Root járőrtől Jane társa, Barry Frost.

- Tudja, mit? - mondta Root. - Inkább nem. Örülök, hogy kiment az orromból az a bűz, és ha nem muszáj, nem repetáznék.

Frost nagyot nyelt. - Annyira rossz volt?

- Maximum fél percet tölthettem a házban. Amúgy sincs odabent semmi, amire nekem kellene felhívnom a figyelmüket.

Jane és Frost felkaptattak a verandára, aztán megálltak, hogy gumikesztyűt és cipővédőt húzzanak. Végül egymásra néztek, és Jane látta, hogy a férfi mély lélegzetet vesz, és ő maga is ugyanígy tett. Egy utolsó korty friss levegő. Beléptek a házba.

Frost az orra elé emelte behajlított karját, így próbálva védekezni a szag ellen. Hívják *hullaméregnek* vagy *kadaverinnek* is, de végső soron a halál gyomorforgató szaga az, ami ilyenkor megcsapja az ember orrát. De nem a bűz miatt torpantak meg az ajtón belépve. Hanem attól, amit a falakon láttak. Bármerre néztek, szemek meredtek vissza rájuk. Mintha maga a halál rendezett volna tárlatot az újonnan érkezett betolakodók fogadására.

- Jézusom - hüledezett Frost. - Vadász volt az áldozat? Valami nagyvad-specialista?

- Hát ezek tényleg böhöm nagyok - állapította meg Jane, és a falra erősített orrszarvúfejre emelte a tekintetét. Vagyázva elhaladt a trófeák sorfala mellett, szájtátva rácsodálkozva a preparált állatfejek élethűségére. Szinte várta, hogy az oroszán mindjárt elbődüljön. - Ez legális egyáltalán? Ki a fene vadászik párducra manapság?

- A jelek szerint nem a kutya volt az egyetlen házi kedvenc, ami a lakásban futkorászott.

A padlódeszkákon rozsdabarna mancsnyomok sorjáltak. A nagyobbak nyilván Brúnóhoz, a golden retrieverhez tartoztak, de voltak kisebb méretűek is. Barna maszatfoltok jelezték a helyet az ablakpárkányon, ahol Bruno megtámaszkodott a mancsával, hogy kinézzen a

postai kézbesítőre. De Luis Muniz nem pusztán a kutya látványa miatt hívta a 911-et. Hanem mert az állat szájából kilógott valami. Egy emberi ujj.

Ahogy a nappalin áthaladva beléptek egy folyosóra, az enyészet bűze még töményebb lett. Jane a szag forrását egyelőre nem látta, de légy dongott el a feje mellett, és röppent be egy félig nyitva hagyott ajtón. Ahogy Jane belökte az ajtót, valami fehér villant el a lába mellett.

- A rohadt életbe! - kiáltott fel Frost.

Jane vadul zakatoló szívvel megfordult, és a nappaliban álló szófa alól őt fürkésző szempárra pillantott. - Csak egy macska. - Megkönnyebbülten felnevetett. - Megvan a kisebb nyomok gazdája.

- Várj csak, hallod ezt? - szólalt meg Frost. - Szerintem még egy macska lehet odabent.

Jane megemberelte magát, és az ajtón át belépett a garázsba. Szürke cirnos kocogott oda hozzá, hogy üdvözlje, de Jane nem foglalkozott a macskával. A mennyezeti emelő kampójáról lelógott valami, arra irányult a tekintete. Frost öklendezve fordult félre.

A férfi fejfelé lógott a mennyezetről, a bokáját narancssárga nejlonzsinórral összekötözték. A felhasított hasüregből hiányoztak a belső szervek. A kar szabadon lógott, és a kéz szinte el is érhetne volna a padlót - már ha meglelt volna. Ha a kutya - és valószínűleg a két macska is - éhségében nem kényszerül rá, hogy marcangolni kezdje a gazdája húsát.

- Most már tudjuk, honnan való az ujj. - Frost hangja tompán érkezett a karja mögül. Az állatok annyira lecsupasztották az arcról a bőrt, az izmokat és a porcot, hogy egyik oldalon kilátszott a szemgödör. A mimikai izmok a felismerhetetlenségig összemarcangolva, a nemi szerv viszont nem hagyott kétséget afelől, hogy a holttest idősebb férfi.

- Fellógatták és kizsigerelték, mint valami elejtett vadat - szólalt meg Jane mögött egy hang.

Amikor meghökkenve sarkon fordult, dr. Maura Islest látta maga előtt az ajtóban. Maurának még ehhez hasonlóan groteszk tetthelyen is sikerült elegáns hatást keltenie csillogó fekete hajával, karcsú idomait tökéletesen követő szürke nadrágkosztümjében. A patológusnő egyenesen a tetemhez lépett. - Nyugtalanító - állapította meg.

- Nyugtalanító? - hördült fel Jane.

A szürke cirmos elpártolt Jane-től, és hangos dorombolással Maura vádlijához törleszkedett.

Maura félretolta a macskát a lábával, de a figyelme közben végig a holttestre irányult. - Hasi és mellkasi szervek eltávolítva. A vágást a szeméremcsonttól a kardnyúlványig határozott, magabiztos mozdulattal ejtették. Egy vaddisznó vagy szarvastetem esetében ugyanígy járna el a vadász. Fellógatás, kizsigerelés, érlelés. - Maura felpillantott a mennyezeti emelőre. - Úgy nézem, ez a szerkezet éppen erre való. A ház nyilvánvalóan egy vadász tulajdona.

- Azok is olyasmiknek tűnnek, mint amiket egy vadász használhat - mutatta Frost. A garázsban álló munkaasztal fölötti mágneses tartón tucatnyi veszélyes kinézetű kés sorakozott.

- Fura - mondta Maura, a halott férfi felsőtestére függesztve tekintetét. - Ezek a vágások itt nem késtől valók. - A bordákon végighúzódo három metszésre mutatott. - Tökéletesen párhuzamosak, mintha egymáshoz rögzített pengék után maradtak volna vissza.

- Karmolásnyomnak látszik - jegyezte meg Frost. - Az állatok nem csinálhatták?

- Túl mélyek, hogy macska vagy kutya művei lehessenek. Mindenesetre a jelek szerint a halál bekövetkezte után keletkeztek... - Maura felegyenesedett, a padlót fürkészte a tekintetével. - Ha az áldozatot itt helyben ölték meg, a vért nyilván slaggal lemosták. Látjátok azt az összefolyót a padlón? Éppen olyasmi, mint amit egy vadász beépíttetne, amennyiben itt szokta fellógatni és érlelni a vadhúst.

Maura csipeszt fogott, levett egy légyenyüvet a tetemről, és megvizsgálta.

- Harmadik lárvastádiumnak nézem, az áldozat nagyjából négy napja lehet halott.

- Az a sok preparált fej a falán... - tűnődött Jane. - És a pasas fellógatva végzi, mint valami zsákmány. Nem lehet nem észrevenni a hasonlóságot.

- Biztos, hogy a lakás tulajdonosa az áldozat? Megállapítottátok már a személyazonosságát?

- Eléggé bajos megmondani így, hogy a kezek és az arc hiányoznak. De az életkor stimmel. A nyilvántartás szerint a tulajdonos Leon Gott hatvannégy éves elvált férfi. Egyedül élt.

- Viszont szemlátomást nem egyedül halt meg - mondta Maura, a tátongó nyílásra nézve a holttesten. - A gyilkos fellógatta a tetemet. De mit csinált a belső szervekkel?

Egy pillanatra a garázsban csak a legyek zümmögését lehetett hallani, miközben Jane gondolatban felidézte a szervlopásokról hallott összes városi legendát. Aztán a fedeles szemeteskuka vonta magára a figyelmét a helyiség tulsó végében. Ahogy közelebb lépett a kukához, az enyészet bűze az addiginál is erősebb lett. Grimaszolva felemelte a fedelet. Egyetlen gyors pillantásra telt az erejéből, aztán öklendezve meghátrált a gyomorforgató bűztől.

- Úgy nézem, megtaláltad őket - mondta Maura.

- Igen - motyogta Jane. - A beleket legalábbis mindenképpen. A részletes leltár elkészítését meghagyom neked.

- Szép munka.

- Ó, igen, nyilván jól szórakozol majd.

- Az elkövetőre gondoltam, ő végzett szép munkát. Ahogy a testet felhasította. Ahogy a zsigereket csinálta. - Maura a szemeteshez lépett. Amikor felemelte a fedelet, és gumikesztyűs kezével a kuka tartalmába túrt, Jane és Frost hátrébb húzódtak.

- Ez sok - észrevételezte Maura. - Emberi testben nincs ennyi zsiger.

Amikor felegyenesedett, volt valami a kezében. Jane irtóztva figyelte.

- Ez nem egy normális szív, Jane - magyarázta a patológusnő. - A négy üreg ugyan megvan, ez az aortaív viszont nem stimmel. És a koszorúerek sincsenek rendben.

- Leon Gott hatvannégy éves volt - szólalt meg Frost. - Nyilván lestrapálódott a ketyegője.

- Éppen ez a probléma. Ez itt egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy hatvannégy éves öregúr szíve. - Maura megint benyúlt a szemetesbe. - Ez viszont igen - mondta, és eléjük tartotta a másik kezét.

Jane tekintete ide oda járt a két szerv között. - Két szív van a kukában?

- És két tüdő.

Jane és Frost egymásra nézett. - A rohadt életbe - fakadt ki a férfi.

FROST átkutatta a földszintet, Jane körülnézett az emeleten. Egyetlen kibelezett holttestet sem találtak, sem dulakodásra utaló nyomokat, macskaszórból viszont annál többet. Gott nemtörődöm volt a rendet illetően, a komód tetején hallókészülékbe való elemek heverték, plusz egy tárcsa három hitelkártyával és negyvennyolc dollár készpénzzel. Meg néhány töltény. Amiből Jane megállapította, hogy Gott kissé túl lazán kezelhette a lőfegyvereket. Azon már nem is lepődött meg, amikor az éjjeliszekrény fiókját kihúzza egy

Glockra bukkant, tele tárral. A fürdőszobában megtalálta a férfi hallókészülékét. Gott valószínűleg azért nem hallotta meg a betolakodót, mert nem viselte a készüléket.

Már a földszint felé tartott, amikor a nappaliban megcsörrent a telefon. Mire odaért, bekapcsolt az üzenetrögzítő, és hallotta, hogy egy férfi felmondja az üzenetét.

Hahó, Leon, nem szólt vissza, hogy érdeklí-e a coloradói kiruccanás. Kérem, értesítsen, ha velünk akar tartani.

Jane vöröses maszatot vett észre a *Play* gombon. Vérnek látszott. K villogó kijelző szerint Gottnak két rögzített üzenete volt, Jane az imént a másodikat hallotta.

Gumikesztyűs ujjával megnyomta a *Play* gombot.

November harmadika, délelőtt kilenc óra tizenöt perc: ...és amennyiben azonnal telefonál, kedvezőbb konstrukciót tudunk ajánlani a hitelkártyahasználatra.

November hatodika, délután két óra: Hahó, Leon, nem szólt vissza, hogy érdeklí-e a coloradói kiruccanás. Értesítsen, ha velünk akar tartani...

November harmadika hétfőre esett, ma pedig csütörtök volt. Az első üzenet azért maradt lejátszatlanul a készüléken, mert hétfő reggel kilenckor Leon Gott már valószínűleg nem élt.

- Jane? - szólalt meg Maura.

- Vér van az üzenetrögzítőn - mondta Jane. - Miért ellenőrizte volna az elkövető az áldozat üzeneteit?

- Gyere, nézd meg, mit talált Frost az épület mögött.

Jane követte a patológusnőt a hátsó ajtón át. A kerítéssel övezett udvaron egy melléképület állt. Amikor Jane belépett, alkohol szagára hasonlító csípős vegyszerszag csapta meg az orrát.

Frost egy hatalmas munkaasztal mellett állt, és az asztalra szerelt félelmetes kinézetű eszközt vizsgálta. – Először azt hittem, valami körfűrész – szólalt meg. – Viszont ez a vágótárcsa semmilyen fűrészre nem hasonlít, amivel eddig találkoztam. És azok a szekrények is ott... – A műhely túlsó végébe mutatott. – Vess egy pillantást a tartalmukra.

Az üvegezett szekrényajtókon keresztül Jane több doboz gumikesztyűt, szikéket és késeket, szondákat, fogókat és csipeszeket látóit. *Egy sebész eszköztára*, gondolta.

– Oké – mormolta Jane. – Kezdek besokallni.

– Olyan ez, mint egy sorozatgyilkos műhelye – jegyezte meg Frost. – És a pasas ezen az asztalon aprította fel a holttesteket.

Maura a rémálomba illő szerszámhoz lépett, amelyet Frost elsőre körfűrésznek vélt.

– Észrevettétek; hogy ezen a tárcsán kifelé áll a vágóél? Nyilvánvalóan nem vágásra szánták.

Jane csatlakozott a patológusnőhöz az asztalnál, és vigyázva megérintette a vágóélt. – Ez az eszköz úgy néz ki, mint ami inkább cafatokra szaggatná az embert.

– És valószínűleg arra is való. Azt hiszem, húsolónak hívják. Nem vágnak vele, hanem lemaratják a csontról a húst.

- Gyártanak ilyen gépeket?

Maura az egyik szekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját. Odabent festékesdobozoknak ható tárgyak sorakoztak. Maura kivett egyet, úgy fordította, hogy el tudja olvasni, mi van benne. - Bondo - mondta.

- Valami autóhoz való? - kérdezte Jane, mert a címkén egy kocsit ábrázoló képet látott.

- Glettelőanyag a karosszéria javításához. Horpadások és karcolások kitöltésére használatos. - Maura visszatette a polcra a dobozt. - Azt hiszem, tudom, mi célt szolgált ez a helyiség. - Jane-re nézett. - Emlékszel a második adag zsigerre a kukában? Nem hiszem, hogy emberé.

- LEON GOTT nem volt túl kedves ember - mondta Nora Bazarian, miközben a répapürét törölgette egyéves kisfia szájáról. - Tudja, mit üvöltött a hatéves gyerekeknek? Takarodj a gyepemről. És csak azért, mert Timmy átbóklászott hozzá, hogy megszimogassa a kutyáját.

- Mikor látta utoljára Gott urat?

- Root járőrnek már említettem. Vasárnap délelőtt. A behajtóján. A vásárolt élelmiszert hordta be a házba.

- Nem látott nála vendéget aznap?

- A vasárnap nagy részét házon kívül töltöttem. A héten Kaliforniában van a férjem, úgyhogy lementem a gyerekekkel Falmouthba anyámhoz. Csak fél tíz tájban értünk haza.

- És nem hallott bármi szokatlant akkor éjjel a szomszédból? Kiáltozást, hangos szóváltást?

- Eddig azt hittem, hogy... Amikor Root járőr az mondta, Leont felakasztva találták a garázsában, feltételeztem, hogy saját kezével vetett véget az életének.

- Attól tartok, hogy gyilkosság történt.

- Teljes mértékig biztos ebben?

Teljes mértékig. - Mrs. Bazarian, ha megtenné, hogy...

- A férjem csak hétfőn jön haza, én meg itt vagyok a gyerekekkel egyedül. Biztonságban vagyunk?

Bármelyik anyának ez lett volna az első kérdése. Jane-nek a saját hároméves kislánya, Regina jutott eszébe. Arra gondolt, hogyan érezné magát Nora Bazarian helyzetében.

- Amíg csak ennyit tudunk - szólalt meg -, jó ötlet lehet óvintézkedéseket tenni.

- Mit sikerült kideríteni?

- Úgy gondoljuk, hogy a gyilkosságra vasárnap éjszaka került sor.

- Szóval napok óta halott - mormolta Nora. - Itt a szomszédban, én pedig semmit sem sejtettem.

- Az előbb azt mondta, hogy vasárnap későn értek haza. Égett a lámpa a szomszédban?

- Igen. Emlékszem, dühített is, mert a melléképületre szerelt lámpája egyenesen bevilágít a hálószobámba. Viszont amikor fél tizenegy körül ágyba bújtam, már nem égett a lámpa.

- Mi a helyzet a kutyával? Nem ugatott?

- Bruno *mindig* ugat elég baj az. Mi lesz vele?

- Nem tudom. Gondolom, kerítenünk kell neki valakit, aki befogadja. És a macskáknak is.

- Nem vagyok oda a macskákért, de a kutyát szívesen megtartanám. Bruno ismer bennünket, és a fiúkhöz mindig barátságos volt. Nagyobb biztonságban érezném magam, ha volna egy kutyánk.

Lehet, hogy megrendülne a biztonságérzeted, ha tudnád, hogy Bruno jelen pillanatban is saját elhalálozott gazdája húsát emészti, gondolta Jane.

- Nem tudja, voltak-e rokonai Gott úrnak? - kérdezte inkább.

- Volt egy fia, de évekkel ezelőtt meghalt valami külföldi utazás során. Gott exneje sem él már. - Az asszony a fejét csóválta. - Nem véletlen volt igaz? Mit gondolnak, kivel van dolguk?

Egy szörnyeteggel, gondolta Jane, miközben kistáskájába csúsztatta tollat és jegyzetfüzetét, és felállt.

- Úgy látom, riasztó védi az otthonukat, asszonyom - szólalt meg. - Tartsák bekapcsolva.

MAURA bevitte a kartondobozt a kocsijából a házába, és letette a konyhában a padlóra. A szürke cirmos nyávogva könyörgött szabadulásért, de Maura nem engedte ki a dobozból, amíg macskának való ennivaló után kutatott a kamrában. Hirtelen elhatározással vállalta, hogy befogadja a cirmost, ugyanis senki más nem jelentkezett, és amúgy az állatmenhely lett volna az egyetlen lehetőség.

A kamrában talált egy doboz szardíniát. Tálkába borította az olajos halat, aztán kinyitotta a kartondobozt. A

macska kirepült a dobozból, és rávetette magát az ennivalóra.

Amikor Maura simogatni kezdte a hátát, az állat farka felmeredt. A patológusnőnek még sohasem volt macskája, és nem is esküdött volna meg, hogy vágyik rá, de már nem volt visszaút.

A cirmos eltakarította a szardíniát, és Maurára szegezte zöld szemét. Hagyta, hogy az asszony még néhányszor megsimogassa a hátát, aztán elvonult egy sarokba, ahol elmélyült mosakodásba kezdett. Ennyit a macskák hálás természetéről.

Maura betette az előző napról megmaradt parmezános padlizsánt a sütőbe, töltött magának egy pohár Pinot Noirt, és leült a laptopjához, hogy átmásolja rá a Gott-tetthelyen készült fotókat.

Csöngettek. Maura nem várt vendéget. Arra végképp nem számított, hogy Jane Rizzoli áll majd a verandáján.

- Gondoltam, ilyesmire szükségem lehet - mondta Jane, és átnyújtott egy reklámszatyrot. - Macskaalom és egy doboz száraz táp. Frostnak büntudata van, amiért a nyakadba varrtuk a cirmost, ezért megbeszéltük, hogy beugrom ezzel. Összehasogatta már a bútorok kárpitját?

- Elpusztított egy doboz szardíniát, de más kárt nem tett. Kerülj beljebb, nézd meg a saját szemeddel, hogyan boldogul a védencünk.

- Valószínűleg sokkal jobban, mint a másik.

- Gott fehér cicája? Mihez kezdtetek vele?

- Senki sem tudja megfogni. Elbújt valahol a házban.

- Remélem, azért hagytatok neki friss vizet és ennivalót.

- Frost magához ragadta az irányítást. Azt állítja, hogy nem szenvedheti a macskákat, de látnod kellett volna, ahogy négykézláb gügyög, hogy kicsalogassa az ágy alól. Holnap visszamegy almot cserélni.

A konyhában Maura nagyot nézett: a cirmos a konyhaasztal tetején trónolt, a mancsa a laptop billentyűzetén.

- Sicc! - szólt rá Maura. - Tűnés onnan! - Felnyalábolta az állatot, és ledobta a padlóra. - És maradj is ott.

- Nem hiszem, hogy kárt tesz a számítógépben - szólalt meg Jane.

- Nem a számítógépről van szó. Hanem az asztról. Ugyanis ennél az asztalnál étkezem.

Maura szivacsot ragadott, tisztítószert nyomott rá, és dühödten súrolni kezdte az asztalt.

- Szerintem ott még életben maradt egy bacilus.

- Nem vicces. Gondolj bele, hol jártak ezek a tappancsok az elmúlt négy napban. Neked volna kedved enni erről az asztról?

- Az a cica valószínűleg így is tisztább, mint a hároméves gyerekem.

- Látod, ezt nem vitatom. A gyerekek ideális köztigazdák.

- Micsodák?

- Amerre járnak, fertőzéseket hurcolnak magukkal.

- Majd igyekszem észben tartani, amíg hazaérek. *Gyere ide, anyuka édes kicsi köztigazdája.*

A konyhai időzítő felcsipogott, és Maura kinyitotta a sütőt, hogy benézzen a padlizsánra.

- Finom az illata.

- Parmezános padlizsán. Nem vagy éhes? Kettőnknek is jut belőle.

- Anyámhoz vagyok hivatalos vacsorára. Gabriel még mindig Washingtonban van, és anyám képtelen elviselni a gondolatot, hogy Reginával kettesben maradjak. - Jane elhallgatott. - Nem akarsz esetleg te csatlakozni hozzánk?

- Kedves tőled, hogy kérdezed, de már megmelegítettem a vacsorámat.

- Nem feltétlenül ma este. Úgy általában. Amikor kedved volna családi körben időzni.

Jane kifelé indult. - Akkor a holnapi viszontlátásra.

- Ne feledd, hogy reggel boncolás - mondta Maura, miközben a bejárati ajtóhoz kísérte.

- Azt inkább kihagynám.

- Mindig adódhatnak meglepetések. Olyasmi, amiről semmiképpen sem akarsz lemaradni.

- Az egyetlen meglepetés az lesz - mondta Jane -, ha netán Frost odatolja a képét.

Maura bekulcsolta az ajtót, és visszament a konyhába. A macska közben újra a számítógéphez heveredett. Maura felmarkolta az állatot, és a padlóra pottyantotta. A cirnos teste megnyomott néhány billentyűt, az életre kelt kijelzőn az a fotó látszott, amelyet Maura Jane érkezésekor tanulmányozott. A zsigereket megörökítő fotó. A patológusnő már éppen össze akarta csukni a számítógépet,

amikor a májra esett a pillantása. Grimaszolva ráközelített, meghökkenve meredt a szerv felszínét tagoló domborulatokra és karéjokra. Nem lehetett optikai csalódás. *Ennek a májnak hat lebenye volt*, Maura a telefonért nyúlt.

HÁROM

Botswana

– *HOL VAN?* – *visítja Sylvia.* – *Hová lett a többi része?*

Vivian és ő pár tíz méterrel odébb álldogálnak. A talajra függesztik a tekintetüket, meredten bámulnak valamit, amit előlem takar a térdig érő fű. Átlépek a tábor körül kihúzott dróton, és véres ruhaszövetet pillantok meg egy bokron. Amikor közelebb óvakodom, meglátom, mit néznek. Vivian sarkon fordul, és öklendezni kezd a bokrok között.

Engem zsibbadás fog el, mozdulni sem bírok. Sylvia hüppög mellettem, mégis különös elszigeteltséget érzek, miközben a letaposott fűvön szétszórt csontokat nézegetem: mintha valaki másnak a testében lakoznék. Szinte semmit sem tudok azonosítani abból, amit látok.

– Jóságos ég – sóhajt Elliot. – Mi történt?

– Hátrébb! Mindenki *húzódjon hátrébb!* – dörren ránk Johnny hangja. Amikor megfordulok, azt látom, hogy Johnny átférkőzik az általunk alkotott körön. Mostanra mind itt vagyunk – Vivian és Sylvia, Elliot és Richard, a Macunaga házaspár. Csak egyvalaki hiányzik, de igazából még ő sem, hiszen Clarence-nek itt a bordája és egy csomó a hajából. A halál szaga terjeng a levegőben, a félelem szaga és a friss húsé. Afrika-szag.

Johnny lekuporodik a csontokhoz. – Látott bárki bármit az éjjel? Hallottak bármit? – kérdezi. Felpillant, én pedig észreveszem, hogy nincs begombolva az inge, az arca borotvátalan. Összekapcsolódik a tekintetünk. Megrázom a fejem, több nem telik tőlem.

– Többiek? – Johnny tekintete az arcunkat pásztázza.

– Aludtam, mint a bunda – mondja Elliot. – Nem hallottam se...

– Ki talált rá?

Vivian válasza suttogásnak is alig vehető. – Mi találtuk meg Sylviával. Clarence ilyenkorra általában begyűjtja a tábortüzet, és... – Elhallgat, rosszullét kerülgeti, csak mert a nevet kimondta. *Clarence*.

Johnny felegyenesedik. A figyelme továbbra is a talajra irányul. Aztán a tábor peremén kihúzott drót felé pillant. – A csengettyűk nem szólaltak meg – jelenti ki. – Hallottam volna. Clarence is meghallotta volna.

– Vagyis az a valami nem jött be a táborba? – kérdezi Richard.

Johnny ügyet sem vet rá. Egyre táguló körben járkal. Itt nincs csupasz föld, csak fű, úgyhogy talplenyomatok sincsenek, amelyek támpontul szolgálhatnának. – Clarence hajnali kettőkor átvette az őrséget, én pedig aludni tértem. A tűz alig pislákol, vagyis órák óta nem tettek rá. Miért hagyta kialudni Clarence? Miért hagyta el a tábor területét? – Johnny körbepillant. – És hol a puska?

– A puska ott van – mondja Macunaga, és a kialudt tábortűz körüli kövekre mutat.

- Csak így *otthagyta*? - értetlenkedik Richard. - Bóklászott a sötétben a puskája nélkül? Miért tett volna ilyet Clarence?

- Nem tett - hangzik Johnny halkságában is borzongató válasza. Távolabbra indul, a folyó felé. Hirtelen térdre huppan. Mozdulatlansága feszengéssel tölt el bennünket, többieket.

Senki sem erőlteti, hogy kiderítsük, mit néz olyan elmélyülten. Már így is többet láttunk a kelleténél. Engem azonban odavonz a hallgatása.

Rám emeli a tekintetét. - Hiénák.

- Honnan tudja, hogy azok voltak?

Néhány szürkés kupacra mutat a földön. - A foltos hiéna ürüléke. Látja benne az állati szórt és a csontszilánkokat?

- De én azt hittem, a hiénák csak dögöt fogyasztanak.

- Nem tudom bizonyítani, hogy ők végeztek Clarence-szel. Viszont egyértelműen ők falták fel.

- Alig maradt belőle valami - mondom halkan, a ruhafoszlányokra függesztve a tekintetemet. - Mintha csak... köddé vált volna.

- A dögevők semmit sem hagynak hátra maguk után. Csak azt nem értem, hogyan halhatott meg ilyen csendben Clarence. Hogy miért nem hallottam semmit - mondja Johnny halkan. - Mindent össze kell gyűjtenünk, amit csak tudunk.

- Már mint Clarence-ből?

- A családja számára. Hogy legyen mit eltemetniük. Szükségük lesz valami kézzelfoghatóra, ami fölött kizokoghatják magukat.

Viszolyogva nézek a véres ruhafoszlányra. Nem akarok hozzáérni. Mégis bólintok, és azt mondom: - Segítetek. A furgonban van néhány vászonzsák, az egyiket befoghatjuk.

Felegyenesedik, rám néz. - Maga más, mint a többiek.

- Hogy érti?

- Maga nem akar itt lenni, igaz? Mármint a szavannán.

Magam köré fonom a karomat. - Tényleg nem. De a párom, Richard így képzei az üdülést.

- És maga hogyan képzei az üdülést?

- Hosszas álldogálás a forró zuhany alatt, vízöblítéses vécé, néha egy masszázs. Mégis itt vagyok, és jó képet vágok a dologhoz, mint mindig.

- Maga nagyon beleváló Millie. - A távolba réved a tekintete, és olyan halkán mondja, hogy majdnem le is maradok róla: - Különb, mint amit a párja megérdemel.

- Az EXPEDÍCIÓNAK ezennel vége - jelenti be Johnny. - Arra kérek mindenkit, iparkodjunk, hogy délre tábort bonthassunk, és elindulhassunk.

- Elindulhassunk, de hová? - szólal meg Richard. - Ha most visszamegyünk a leszállópályához, napokig várhatunk a repülőgépre. Mitől jobb ez, mintha a terveknek megfelelően folytatnánk a szafarit?

- Nem viszem magukat beljebb a vadonba - mondja Johnny.

- Az adóvevőt nem használhatnánk? - kérdezi Vivian. - Szólhatna a pilótának, hogy előbb jöjjön értünk.

Johnny a fejét rázza. - Rádió-hatótávolságon kívül vagyunk. Csak akkor tudunk kapcsolatba lépni a pilótával, ha visszaértünk a leszállópályához, az pedig még három nap autózás nyugatnak. Kelet felé viszont két nap alatt egy vadászkunyhóhoz érhetünk. Ott lesz telefon, és normális út vezet ki a vadonból. Majd intézkedem, hogy visszavigyék magukat Maunba.

- De miért? - kérdezi Richard. - Igazán nem szeretnék érzéketlennek mutatkozni, de Clarence-ért már úgysem tehetünk semmit.

- Vissza fogja kapni a befizetett pénzét, Renwick úr.

- Nem a pénzről van szó. Hanem arról, hogy Millie meg én Londonból bumliztunk ide. Elliot Bostonból jött. Arról nem is beszélve, hogy mekkora utat tett meg a Macunaga házaspár.

- Richard - szól közbe Elliot. - *Meghalt* egy ember.

- Tudom, de ha már itt vagyunk, akár folytathatnánk a szafarit.

- Részemről nem fér bele - mondja Johnny. - Ugyanis képtelen volnék garantálni a biztonságukat. Nem tudok napi huszonnégy órában éber maradni. Az éjszakai őrököséshez, illetve a tűz folyamatos táplálásához ketten kellenek. Clarence nem csak főzött ránk, a szemével és a fülével is szolgálta a csapatot.

- Akkor tanítson meg *engem*. Majd én segíték őrködni.

Macunaga is megszólal: - Érték a fegyverhez. Én is vállalom őriséget.

Richard képtelen visszafojtani a hitetlenkedő nevetését.
- *Valódi* lőfegyverekre gondol, Iszao?

- A tokiói lövészegylet tagja vagyok - mondja Macunaga. Eszébe sem jut berzenkedni Richard gunyoros beszólása miatt. A feleségére mutat, és elképedésünkre hozzát teszi: - Keiko, a feleségem is tag.

- Szuper, én így felmentést kapok - mondja Elliot. - Merthogy semmi pénzért nem vennék fegyvert a kezembe.

- Látja, Johnny, bőven megvan a létszám - mondja Richard. - Egymást felváltva őrködhetünk, és táplálhatjuk a tüzet. Végül is nem erről szól egy igazi szafari? Hogy az embernek helyt kell állnia?

- Szép kis beszéd, de semmin sem változtat. Csomagolják össze a holmijukat, indulunk kelet felé. - Johnny elsiet, hogy felszedje a sátrát.

- Adjunk hálát, hogy lefújja a szafarit - mondja Elliot.

- Kénytelen. - Richard dühösen morog. - Ha már így elbaltázta.

- Nem okolhatja őt azért, ami Clarence-szel történt.

- Miért? Végző soron nem ő a felelős? Olyan nyomkeresőt szerződtetett, akivel még sohasem dolgozott együtt. - Richard odafordul hozzám.

- Ezt Clarence mondta neked. Azt mondta, hogy ezen a safarin kerültek össze először.

- De voltak közös ismerőseik - mutatok rá. - És Clarence már korábban is dolgozott nyomkeresőként.

Johnny nem fogadta volna fel, ha nincs megfelelő tapasztalata.

- Jó. Lássuk, mi történt. Úgymond tapasztalt nyomkeresőnk leteszi a puskáját, és besétál egy hiénafalka közepébe. Ez olyan emberre vall, aki tudja, hogy mit csinál?

- Mi értelme ennek az egésznek, Richard? - kérdezi Elliot csüggedten.

- Az, hogy nem bízhatunk meg Johnny ítélőképességében.

- Szerintem pedig Johnnynak igaza van. Egy haláleset elrontja a hangulatot, nem gondolja? - Elliot a sátra felé fordul. - Ideje eltűnnünk innen, és hazamenni.

MIRE Richard és én összecsomagoljuk a sátrunkat, Johnny már felmálházott a furgonra. Clarence halála ránk telepszik, arra ösztönöz, hogy feladatainkra összpontosítsunk.

Bekászálódok a furgonba, és leülök Richard mellé. Johnny utolsóként kapaszkodik a kocsiba, és ahogy az ajtaja becsapódik, körbepillantok kiürített táborhelyünkön. Arra gondolok, hogy nemsokára nyoma sem lesz annak, hogy itt jártunk.

Johnny hirtelen elkáromkodja magát, és kiszáll a kormány mögül.

A kocsi elejéhez megy, felemeli a tetőt, hogy szemügyre vegye a motort. Telik-múlik az idő. Johnny szótlanlansága riadalommal tölt el.

- Mi van már megint? - dörmögi Richard. Kiszáll a furgonból. Majdnem dél van, forrón süt a nap. Mi is

kiszállunk, és behúzódunk a fák árnyékába. Macunaga és Elliot csatlakozik Richardhoz a furgonnál, hátha tanácsal szolgálhatnak. Mi, nők várakozunk a hűvösben.

Richard nagy léptekkel odajön hozzánk, és közli: – Szépen vagyunk. Nem indul be a nyavalyás motor. Meg sem nyikkan.

Kihúzó magam ültömben. – Tegnap még primán működött.

– Tegnap még minden prima volt – mondja Richard, és ingerülten fújtat. – Itt ragadtunk.

A két szőkeség riadt sápítozásba kezd. – Nem ragadhatunk itt – hadarja Sylvia. – Engem jövő csütörtökön várnak a munkahelyemen.

– Engem is! – mondja Vivian.

Mrs. Macunaga hitetlenkedve rázza a fejét. – Hogyan fordulhat elő ilyesmi? Ez képtelenség.

– Figyelem! Mindenki *figyeljen* ide! – parancsol ránk Johnny.

Mind feléje fordulunk.

– Ne kezdjünk el pánikolni most – mondja. – Nincs is miért. Folyó mellett vagyunk, úgyhogy van vizünk. Van hol meghúznunk magunkat. Van lőszerünk, úgyhogy el tudjuk látni magunkat vadhússal.

Elliot erőtlen nevetésében félelem bujkál. – És akkor mi van? Itt fogunk lődörögni, és visszasüllyedünk a kőkorszakba?

– A repülőgép egy hét múlva várja magukat a leszállópályán. Amikor nem érkezünk meg, keresést fognak

szervezni. Egykettőre megtalálnak majd. Hát nem erre fizettek be? Hogy hamisítatlan tapasztalatokat szerezzenek a szavannán? – Körbehordozza rajtunk a tekintetét, felméri, alkalmasak vagyunk-e eleget tenni a kihívásnak. – Én közben dolgozom a furgonon. Talán sikerül megjavítanom.

– Tudja egyáltalán, hogy mi romlott el? – kérdezi Elliot.

Johnny szigorúan ránéz. – A furgon még sohasem robbant le. Fogalmam sincs, mi történhetett. – Körbepillant, mintha az arcunkról akarná leolvasni a választ. – Addig is újra tábornak kell vernünk. Szedjék elő a sátrakat. Itt maradunk.

NÉGY

Boston

A PSZICHOLOGUSOK rezisztenciának nevezik azt, amikor a páciens nem jelenik meg időben a kezelésen, mert vonakodik szembenézni a problémáival. Ugyanez magyarázta azt is, miért késlekedett Jane aznap reggel kilépni a házából: nem igazán volt kedve végignézni Leon Gott boncolását. Először is ráérősen belebújtatta kislányát ugyanabba a Red Sox feliratú pólóba és fűfoltos kertésznadrágba, amelyet már öt napja nem lehetett a gyerekről leimádkozni. Ehhez jött még az araszolás a bedugult úton Revere-ig, ahol az anyja lakott, és mire leparkolt Angéla házánál, máris félórás késésben volt.

- Megjött az én kis mókusom - duruzsolta Angéla, miközben bevitte Reginát a házba. - Nagyi nagyon örül, hogy lát téged. Mit szólnál, ha elmennénk vásárolni? Veszünk neked valami csinos hercegnőset.

- Nem szeretem a hercegnőt.

- De minden kislány hercegnő szeretne lenni!

- Azt hiszem, Regina a béka szerepére vágyik - szólt közbe Jane.

- Ezek szerint rád ütött. - Angéla csalódottan sóhajtott.

- Te sem hagytad soha, hogy szépen felöltöztesselek.

- Nem minden lány hercegnő, anya.

Jane-nek megcsörrent a telefonja. – Rizzoli.

– Én vagyok – mondta Frost.

– Elindultam a hullaházba, húsz perc múlva érkezem.

– Még nem vagy ott?

– Egyelőre anyámmal tötyörgök. Te miért nem vagy ott?

– Éppen azt várom, hogy a szolgáltató kiadja Gott hívásnaplóját. Közben találtam valami érdekeset. Májusban Gott szerepelt a *Huh* magazinban. A cikk címe: *A trófeakirály – interjú Boston taxidermológiai szaktekintélyével.*

– Igen, ugyanezt láttam Gott házában a falon, bekeretezve. Leginkább a vadászkalandjairól volt benne szó.

– Nem ártana beleolvasnod az interneten posztolt olvasói észrevételekbe. A jelek szerint Gott felbőszítette a vadászatellenes, általa „saláta- zabálók”-nak titulált népséget. Itt van rögtön Anonymous kommentje: „Leon Gottot fel kellene lógatni és kizsigerelni, hogy azt kapja, amit az állatokkal művel.”

– *Felakasztani és kizsigerelni?* Ez fenyegetően hangzik – mondta Jane.

– Bizony. És lehet, hogy valaki valóra is váltotta.

AMIKOR Jane meglátta, mit tettek közszemlére a boncasztalon, majdnem kifordult a teremből. Még a tömény formalinszag sem tudta elnyomni az acélasztalon kiterített zsigerek bűzét. Maurát viszont annyira lekötötte a belső szervek jelentette feladvány, hogy úgy tűnt, immúnis a bűzre.

Egy magas férfi állt mellette, akit Jane nem ismert. Maurához hasonlóan a férfi is elmélyülten vizsgálgatta az asztalon elrendezett zsigereket.

Maura megfordult. – Jane, két garnitúra belső szervrendszert igyekszünk összehasonlítani. Az úr Guy Gibbeson professzor. Professzor, bemutatom Rizzoli nyomozónőt a gyilkossági csoporttól.

Gibbeson professzor érdektelenül biccentett.

– Milyen tudományos terület professzora? – kérdezte Jane.

– Az összehasonlító anatómiáé. A Harvardról – mondta a férfi, rá sem nézve. – Ez a második komplett szervrendszer, a szigmoid vastagbéllel, az áldozaté, feltételezhetem? – kérdezte Maurától.

– Igen, úgy tűnik, de még el kell végezni a DNS-tesztet megerősítésül.

– Amennyiben megvizsgáljuk a tüdőket, figyelmükbe ajánlhatok néhány meglehetősen egyértelmű ismérvet.

– Mire vonatkoznának ezek az ismérvek? – kérdezte Jane.

– Arra, hogy ki a tulajdonosa ennek az első tüdőpárnak. – A férfi felemelte az egyik szervet az asztról, és néhány pillanatra eléjük tartotta.

– A jogosítványa alapján Gott százhetven centi magas volt.

– Nos, akkor ez lesz az övé – mondta Gibbeson, és a kezében lévő tüdőre nézett. Visszatette az asztra, felvette

a másik tüdőpárt, - Igazából ez keltette fel az érdeklődésemet.

- És mi olyan érdekes benne? - kérdezte Jane.

- Vessen rá egy pillantást, nyomozó.

Jane a boncasztalhoz lépett.

- Látja a különbséget? - kérdezte Gibbeson. Az első tüdőpárra mutatott. - A bal tüdőfél felső és alsó lebenyből áll. A jobb tüdőfélnek az alsó és a felső lebenyen túl középső lebenye is van. Az emberi tüdő anatómiája, normális esetben. Két tüdőfél, öt lebeny. Nézzük a második tüdőpárt. Méretre és súlyra hasonlók, ám van egy alapvető különbség. Látja?

Jane elfintorodott. - Több lebenye van.

- Egész pontosan két pluszlebenyt találunk. A jobb tüdőfélnek négy van, a balnak három. - A professzor kis szünetet tartott. - Következésképpen ez a tüdő nem embertől származik.

- Ezért hívtam ide Gibbeson professzort - szólalt meg Maura. - Hogy segítsen azonosítani, milyen állatfajjal van dolgunk.

- Egy jókorával - mondta Gibbeson. - Úgy gondolom, ezek a zsigerek itt a Felidae, vagyis a *macskafélék* családjának egyik tagjától származnak.

- Az piszkosul nagy cicus lesz akkor.

- A macskafélék családjának számos tagja van, nyomozó. Idetartoznak az oroszlánok, a tigrisek, a pumák, a leopárdok és a gepárdok is.

- Viszont ilyen tetemet nem találtunk a helyszínen.

- Szétnéztek a fagyasztóban? - kérdezte Gibbeson. - Nem találtak azonosíthatatlan eredetű húst?

Jane berzenkedve felnevetett. - Nem, nem találtunk tigrissztéket. Különben is kinek volna gusztusa ilyesmire?

- A felmerülő kérdés inkább a következő lehet: honnan került Gotthoz ez az állat?

- Gott preparátor volt - mondta Jane, és a férfi holtteste felé fordult, amelyet a szomszéd asztalon helyeztek el. - Valószínűleg több száz vagy akár több ezer állatot kizsigerelt életében, és eszébe sem jutott, hogy egyszer ő maga is ilyen sorsra jut.

- Ami azt illeti, a nagyvadak esetében a preparátor teljesen más módon jár el - szólalt meg Maura. - Tegnap éjjel tájékoztam a témában, és megtudtam, hogy jobban szeretik csak nyúzás után eltávolítani a zsigereket, ugyanis a testfolyadékok tönkreteszik a prémet. Az első metszést a gerinc mentén ejtik meg, és egészben fejtik le a testről a bőrt. Úgyhogy a zsigerezésre nyilván a prém eltávolítása után került sor.

- Lenyűgöző - mondta Gibbeson. - Mindig tanul az ember valamit.

- Szórakoztató ismeretek könnyen, gyorsan Isles doktornőtől - mondta Jane. Gott holtteste felé intett. - A halál okáról is tudsz valami felvilágosítással szolgálni?

- Azt hiszem, igen. - Maura lerántotta kezéről a gumikesztyűt, a számítógéphez lépett, és megjelenített a monitoron egy sor röntgenfelvételt.

- Ezt találtam. - A Gott koponyáját ábrázoló képre mutatott. - Lineáris repedés a jobb oldali halántékcsonton. Számottevő erőbehatásra enged következtetni.

- Vagyis nem eséstől van.

- Különös volna, ha a fej oldalsó részén elesés következtében törés keletkezne. A váll tompít, ahogy az ember elzuhan a földön. Nem, inkább arra hajlok, hogy a fejre mért ütés okozhatta. Amely elég nagy erejű volt ahhoz, hogy elkábítsa és leterítse Gottot.

- És ahhoz is, hogy megölje?

- Nem. A koponyán belül ugyan kis mennyiségű szubdurális vérömlenyre bukkantunk, de az nem lett volna halálos. Viszont tájékoztat arról, hogy az áldozat szíve az ütést követően is tovább pumpálta a vért.

Jane a holttestre nézett.

- Nehogy azt mondd, hogy életben volt, amikor a gyilkos nekilátott a kizsigelésének.

- Azt sem gondolom, hogy a zsigerek eltávolítása volna a halál oka.

- A monitoron két új kép jelent meg. - Hanem ez. - Gott nyaki gerinccsigolyái fehéren ragyogtak a képernyőn - szemből, a másik képen pedig oldalról.

- Gottnak összezúzták a gégejét. Egy kemény ütéssel mértek a pajzsporcra. Súlyosan sérült a gégefő és a gégefedő, véredek szakadtak át. Gott a saját vérebe fulladt. Az artériás freccsenések hiánya a falakon arra utal, hogy a zsigerek eltávolítására már csak a halál beállta után került sor.

Jane némán a képernyőre szegezte a tekintetét.

- Más is van. - Maura újabb röntgenfelvételt jelenített meg a képernyőn - ezúttal a mellkasról. - Ez.

Jane közelebb húzódott. - Azok karcolások ott a bordákon?

- Igen. Tegnap ugyanezeket mutattam a holttesten. Három párhuzamos vágás. Annyira mélyek, hogy még a csontba is behatoltak. Most pedig ezt nézd meg. - Maura újabb röntgenfelvételre kattintott, és a képernyőn megjelent az arckoponya a horpadt szemgödrökkel és az arcüregekkel.

Jane grimaszolt. - Már megint az a három karcolás.

- Az arc mindkét oldalán. Három párhuzamos, mély vágás.

- Miféle szerszám ejthet ilyet?

- Gott műhelyében semmit nem láttam, ami ilyen nyomot hagyna.

- Tegnap azt mondtad, hogy a halál beállta után keletkeztek.

- Igen.

- De mi a pláne a vágásokban, ha nem ölés vagy fájdalomkózosás a cél?

Maura elgondolkodott. - Rituális funkciójuk van - mondta végül.

Egy pillanatra csend töltötte ki a helyiséget. Jane más tetthelyeket, rítusokat idézett fel magában.

A telefon berregésére összerezzen.

- Isles doktornő? - szólalt meg Maura titkárnője. - Telefonon keresi egy bizonyos doktor Mikovitz. Azt mondja, reggel hagyott neki üzenetet.

- Persze. - Maura felvette a telefont. - Maura Isles, tessék.

Jane visszafordult a röntgenfelvétel felé, hogy újra szemügyre vegye a három párhuzamos karcolást az arccsonton.

Maura befejezte a telefonálást, és Gibbesonra nézett. - Teljes mértékben igaza volt - mondta. - A suffolki állatkertből kerestek. Kovo tetemét vasárnap szállították ki Leon Gott házához.

- Álljunk csak meg - szólt közbe Jane. - Kovo?

Maura az azonosítatlan zsigerekre mutatott a boncasztalon. - Kovo a suffolki állatkert hópárduca volt.

- KOVO az egyik legnépszerűbb látványosságunk volt. Majdnem tizennyolc éve élt nálunk, ezért mindannyiunkat nagyon megviselt, hogy el kellett altatni. - Dr. Mikovitz halk, szinte suttogó hangon beszélt. Erős szálú, vörös hajával és kis szakállkájával úgy nézett ki, mintha ő maga is az állatkert bentlakója volna, esetleg valamiféle egzotikus majomfaj képviselője, amelynek okos, sötét szeme most Jane-t és Frostot vizsgálgatta az íróasztal túloldaláról.

- Még nem bocsátottunk ki sajtóközleményt Kovóról, ezért érthetően meghökkentem, amikor Isles doktornő az iránt érdeklődött, nem érte-e veszteség mostanában az állatkertünket. Honnan a csudából tudhatta?

- Isles doktornő nagyon ügyesen derít fényt minden kevéssé ismert információra - mondta Jane.

- Nos, mindenesetre meglepett bennünket. Érzékeny a téma.

- Mármint egy állatkerti vad kimúlása? Ugyan miért?

- Az eutanáziának mindig negatív a sajtóvisszhangja. Ráadásul Kovo ritka fajta volt.

- Melyik nap került sor az elaltatására?

- Doktor Oberlin, az állatorvosunk vasárnap délelőtt adta be a halálos injekciót. Kovónak már jó ideje súlyos veseproblémái voltak, és erősen lefogyott. Doktor Oberlin és doktor Rhodes végül úgy döntött, nem hagyják tovább szenvedni.

- Doktor Rhodes a másik állatorvos?

- Nem, Alan a nagymacskaszakértőnk. Ő szállította el Kovót a preparátorhoz. - Az iroda ajtaja felől koppantás hallatszott, Dr. Mikovitz felpillantott. - Úgy hallom, itt is van.

A nagymacskaszakértő titulus egy viharvert ábrázatú, szafariruhás természetjáró különnc képét idézte meg, a kellemesen nyílt tekintetű Rhodes arca viszont egyáltalán nem tűnt viharvertnek. Magas homlokával a csigás, fekete hajú, harmincas évei végén járó férfi kimondottan barátságos ember benyomását keltette.

- Alan, talán ismerkedj meg Rizzoli és Frost nyomozókkal - mondta Mikovitz.

- Doktor Aláan Rhodes vadbiológus vagyok, a macskafélék viselkedése a szakterületem. Az összes macskaféléé, a legkisebbtől a legnagyobbig.

- Mikovitzra pillantott. - Ezek szerint megtalálták Kovót?

- Fogalmam sincs, Alan. Ezt a témát még nem érintettük.

- Pedig tudnunk kell. - Rhodes visszafordult Jane-hez és Frosthöz. - A vad kimúlta után a gerezna minősége rohamosan romlik. Ha nem nyúzzák le és preparálják azonnal, teljesen elvesztheti az értékét.

- Mennyire értékes egy hópárduc prémje? - kérdezte Frost.

- Annak tükrében, hogy milyen kevés van a fajtából az egész világon?

- Rhodes a fejét csóválta. - Gyakorlatilag megfizethetetlen.

- És ezért akarták kitömetni az állatot.

- A „kitömetni” megfogalmazás annyira illúzióromboló - mondta Mikovitz. - Az volt a célunk, hogy teljes szépségében megőrizzük Kovót az utókornak.

- Ezért elvitték Leon Gotthoz.

- Hogy nyúzza meg, és készítsen belőle élethű installációt, igen. Gott úr a legjobb állatpreparátorok egyike az országban. Illetve csak volt.

- Ismerte őt személyesen? - kérdezte Jane.

- Csak a médiából.

Jane a nagymacskaszakértőre nézett. – És ön, Rhodes doktor?

– Akkor találkoztunk először, amikor Debra és én kiszállítottuk Kovót a házához – mondta Rhodes. – Döbbenet hallottam a halálhírét. Hiszen vasárnap még életben láttuk.

– Meséljen arról a napról, hogy mit látott Gott házánál.

– Vasárnap reggel Greg – Oberlin doktor, az állatorvosunk – elaltatta Kovót. A megegyezés értelmében haladéktalanul a preparátorhoz kellett szállítanunk a tetemet. Ebben az egyik állatkerti munkatársunk, Debra Lopez volt segítségemre.

– Hány órakor értek Gott úr házához?

– Délelőtt tíz körül. Debra és én azonnal útnak indultunk, mert a tetem megnyúzását a lehető leghamarabb el kell végezni.

– Sokat beszélgettek Gott úrral?

– Elidőztünk nála pár percet. Izgatott volt, hogy hópárduccal dolgozhat. Nagyon ritka állat, korábban még sosem volt hozzá szerencséje.

– Nem látszott rajta, hogy aggódna valami miatt?

– Nem. Igazából repesett az örömtől, hogy ilyen lehetőséghez jutott. Bevittük Kovót a garázsába, aztán átkísért bennünket a házba, hogy megmutassa, milyen preparátumokat készített az évek folyamán. – Rhodes a fejét ingatta. – Tudom, hogy büszke volt a munkáira, én viszont szomorúnak találtam. Debra és én igyekeztünk udvariasak maradni. Tizenegy körül eljöttünk a házából, és ennyi.

A férfi Jane-re és Frostra nézett. – Mi a helyzet a prémekkel? Muszáj volna tudnom, hogy megtalálták-e, mert piszkosul sok pénzt ér a...

– Alan – szólalt meg Mikovitz.

A két férfi összenézett, aztán mindketten elhallgattak.

– Kinek ér piszkosul sok pénzt az a prém? – kérdezte Jane.

Mikovitz válasza túlságosan átlátszóra sikeredett. – Mindenkinek. Ezek az állatok igen ritkák.

– Számszerűleg?

– Kovo hópárduc volt – mondta Alan Rhodes. – *Panthera uncia*. Kevesebb mint ötezer példány él belőle a világon, és a számuk egyre fogy. Törvény tiltja a prém importálását. Igazából venni és eladni is csak feketén lehet. Ezért aggaszt bennünket, hogy semmit sem tudunk. Megtallálták Kovo gereznáját?

Ahelyett, hogy először válaszolt volna a férfi kérdésére, Jane maga is feltett egy kérdést.

– Rhodes doktor, ön korábban azt mondta, Kovo tetemét egy *megegyezés* részeként szállították Gotthoz. Milyen *megegyezésről* beszélt?

Sem Rhodes, sem Mikovitz nem nézett Jane szemébe.

– Gyilkossági ügyben nyomozunk – szólalt meg Jane. – Előbb-utóbb mindenképpen kiderül a dolog, és nem hiszem, hogy rossz fényben akarnának feltűnni a hatóságok előtt.

– Mondja el nekik – szólalt meg Rhodes. – Tudniuk kell.

- Jó, rendben. - Mikovitz elanyátlanodva Jane-re nézett.
- A múlt hónapban visszautasíthatatlan ajánlatot kaptunk egy leendő adománytevőnktől. Az illető tudta, hogy Kovo súlyos beteg, és minden valószínűség szerint el fogjuk altatni. Az állat sértetlen teteméért cserébe nagy összegű adományt helyezett kilátásba az állatkert részére.

- Mennyire nagy az az összeg?

- Ötmillió dollár.

Jane rámeredt a férjira. - Egy hópárduc ilyen sokat ér?

- Ennek a bizonyos adománytevőnek igen. Kölcsönösen előnyös megállapodást kötöttünk. Mi bevételhez jutunk, amiből finanszírozni tudjuk a működésünket, az adományozó pedig igazi ritkasággal gyarapítja a trófeagyűjteményét. Az illető Leon Gottot jelölte meg preparátoraként. - Mikovitz sóhajtott. - Ezért vonakodtam beszélni a dologról. Nehogy rossz fényt vessen az intézményünkre.

- Sajnálattal kell közölnöm önnel, doktor Mikovitz - mondta Frost -, hogy a gerezna nem került elő Gott házában.

- Úgy érti... *ellopták*?

- Nem tudjuk. Mindenesetre nincs ott.

Mikovitz lesújtva magába roskadt a székén. - Te jó ég. Meghiúsult az egyezés. Vissza kell adnunk az illetőnek a pénzét.

- Ki az adományozó? - kérdezte Jane.

Rhodes válaszolt. - Jerry O'Brien.

Jane és Frost meglepetten összenézett. – *Arra* a Jerry O’Brienre gondolnak? A rádiós pasasra? – kérdezte Frost.

– Igen, Jerry „Boston réme” O’Brienre. Mit gondolnak, hogyan fogadná az állatszerető nagyközönség, ha kiderülne, hogy összeszúrtuk a levelet azzal a férfival, aki egyfolytában az afrikai vadászkiruccanáival hengeg? Az alak a sportnak csúfolt vérontást dicsőíti. – Rhodes méltatlankodva felnézett. – Ilyenkor az jut eszembe, hogy bárcsak visszalőhetnének azok a szerencsétlen állatok.

Mikovitz felnyögött. – Kész katasztrófa.

– Nem megjósoltam, hogy ez lesz? – Rhodes lepillantott csörgő mobiltelefonjára. Szinte ugyanabban a pillanatban felpattant az iroda ajtaja, és a titkárnő beviharzott a helyiségbe.

– Rhodes doktor! Baleset történt a párduckifutóban. Az egyik gondozó... kellene a puska!

– Nem! Ez *nem* lehet igaz! – Rhodes átnyomakodott a titkárnő mellett, és kirohant az irodából.

Jane követte. Mire leért a lépcsőn, és előbukkant az épületből, Rhodes jókora előnyt szerezve rohant a megrökönyödött látogatók között. Jane-nek rá kellett kapcsolnia, hogy ne maradjon le. A gyalogút kanyarulatából előbukkanva emberek sorfalát látta maga előtt – a párduckifutónál álltak.

– Úristen – hebegte valaki. – Meghalt?

Jane a korláthoz furakodott a tömegen át. Először csak a zöld növényekkel és műsziklával kialakított teret látta a rács túloldalán. Azután valami megmozdult az ágak között:

a párduc farka idegesen csapkodott egy sziklapárkányon. Jane helyet változtatva próbált jobban rálátni az állatra. Csak ekkor vette észre a vért, ahogy vörös szalagként csurgott le a sziklán. A párkányról a magasban emberi kar fityegett. Az áldozata fölé kuporodó párduc egyenesen Jane-re meredt, mintha provokálni akarná, hogy próbálja meg elvenni tőle a zsákmányát.

Jane felemelte a fegyverét, de tétovázott. És ha az áldozat is lővonalban van? Nem látott túl a sziklapárkány peremén, így azt sem tudta megállapítani, hogy életben van-e még egyáltalán az állatkerti gondozó.

- Ne lőjön! - Rhodes doktor kiáltása a ketrec túlsó végéből érkezett.

- Becsalogatom a párducot az éjszakai szálláshelyére!

Rhodes megzörgette a rácsot. - Rafiki, husi! Gyere csak, gyere az éjszakai ketrecbe!

Az állat teljes terjedelmében láthatóvá vált. Jane ujjá lassan megfeszült a ravaszon. Mielőtt elsüthette volna a pisztolyt, vadászpuska dörrent.

Jane összerezett. A párduc a bokrok közé zuhant a párkányról. Az állatkert formaruhájába öltözött szőke férfi rohant a sziklák felé. - Debbie? - kiáltotta. - Debbie!

Jane körbepillantott, azt találgatva hogyan juthatna be maga is a ketrecbe, végül oldalt észrevett egy BELÉPÉS CSAK GONDOZÓKNAK! feliratú gyalogutat, azt követve a párducketrec hátsó részéhez sietett. A ketrec ajtaját nyitva találta.

A mikor belépett, egy vödör és egy ledobott gereblye mellett alvadt vér vörös tócsájára lett figyelmes. A vonzóási nyomok véres foltjait mancsnyomok tarkították a gyalogút betonján. A nyomok a ketrec hátsó részében lévő sziklákhöz vezettek.

A sziklák tövében Rhodes és a szőke férfi hajolt a gondozónő mozdulatlan teste fölé.

- Lélegezz, Debbie - rimánkodott a szőke férfi. - Kérlek, lélegezz!

- Nincs pulzusa - szólalt meg Rhodes.

- Hol a mentő? - A szőke férfi rémülten körbenézett. - Azonnal mentőt kell hívni!

- Már elindultak. Greg, nem hiszem, hogy még bármit...

A szőke férfi mindkét tenyerét a nő mellkasára támasztotta, és kétségbeesett igyekezettel pumpálni kezdett, hogy a leállt szívet működésre bírja.

- Segíts, Alan. Lélegeztesd szájból szájba. Ehhez ketten kellünk!

- Greg... azt hiszem, elkéstünk - mondta Rhodes.

MAURÁT az állatkerthez hívatták. Legutóbb egy meleg nyári hétvégén járt itt, amikor a járdák zsúfolásig voltak szaladgáló gyerekekkel és babakocsit toló fiatal szülőkkel. Ezen a csípős novemberi napon viszont kísértetiesen elhagyatottnak találta a helyet. Egy Jen nevű, zöld formaruhás fiatal nő volt a kísérője.

- A baleset után azonnal kiürítettük az állatkeretet - magyarázta a szőke haját lófarokban viselő, napbarnított

Jen. – Még mindig nem tudom elhinni, hogy ilyen borzalom megtörténhetett.

– Ismerte az áldozatot? – kérdezte Maura.

– Igen, elég összetartó csapatot alkotunk. – Jen a fejét csóválta. – Sehogy sem fér a fejembe, hogyan hibázhatott Debbie ekkorát.

Az út kanyarulatából kiérve így szólt: – Az a párducketrec, ott történt.

Felesleges volt mondania – a ketrec előtt álldogálók komor arca elárulta Maurának, hogy megérkeztek. A kis csoportban Jane is ott várakozott, és Maura elé sietett, hogy üdvözlje.

– Ilyen ügyön sem dolgozol még egyszer – mondta.

– Csak nem a haláleset körülményeit vizsgálod?

– Nem. Már éppen indulóban voltam. Abból, ami a tudomásomra jutott, balesettel állunk szemben.

– Mi történt pontosan?

– A jelek szerint az áldozat a kifutót takarította, amikor a párduc rátámadt. Nyilván elfelejtette lezárni az éjszakai ketrecet, és az állat kijutott a kifutórészbe.

– Pontosán milyen fajta nagymacska a tettes?

– Nagy testű hím afrikai párducé a ketrec.

– Sikerült visszarekeszteni a helyére?

– A párduc kimúlt. Ugyanis doktor Oberlin – az a szőke pasas – kénytelen volt lelőni.

– Ki visz körbe a helyszínen?

– Alan Rhodes. Az állatkert nagymacskaszakértője. – Jane a ketrecnél álldogáló férfiak felé fordult, és elkiáltotta

magát: – Doktor Rhodes? Megérkezett Isles doktornő az orvos szakértői intézetből. Meg kell tekintenie a holttestet.

A sötét hajú férfi, aki elindult felénk, láthatóan még mindig a tragédia hatása alatt volt.

– Sajnálom, hogy ilyesmit kell látnia – mentegetőzött már előre. – Nyilván találkozott borzalmas dolgokkal, de ez valami egészen szörnyű.

– Nagymacskatámadással még nem volt dolgom – mondta Maura.

– Nekem is ez az első alkalom. És nem is akarok még egynek tanúja lenni. – A férfi elővett egy kulcsosomót. – Hátramegyünk, ott van a kapu, ahol a gondozók bejárnak a ketrecbe.

Maura búcsút intett Jane-nek, és követte Rhodest a **BELÉPÉS CSAK GONDOZÓKNAK!** jelzésű gyalogúton. Rhodes kikulcsolta a kaput.

– Az áldozat is itt lépett a ketrecbe?

– Debra Lopeznek hívták.

– Bocsánat. Debra Lopez itt lépett be?

– Igen.

Beléptek a ketrecbe, és Rhodes becsukta a kaput maguk mögött. – Amint látja, a túloldalon is van egy kapu. Mielőtt az ember bármelyik ketrecbe belépne, ellenőriznie kell, hogy a ketrec lakója a belső részbe van-e rekesztve. Állatkerti alapszabály: mindig tudd, hol van a nagymacska. Rafikire ez végképp igaz.

– Különösen veszélyes volt?

- Minden párduc veszélyes potenciálisan, a *Pantherapardus*, az afrikai párduc pedig végképp annak tekinthető. Ezek kisebbek, mint az oroszlánok vagy a tigrisek, viszont kiszámíthatatlanok és nagyon erősek. A párduc a saját testsúlyánál jóval nehezebb tetemet is képes felvonszolni egy fa ágai közé. Rafiki pedig kifejezetten agresszív volt. Debbie tudta, hogy milyen veszélyes.

- Hogyan hibázhatott mégis ekkorát? Új munkaerő volt?

- Debbie legalább hét éve dolgozott az állatkertben, de időnként a veterán gondozók is félvállról veszik az előírásokat. Greg azt mondta, hogy amikor ideért, nyitva találta az éjszakai ketrec ajtaját.

- Greg?

- Doktor Greg Oberlin, az állatorvosunk.

Maura a kapura szegezte a tekintetét. - Nem a zár romlott el?

- Ellenőriztem. Rizzoli nyomozó is. A zár tökéletesen működik.

- Doktor Rhodes, sehogy sem fér a fejembe, miért hagyná nyitva egy tapasztalt állatkerti gondozó a párducketrec kapuját.

- Tudom, hogy nehéz elhinni, de történt már ilyesmi. 1990 óta több mint hétszáz baleset történt csak az Egyesült Államokban, huszonekét halálos áldozattal. Elég egy kis figyelmetlenség vagy hanyagság.

Rhodes kinyitotta a kifutóba vezető belső kaput. - Rengeteg vért találtunk a vödör és a felmosó mellett,

úgyhogy Debbie-t valószínűleg a reggeli ketrectakarítás közben érte a támadás.

- Az nagyjából mikor lehetett?

- Nyolc és kilenc óra között.

- Vannak biztonsági kamerák itt hátul?

- Sajnos nincsenek, úgyhogy nem áll rendelkezésünkre semmilyen felvétel a balesetről.

- Mi a helyzet az áldozat - Debbie - lelkiállapotával? Nem volt depressziós esetleg? Vagy gondterhelt valami miatt⁷

- Rizzoli nyomozónő is ugyanezt kérdezte. Hogy nem öngyilkosság történt-e. - Rhodes a fejét rázta. - Debbie annyira pozitív, annyira optimista volt. Nem tudom elképzelni róla, hogy öngyilkosságot kövessen el, a magánéleti problémái ellenére sem.

- *Voltak* neki?

A férfi kis szünet után válaszolt. - Annyit tudok, hogy nemrégiben szakított Greggel.

- Aki doktor Oberlin, az állatorvos?

Rhodes bólintott. - Debbie és én vasárnap beszélgettünk a dologról, miközben elvittük Kovo tetemét a preparátorhoz. Akkor nem tűnt túlságosan zaklatottnak. Inkább... megkönnyebbültek. Azt hiszem, Greget sokkal jobban szíven ütötte a szakítás. Nem könnyítette meg a helyzetüket, hogy mindketten itt dolgoztak, és ezért kénytelenek voltak találkozni.

- De azért kijöttek egymással?

- Amennyire meg tudtam állapítani, igen. Amikor Rizzoli nyomozónő beszélt velem, Greg porig volt sújtva a történetek miatt. És mielőtt megkérdezné, azt mondta, hogy a ketrec közelében sem volt a tragédia idején.

Rhodes kitárta a kifutó kapuját. - Hátul fekszik, a szikláknál.

Maura mindössze három lépést tett a ketrec belsejében, aztán a mészárlás jeleitől felzaklatva megtorpant.

- Ha az állat itt támadt rá - szólalt meg -, miért vonszolta el a ketrec végébe? Miért nem falta fel ott, ahol letemette?

- Mert a párducot a zsákmánya megvédelmezésének ösztöne vezérli. A természetben egy csomó dögevő pályázna a prédájára. Oroszlánok, hiénák. Úgyhogy biztonságba helyezi előlük a zsákmányát.

A holttest az egyik hatalmas szikla tövénél hevert pléddel letakarva. A kimúlt párduc is ott volt nem messze, az állkapcsa tágra nyitva.

- Felvonszolta a holttestet a sziklapárkányra - magyarázta Rhodes.

- Mi emeltük le az újraélesztéshez.

- Egészen odáig felcipelte?

Rhodes bólintott. - Mondtam, hogy iszonyú erősek. Az ösztönük azt diktálja, hogy húzódnak fel minél magasabbra, ott aztán egy faágra akasztják a tetemet, és zavartalanul lakmározhatnak belőle.

Maurc gumikesztyűt húzott, leguggolt, és félrehajtotta a plédet. Elég volt egyetlen pillantás az áldozat

összemarcangolt torkára, hogy megállapítsa: Debbie semmiképpen nem élhette volna túl a támadást. Elborzadva meredt az összeroppantott gégefőre és az előtáruló légcsőre.

- Ez a módszerük - magyarázta Rhodes. - A macskafélék torokra mennek. Az áldozat villámgyorsan elvérzik.

Maura visszahajtotta a halott nő arcára a takarót, és a párducot vette szemügyre. Egy darabig elnézte a borotvaéles fogakat, aztán borzongva felegyenesedett. A vasrácson keresztül észrevette, hogy megérkeztek a halottszállítók.

- Amikor Rafiki megszületett, Debbie cumisüvegből etette, mint valami csecsemőt - szólalt meg Rhodes, a lábánál heverő tetemre függesztve a tekintetét. - Imádta ezt az állatot. Valószínűleg soha meg sem fordult a fejében, hogy egyszer még ilyet tesz majd vele. És igazából ez okozta a halálát. Elfelejtette, hogy Rafiki a ragadozó, mi pedig prédák vagyunk.

Maura lehúzta a gumikesztyűt. - A családot értesítették?

- Debbie édesanya St. Louisban él. Doktor Mikovitz, az igazgatónk már telefonált neki.

- Az intézetnek majd szüksége lesz az asszony utolérhetőségére. Amikor a boncolás után egyeztetni kell a temetést illetően.

- Valóban szükséges felboncolni a holttestet?

- A halál oka egyértelműnek látszik, de mindig felvetődnek kérdések. Hogyan követhetett el például

Debbie ilyen végzetes hibát? Befolyásolta-e az ítélőképességét drog vagy alkohol, illetve valamilyen betegség?

A férfi bólintott. – Értem, de meg volnék döbbenve, ha kábítószerrel találának Debbie szervezetében. Nem olyan embernek ismertem.

Csak azt hitted, hogy ismered, gondolta Maura, miközben kísértelt a ketrecből. Nincs ember a világon, akinek ne volnának titkai.

– JERRY O'BRIEN igazi bajkeverő. Legalábbis a rádióműsorában annak adja ki magát – mondta Frost, miközben Jane-nel a volánnál Middlesex megye felé autóztak. – Múlt héten az állatvédőket szapulta. Kártékony rágcslókhhoz hasonlította őket.

– Szerinted elhiszi a sok badarságot, amit összehord? – kérdezte Jane.

– Ki tudja? Mindenesetre a nézőket a készülékek elé ülteti vele. Lassan a csapból is ő folyik.

Több mint húszmilliós közönséget magáénak mondható heti rádióműsorával Jerry „Boston réme” O'Brien mindenből a legjobbat engedhette meg magának – ez a tény napnál világosabbá vált, miután Jane és Frost az őrszemélyzettel ellátott kapusfülke mellett elhaladva behajtott az O'Brien-birtokra, és megérkeztek egy gerendaházhoz a hegytetőn.

Ahogy leparkoltak az épületnél, meghallották a fegyverdörrenéseket

- Mi a fene... - hüledezett Frost. Mindketten kicsatolták a pisztolytáskájukat.

Újabb lövések, gyors egymásutánban, aztán néma csend.

Jane és Frost szolgálati fegyverükkel a kezükben loholtak felfelé a lépcsőn, amikor hirtelen feltárult a bejárati ajtó.

Széles mosolyú, kövérkés arcú férfi üdvözölte őket. A mellkasára szegeződő Glockok láttán elnevette magát. - Ne bántsanak! Ha nem tévedek, Rizzoli és Frost nyomozókhoz van szerencsém.

Jane továbbra is rászegezte a fegyverét. - Lövéseket hallottunk.

- Az csak a célba lövés. Jerrynek nagyon kellemes kis lőtere van az alagsorban. Én pedig Rick Dolan vagyok, a személyi asszisztense. Kerüljenek beljebb.

Újabb lövések dörrentek. Jane és Frost összenézett, aztán a tartóba csúsztatták a fegyverüket.

Beléptek a magas mennyezetű előcsarnokba, ahol a natúr fenyőfalakat kézi készítésű indián szőnyegek díszítették. Dolan benyúlt egy szekrénybe, és fülvédőkkel látta el a vendégeket.

- Jerry szabályai - magyarázta, miközben a sajátját feltette. - Túl sokat járt rockkoncertekre fiatalkorában, és azt szokta mondani, hogy két dolog örök: a rock'n'roll és a süketség.

Dolan kitárt egy vastag, zajszigetelt ajtót. Jane és Frost föltették a fülvédőket, és követték a férfit az alagsorba.

Jerry O'Brien háttal állt nekik. Farmernadrágot és rikító mintájú nyári inget viselt. Nem vett azonnal tudomást látogatóiról, helyette újabb lövéseket adott le az emberi sziluett formájú céltáblára. Csak amikor kiürült a tár, akkor fordult hátra feléjük.

- A bostoni rendőrség. - Levette a fülvédőjét. - Üdvözlöm önöket szerény hajlékomban.

- Leon Gottról szeretnénk kérdéseket feltenni - szólalt meg Jane.

- Rizzoli nyomozó, ügyebár? Érdeklík a fegyverek?

- Inkább csak munkaeszközként.

- Vadászik?

- Dehogy.

- Vadászott már egyáltalán?

- Csak emberre. Az sokkal izgalmasabb, ugyanis ők visszalőnek.

O'Brien nevetett. - Maga aztán belevaló leányzó. Hadd mondjak el maguknak valamit Leonról. Harc nélkül biztos nem hagyta legyúrni magát.

- Mennyire volt süket Gott úr?

- Ez hogy jön ide?

- A halála idején nem viselte a hallókészülékét.

- Nos, az megváltoztatja a felállást. A hallókészüléke nélkül azt sem hallotta volna meg, ha egy jávorszarvas felcsattog hozzá az emeletre.

- Ez úgy hangzik, mintha elég jól ismerte volna Gott urat.

- Elég jól ahhoz, hogy megbízható vadásztársként tekintsek rá. Kétszer is elvittem magammal Kenyába. A közös vadászat során sok minden kiderül az emberről. Leon megállta a helyét, és tiszteltem ezért. Amit nem sok emberről tudok elmondani.

O'Brien Jane-re nézett. - De miért nem odafent beszélgetünk erről?

- Odadobott egy kulcsot a személyi asszisztensének. - Rick, volna szíves elzárni a fegyvereket helyettem? Fönt leszünk a dolgozószobámban.

O'Brien vezetésével felmentek az alagsorból. A dolgozószoba nagy belmagasságú, barlangszerű helyiség volt, masszív tölgyfa gerendákkal és kőből rakott tűzhellyel. Jane akármerre nézett, mindenhol kipreparált vadállatokat látott: O'Brien céllövőtudományának taxidermológiai bizonyítékait. Gott gyűjteménye is meglepte korábban, de ettől a helyiségtől leesett az álla.

- Ezeket mind maga ejtette el? - szólalt meg Frost.

- Majdnem mindet - mondta O'Brien. - Akad köztük néhány veszélyeztetett faj, ezekre tilos vadászni, úgyhogy a beszerzésükhöz ki kellett nyitnom a pénztárcámat. Mint például az amúri leopárd. - A nagymacskafej, amelyre rámutatott a falon, egyik füle csúnyán ki volt csipkézve.

- És ennek így mi értelme? - kérdezte Jane.

Azért kellett megszereznem, mert annyira látványos ragadozó. Gyönyörű. Halálos. Egy bengáli tigrisre is szeretnék szert tenni. És az a hópárduc is olyasmis volt,

amire nagyon fájt a fogam. Rengeteg pénzt megért nekem, mint ahogy annak a személtládának is, aki Leont megölte.

- Gondolja, hogy ez volt az indíték? - kérdezte Frost.

- Persze. A rendőrségnek szemmel kell tartania a feketepiaci forgalmat, és amikor valaki eladásra kínálja a gereznát, már meg is van az elkövető. Szívesen a segítségükre leszek. Állampolgári kötelességem, plusz Leonnak is tartozom ennyivel.

- Ki tudott róla, hogy Gott hópárducot preparál?

- Egy csomóan. Szétkürtölte az internetes vadászfórumokon. A nagymacskák rengeteg embert lenyűgöznek.

Frost közelebb lépett a ragadozók tárlatához, és szemügyre vett egy kitömött leopárdot. Az állat egy faágon kuporgott, ugrásra készen megfeszített izmokkal. - Ez afrikai párduc?

O'Brien pohárral a kezében odafordult. - Igen. Néhány évvel ezelőtt Zimbabweban ejtettem el. - Ivott a whiskyjéből. - Leon preparálta ki. Jó munkát végzett, de megkérte az árát.

- Tehát Gott a vadász cimborája és a preparátora is volt - állapította meg Jane.

- Leon nem hétköznapi preparátor volt. Legendaszámba megy, amit eddig csinált.

- Láttunk róla egy cikket a *Huh* magazinban. A *trófeakirály*, azt hiszem, ez volt a címe.

O'Brien felnevetett. - Szerette azt az interjút. Bekereteztette, és kitette a falra.

- Az a cikk rengeteg olvasói hozzászólást kapott. Köztük néhány kifejezetten ellenségeset is a vadászattal kapcsolatban.

O'Brien vállat vont. - A nyilvánosság már csak így működik. Én is kapok hideget-meleget. A műsorom rengeteg emberhez eljut, és egyeseknek nem tetszik, amit mondok.

- Volt már olyan fenyegetés, ami aggodalommal töltötte el?

- Látták a fegyvertáramat. Próbálkozni lehet, állok elébe.

- Esetleg már azt is kilátásba helyezte valaki, hogy fellógatják és kizsigerelik, mint egy vadat?

- Igen, ez is annyira eredeti. Nem mintha az a flúgos nő amúgy bármi újat kitalált volna már.

- Milyen flúgos nő?

- *Suzy, egyfolytában hívogat. Az állatoknak is van lelkük! Igazából az emberek a vadak! Bla-bla-bla-bla.*

- Más is próbálkozik ezzel a fellógatással és zsigereléssel?

- Igen, és nagy élvezettel taglalják a mocskos részleteket. - O'Brien elhallgatott, ahogy tudatosult benne Jane kérdésének jelentősége.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy Leonnal is ez történt? Hogy kizsigerelték?

- Megkérhetnénk, hogy vezessen naplót ezekről a telefonálókról? Amikor pedig ilyesfajta fenyegetést kap, juttassa el hozzánk a telefonszámot.

O'Brien a személyi asszisztensére nézett, aki éppen bejött a helyiségbe.

- Rick, gondoskodna erről, kérem? Összeírná nekem a telefonálók nevét és hívószámát?

- Természetesen, Jerry.

- Mondta önnek Gott, hogy fenyegetéseket kap? - kérdezte Frost.

- Semmi olyasmit, ami aggasztotta volna.

- Voltak ellenségei Leon Gottnak? Bárki a kollégái vagy a családtagjai közül, aki hasznot húzhatott volna a halálából?

- Az egyetlen családtag, akiről Gott beszélni szokott, a fia volt.

- És aki már nem él.

- Igen. Sokat beszélt róla a legutóbbi kenyai szafarinkon. Leonnak nagyon félresikerült a házassága. A felesége elköltözött tőle az egyetlen fiukkal, aztán ellene nevelte a gyereket. Teljesen összetörte vele a szívét. A gyerek még a ribanc halála után is állandóan azon volt, hogy bosszantsa.

- O'Brien ivott a whiskyből. - Leon, hiányozni fogsz, a fenébe is.

- A suffolki állatkert igazgatója szerint ön beleegyezett, hogy ötmillió dollárt adományoz az intézménynek a kimúlt hópárducért cserébe.

- Közöltem velük, hogy egyetlen preparátort engedek a tetem közelébe, és az Leon.

- Mikor beszélt utoljára Gott úrral?

- Vasárnap hallatott magáról, amikor ideszólt, hogy elkészült a nyúzással, és akarjuk-e a tetemet.

- Hány órákor futott be a hívás?

- Dél körül.

- Tehát ő telefonált maguknak - állapította meg Frost. - És pontosan mi történt ezután?

- Autóba ültem, és elmentem a tetemért - mondta a személyi asszisztens. - Nagyjából délután kettőre értem Leon házához, beraktam az állatot a furgonomba, aztán egyenesen jöttem ide.

- De minek a tetem? Csak nem párduchúst akartak enni?

- Nem - mondta O'Brien. - A csontváz miatt akartam. Miután Rick megérkezett vele gödröt ástunk, és beletemettük. A férgek néhány hónap alatt tökéletesen lecsupasztják a csontokat.

- Beszélte Gott úrral, amikor vasárnap kint járt nála? - kérdezte Jane Dolantól.

- Nem igazán. Éppen telefonált. Nekem csak intett. Úgyhogy fogtam a tetemet, és eljöttem.

- Kivel beszélt Gott telefonon?

- Fogalmam sincs. Valami olyasmit hallottam, hogy több afrikai fényképet akar Elliotról. Amije csak van, így mondta az illetőnek.

- Fényképek Elliotról? - Jane ránézett O'Brienre.

- A halott fiáról - mondta O'Brien. - Mint említettem, újabban sokat beszélt a fiáról. Hat éve történt a tragédia, de

azt hiszem, csak mostanra hatalmasodott el rajta a bűntudat.

- Miért érzett volna Gott bűntudatot?

- Amiért a válás után gyakorlatilag megszakadt közöttük a kapcsolat. A fiút az exneje nevelte meglehetősen nőiessé, legalábbis Leon szerint. Aztán a srác beszerzett valami radikális állatvédő aktivista barátnőt. Leon próbált érintkezésbe lépni vele, de a fia nem volt odáig a gondolatért, hogy kapcsolatot tartsanak fenn. Úgyhogy Leon nagyon megsínylette Elliot halálát. Egy fényképen kívül semmi más nem maradt a fia után. Ki is függesztette a képet a házában - az egyik utolsó fotó volt Elliotról.

- Hogyan halt meg Elliot? Azt mondta, hat éve történt.

- Igen, az az ostoba kölyök kitalálta magának, hogy Afrikába utazik. Meg akarta nézni a nagyvadakat, mielőtt kiirtják a hozzám hasonló vadászok. Az Interpol szerint Fokvárosban megismerkedett két lánnyal, és a trió Botswanába repült, hogy részt vegyenek egy szafarin.

- És mi történt?

O'Brien Jane-re nézett. - Soha többé nem látták őket.

ÖT

Botswana

JOHNNY az impala hasához nyomja a kés hegyét, és áthasítja a bőrt és a zsírréteget. Másodpercekkel korábban egyetlen lövéssel ejtette el a vadat. Most gyorsan és hatékonyan dolgozik, látszik, hogy sokszor csinálta már.

- A bél tele van baktériumokkal, úgyhogy muszáj eltávolítanom, ha nem akarom, hogy a hús megromoljon - magyarázza Johnny. - A dögevők mindent eltakarítanak majd, amit meghagyunk. A zsigerelest jobb itt elvégezni, hogy ne csábítsuk őket a táborhoz. - A kés néhány nyisszantásával elvágja a légcsövet, és a belső szervek kicsusszannak a tetemből.

- Űristen - szörnyülködik Vivian.

Johnny felpillant. - De azért eszik húst, ugye?

- Most, hogy ezt végignéztem? Nem tudom, hogy képes leszek-e rávenni magam.

- Végig kell néznünk - szólal meg Richard. - Hogy tudjuk, honnan jön a betevő falatunk.

Johnny bólint. - Abszolút egyetérték. Húsevőként tisztában kell lennünk vele, milyen áron kerül az a sült a tányérunkra. Az ember vadásznak teremtett, kezdettől fogva így is éltünk. A modern ember viszont elvesztette a kapcsolatot a saját túlélési ösztöneivel. Bemegy a

szupermarketbe, és hazaviszi a húst. De a húsnak nem ez a jelentése. Hanem ez.

- A hús jelentése - morogja Elliot. - Még sohasem gondoltam rá így.

- A szavannán az ember meglátja az igazi helyét a világban - mondja Johnny. - Ez a környezet eszünkbe idézi, mik vagyunk valójában.

- Állatok - mondja Elliot.

Johnny bólint. - Igen. Állatok.

És PONTOSAN ezt látom este a tábortűznél. Egy csapat kört formálva táplálkozó állatot, ahogy fogaikkal tépik a megsütött impala húsát a csontokról. Egyetlen nappal azután, hogy a vadonban rekedtünk, máris visszaalakultunk saját magunk törzsfajlás előtti változataivá.

Johnny odatelepszik mellém. Ránézek, ő viszont a lángokra függeszti a tekintetét, úgy mondja halkán: - Nagyon jól kezeli a helyzetet.

- Tényleg? Nem vettem észre, hogy különösebben remekelnék.

- Értékeltem, hogy segített az impala megnyúzásánál, a hús bontásánál. Mintha a szavannán született volna.

Ezen muszáj nevetnem. - Pedig éppenséggel nem én akartam idejönni. Ez a szafari az önfeláldozásomról szól.

- Igen, hogy kedvére tegyen a barátjának. Remélem, Richard méltányolja, hogy jó fej.

Vetek egy oldalpillantást Richard felé, aki Viviannel bájolog. - A jó fejek nem viszik túl sokra.

- Azt hallom Richardtól, hogy maga könyveket árul.

- Igen, könyvesboltot vezetek Londonban. A való világban.

- Nem inkább ez a való világ?

- Ez egy álmkép. Egy Hemingway-regény életre kelt jelenete. Nyilván reinkarnálódik majd Richard leendő krimijének lapjain. - Nevetek. - Ne lepődjön meg, ha magából lesz a negatív hős.

Johnny fog egy botot, a tüzet piszkálja. - Lehet, hogy Richard számára ez csak álmkép. De a vér igazi.

- Igaza van. Nem álmkép. Egy rohadt rémálom.

- Ezek szerint maga átlátja a helyzetet - mormolja Johnny.

- Átlátom, hogy gyökeres fordulat történt. Hogy szó sincs többé üdülésről. - Halkan hozzáteszem: - És félek.

- Nem kell rémülnem lennie, Millie. Ébernek igen, de rémülnem nem. Egy Johannesburghoz hasonló nagyváros félelmetes hely. De ez itt? - A fejét csóválja mosolyogva. - Itt minden csak a túlélésről szól. Ha ezt megérti, maga is sikerrel jár majd.

- Könnyen beszél. Itt nőtt fel.

Bólint. - A szüleimnek birtoka volt Limpopo tartományban. Minden napon, amikor kiballagtam a földekre, fákon kuporgó párducok mellett haladtam el, a magasból figyeltek. Így aztán volt éppen elég alkalmam, és kiismertem őket.

- Én ki sem mernék lépni a házamból. Annyiféle halál leselkedik itt az emberre. Oroszlán. Párduc. Kígyó.

- Jómagam tisztelettel viseltetem az összes állat iránt, mert tudom, mire képesek. Tizennégy éves koromban megmárt egy vipera. Teljes mértékben az én hibám volt. Gyerekfejjel gyűjtöttem a kígyókat, és különböző tárolókban tartottam őket a szobámban. Egyik nap elbízta magam, és megmárt a viperám.

- És aztán mi történt?

- Szerencsémre méreg nélküli, úgynevezett „száraz marás” volt. De ebből megtanultam, hogy a gondatlanságért büntetés jár. - Elhúzza a száját. - Az fájt a legjobban, hogy anyám felszámoltatta velem a kígyógyűjteményemet.

- Nehéz elhinni, hogy egyáltalán beengedte őket a házba. Vagy magát kiengedte a házból a párducok közé.

- De az őseink is így éltek, Millie. Mindannyian Afrikából származunk. Magában is van egy rész, valami ősi emlékkép az agyában, amely a földrészben az otthonára ismer. Az ösztönök még nem tűntek el. - Kinyújtja a karját, lágyan megérinti a homlokom. - Így maradhat életben az ember. Hogy visszanyúl a lelke mélyébe ezekért az ősi emlékekért. Majd segítetek, hogy rájuk találjon.

Hirtelen magunkon érzem Richard tekintetét. Johnny is megérzi, széles mosolyt varázsol az arcára. - Vadpecsenye sül a tábortűz fölött, van-e ennél fenségesebb étel, emberek?

- Sokkal omlósabb a hús, mint gondoltam - mondja Elliot. - Úgy érzem, mintha kezdene előbújni belőlem az ősember.

- Mi lenne, ha legközelebb, amikor elejtek valamit, maga és Richard készítenék elő a húst?

Elliot meghökkent képet vág. - Hogy én?

- Látták, hogyan csinálom. - Johnny Richardra néz. - Gondolja, hogy meg tudják csinálni?

- Hát persze - mondja Richard. Ott ülök kettejük között, és jöllehet az étkezés alatt Richard szinte tudomást sem vett rólam, most tulajdonosi gesztussal a vállamra fonja a karját. Mintha rivális széptevőt látna Johnnyban, és attól tartana, hogy meg talál szöktetni a táborból. Fülig pirulok a gondolattól.

- Ma éjjel megkezdhetjük az őrködést - mondja Richard. Kinyújtja a kezét a vadászpuskáért, amely mindig ott van Johnny mellett.

- De még sohasem lőttél ilyen puskával - figyelmeztetem.

- Majd megtanulom.

- Nem gondolod, hogy ezt Johnnynak kell eldöntenie?

- Nem, Millie, nem gondolom, hogy egyedül neki kellene rendelkeznie a puska fölött.

- Mit művelsz, Richard? - suttogom.

- Ugyanezt én is kérdezhetném tőled. - Gyilkos pillantást vet rám. A kis társaság elcsendesedik a tábortűz körül.

Aztán Johnny higgadtan bejelenti: - Már megbeszéltem Izaóval, hogy hajnalban átveszi tőlem az őrséget.

Richard meghökkenten néz Macunagára. - Miért éppen ő?

- Iszao ért a vadászpuskákhoz. Ezt még korábban ellenőriztem.

- A legjobb céllövő vagyok a tokiói lövészklubban - jelenti be Macunaga büszke mosollyal - Mit akar, mikortól örködjem?

- Hajnali kettőkor ébresztem, Iszao - mondja Johnny. - Úgyhogy ne maradjon fent sokáig.

A DÜH tapintható a sátrunkban, mint valami támadni készülő szörnyeteg. Igyekszem halk és higgadt hangon beszélni, remélve, hogy elkerülnek a kaszaboló karmok. Richard viszont inkább csak szítja az indulatokat.

- Miket mondott neked Johnny? Miről beszélgettetek olyan bizalmasan? - von kérdőre.

- Ugyan mit gondolsz, miről beszélgettünk? Arról, hogyan úszhatjuk meg az előttünk álló hetet.

- Tehát túlélési tanácsokkal látott el?

- Igen.

- Mert Johnny annyira érti a dolgát, hogy sikerült itt rekednünk a szavanna közepén.

- Ezért is őt hibáztatod?

- Az a fickó bebizonyította, hogy nem bízhatunk meg benne. De persze te semmit sem látsz az egészből - mondja, és gúnyosan felnevet. - Kekiláznak hívják.

- Micsodát?

- Amikor a szafarin a nők belezúgnak a túravezetőbe.

Sikerül megőriznem a hidegvérem – már nem tud olyat mondani, amivel megbánhatna. Egyszerűen nem törődöm vele. Helyette felnevetek.

- Tudod, most jöttem rá valamire veled kapcsolatban. Hogy micsoda bunkó vagy.

Hátat fordít. A lehető legtávolabbra húzódok tőle, és néma csendben fekszem. Fogalmam sincs, ki ez a férfi mellettem. Amikor végül elalszom, Richard helyett Johnnyról álmodom: sudáran áll a szavannán. Az a Johnny, aki mellett biztonságban érzem magam.

Másnap reggel arra a hírre ébredek, hogy Iszao Macunaga eltűnt, és a biztonságérzet szertefoszlik.

KEICO pityeregve térdel a fűben. A vadászpuskát már megtaláltuk: a csengettyűs huzalkerítés túloldalán hevert a földön, a férje viszont még nem került elő. Keiko tudja, hogy ez mit jelent. Mind tudjuk.

- Megyek, szétnézek a folyónál – mondja Johnny, és magához veszi a puskát. – Maradjanak itt. Az lesz a legjobb, ha a furgonban várnak rám.

- Várjon, Johnny – ellenkezem. – Jó ötlet egyedül járkálnia?

- Nála ott a puska – mondja Richard. – Nálunk viszont semmi sincs.

- Valakinek fedeznie kell, amíg nyomok után kutat – érvelek.

Johnny bólint – Rendben, maga lesz az őrangyalom, Millie. Maradjon mindig a közelemben.

Mély lélegzetet veszek, és követem Johnnyt a magas fűben. Jól tettem, hogy vele tartottam. Minden idegszálával a nyomkeresésre összpontosít, azt sem venné észre, ha egy oroszlán lesne rá az aljnövényzetből.

- Itt van valami - mondja Johnny halkán.

A lelapított fűre nézek, és vonszolásnyomokat veszek észre a csupasz földön. Johnny követi a csapást.

Hirtelen változást érzékelek a viselkedésében. Lassan lélegzik, és mozdulatlaná dermed. Már nem a talajra összpontosít, teljesen felegyenesedett, a válla kihúzva.

Először nem látom. Aztán követem Johnny tekintetét az előttünk magasodó fáig. Egy hatalmas szikamorfa, szélesre tárt ágkarokkal és sűrű lombkoronával.

- Megvan - suttogja Johnny. - Micsoda gyönyörű nőstény.

Csak ekkor veszem észre a párducot, amely a magasban hever az egyik ágon. Szinte láthatatlan, annyira beleolvad mintázatával a napfényes lomb árnyékba. Johnny tökéletesen mozdulatlan marad. Azt teszi, amit nekünk tanácsolt. *Engedd, hogy a nagymacska megnézze az arcodat.*

Eltelik egy pillanat, olyan pillanat, amelyhez foghatót még nem éltem át: soha így még nem féltem, és soha ennyire elevennek nem éreztem magam. A párduc tekintete továbbra is Johnnyra szegeződik. Ő pedig a puskát szorongatja maga előtt. De miért nem lő?

- Húzódjon vissza - suttogja. - Iszaón már nem segíthetünk.

- Gondolja, hogy a párduc végzett vele?

- Nem gondolom. Tudom. - Szinte észrevétlenül int a fejével. - Felső ág. Balra.

A kar szabadon fityeg, a kézfej lemarcangolva. Aombok takarják Iszao testének többi részét, de a levelek között sikerül kivennem a felsőtest körvonalát - egy ágvillába ékelve fekszik.

- Úristen - suttogom. - Hogyan fogjuk onnan...

- Sehogy. Gyerünk.

A párdúc a hátsó lábát maga alá húzva ugráshoz készülődik. Most rám szegeződik a szeme, összekapcsolódik a tekintetünk. Johnny azonnal felemeli a puskát, hogy tüzeljen, ha kell, de nem húzza meg a ravaszt.

- Hátráljunk el együtt.

Hátralépünk egyet. Aztán meg egyet. A párdúc visszalapul a faágra, a farkával idegesen csapkod.

- Csak a zsákmányát védelmezi - magyarázza Johnny.

- Az ég szerelmére, Johnny. Le kell szednünk onnan Iszaót.

- Ha közelebb megyünk, a párdúc ránk veti magát. Én pedig nem vagyok hajlandó ilyen nemes vadat megölni csak azért, hogy visszaszerezzek egy holttestet.

Eszembe jut, mit mondott a múltkor: soha nem ölné meg egy nagymacskát. Most Iszao Macunaga holtteste itt lóg a fejünk fölött, és Johnny tartja magát a szavához.

Johnny egyszeriben a legkülönösebb teremtménynek tűnik, akivel ezen a vad vidéken találkoztam; a természet iránti tisztelete olyan melyre hatoló, mint körülöttünk a fák gyökerei. Soha nem találok még egy olyan férfit, mint

Johnny, és belesajdul a szívem a felismerésbe, hogy az életem fennmaradó része kereséssel telik majd, és később mindig úgy tekintek vissza, hogy ez volt az a pillanat, amikor tudtam, milyen férfira vágyom.

Felé nyújtom a karom, úgy suttogom: – Johnny...

A vadászpuska dörrenése olyan váratlanul ér, hogy hátratántorodom, mintha megütöttek volna. Johnny mély sóhajjal leereszti a fegyvert. Lehorgaszta a fejét, mint aki megbocsátásért fohászkodik.

– Úristen – motyogom, és a párducra függesztem a tekintetemet: mindössze két lépésre tőlem hever a földön, láthatóan ugrás közben érte a lövés, mellső lábának karmai a következő másodpercben a húsonba vájtak volna.

– Itt hagyjuk a tetemet – mondja Johnny halkán. Mély lélegzetet vesz. – Most már le tudom szedni a fáról Iszaót.

– Korábban azt mondta, sohasem ölne meg párducot. Még a saját élete védelmében sem.

– Így is van.

– Ezt most mégis megölte.

– De nem a saját életemet akartam megóvni. – Rám néz.

– Hanem a magáét.

AZNAP ÉJJEL Mrs. Macunaga sátrában alszom, hogy ne legyen egyedül. Egész nap maga köré font karral ül, és japánul siránkozik, alig vesz tudomást a környezetéről. Nem engedték, hogy megnézzék Iszao holttestét – Johnny lehozta a szikamorfárol, és eltemette.

Richard két mondatot szólt hozzám egész nap. Ehelyett Elliottal és a két szőkeséggel pusmogva tölti az idejét. Úgy tűnik, ők négyen külön csapatot alkotnak.

Reggel madárdalra ébredek. Most az egyszer sem sikoly, sem izgatott kiáltás nem hallatszik. Odakint Richardék kávét iszogatva ülnek a tábortűznél. Johnny magában ül egy fa alatt. Látszik rajta a kimerültség. Oda akarok menni hozzá, de a többiek árgus szemmel figyelnek, úgyhogy inkább a körükhöz csatlakozom.

- Hogy van Keiko? - érdeklődik Elliot.

- Még alszik. - Kávét töltök magamnak. - Örömmel látom, hogy ma reggel mind életben vagyunk. - Kedélyeskedésem ízléstelen, meg is bánom, amint kimondtam.

- Kérdés, hogy őt is örömmel tölti-e el - pillant Richard Johnny felé.

- Mire gondolsz?

- Furcsállom, hogy egy szafarin minden így félresikerüljön. Először meghal Clarence. Aztán Iszao. És a furgon... Mégis hogy a fenébe robbanhat le egy autó?

- Johnnyt hibáztatod?

Richard körbepillant a többieken, én pedig hirtelen megértem, hogy nem ő az egyetlen, aki úgy gondolja: Johnny tehet a történetekről.

Méltatlankodva megrázom a fejemet. - Ez nevetséges.

- Persze hogy ezt mondja - mormogja Vivian - Mondtam, hogy így fog reagálni.

- Tessék?

- Maga Johnny kedvence. Tudtam, hogy a védelmére fog kelni.

- Johnnyt nem kell megvédeni. Neki köszönhetjük, hogy még életben vagyunk egyáltalán.

- Tényleg? És ha éppen ellenkezőleg, az életünkre tör?

Képtelen helyzet. Az arcukat fürkészem. - Ugye nem azt akarják mondani, hogy Johnny átharapta Iszao torkát, és felvonszolta arra a fára?

- Igazából mit tudunk a túravezetőnkéről, Millie? - kérdezi Elliot.

- Már maga is?

- El kell mondanom, miről beszélgettünk. - Elliot hátrapillant a válla fölött. - A frászt hozza rám ez az egész.

- Gondolj csak bele - szólal meg Richard. - Hogyan keveredtünk egyáltalán erre a szafarira?

Majd' átdöföm a tekintetemmel. - Az egyetlen ok, amiért idekeveredtem, te vagy. Afrikai kalandot akartál, hát most megkaptad.

- Mi az interneten találtunk Johnnyra - mondja Sylvia. - Sátoros túrát terveztünk Viviannel a szavannán, de nem sok pénzünk volt rá. Aztán megtaláltuk Johnny weblapját. *Elveszve Botswanában.* - Már-már hisztérikus a nevetése. - És tessék.

- Én meg hozzájuk csapódtam - mondja Elliot. Sylvia, Viv és én üldögtünk egy fokvárosi bárban, és a lányok elmesélték, milyen mesés szafarira készülnek.

- Annyira sajnálom, Elliot - mondja Sylvia. - Sajnálom, hogy belerángattuk ebbe. - Elcsukló hangon teszi hozzá: - Haza akarok menni.

- Macunagáék is az interneten találták a szafarit - mondja Vivian.

- És mi is így köröttünk ki itt - mondja Richard. - Ugyanaz a weblap. *Elveszve Botswanában.*

- Mire akartok kilyukadni? Hogy az internetes oldal csak kelepce? - kérdezem. - Hogy Johnny így csalt ide bennünket?

- Az egész világból járnak emberek a szavannára vadászni - mondja Richard. - Mi van, ha most mi vagyunk a zsákmány?

Megvető legyintéssel reagálok. - Azt hiszed, hogy Johnny Posthumus vadászik ránk? Richard, nem a legújabb krimid cselekményét tervezted.

- Egyedül Johnnynál van fegyver - mondja Richard. - Vagyis ha nem fogunk össze, nemsokára mind halottak leszünk.

HAT

Boston

GABRIEL steakje a „közepesen átsült” kategória mintapéldánya volt – mindig így kérte, amikor a Matteo’sban vacsoráztak. Ma este viszont, ahogy ott ültek kedvenc asztaluknál, és a férje a hússzeletbe vágott, Jane alig bírta gyomorral az előcsurranó vér látványát. Debra Lopez jutott róla eszébe. És Gott kizsigerelt holtteste.

Gabriel fürkészt pillantást vetett rá. – Még mindig a munkád jár a fejedben, igaz?

– Nem tehetek róla. Ez az új ügy... – A steakre pillantott, és megborzongott. – Lehet, hogy egy életre elveszi a kedvemet a hústól.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Mindketten láttunk már szörnyűségeket. Mindketten túl sok időt töltöttünk bonctermekekben. Ez viszont most mélyebben megérint. Hogy valakit kizsigerelnek, és a testét ott hagyják fellógatva... Hogy a saját házi kedvencei lakmározzanak belőle...

– Látod, ezért nem viszünk haza kutyakölyköt.

– Gabriel, ez nem vicces.

– Csak próbálom feldobni a hangulatot a randiesténken. Nem gyakran jutunk hozzá, és egyre inkább átcsúszunk egy

megbeszélésbe. – A férfi ránézett. – Más is van a világon, nem csak gyilkosság.

– Minket a gyilkosságok hoztak össze.

– De nem ez az egyetlen közös dolog.

Igaz, gondolta Jane, miközben a férje folytatta az evést. Aznap, amikor egy tetthelyen a Stony Brook-i természetvédelmi parkban először találkoztak, Jane félelmetesnek találta a férfi rendíthetetlenségét. Gabriel csendes, tiszteletet parancsoló módon, távolságtartó, egykedvű, mindenre ügyelő megfigyelőként volt jelen annak a délutánnak a kaotikus forgatagában. Jane nem lepődött meg, amikor kiderült, hogy FBI-ügynök. Egyetlen pillantásból tudta, hogy a férfi a szövetségiektől érkezett – azért, hogy az ő szakmai tekintélyét megkérdőjelezze. Viszont ami eleinte szembe fordította őket egymással, ugyanaz később mágnesként működött közöttük. Hiába, az ellentétek vonzzák egymást.

Gabriel ránézett. – Azt hiszed, hogy O'Brien a megoldás kulcsa?

– Azok a szemétkedő betelefonálások a rádióműsorába kísértetiesen hasonlítanak a Gott-interjú netes kommentjeire. A telefonálók is fellógatást és kizsigerezést helyeztek kilátásba.

– Semmi egyedi nincs a használt szóképekben. A vadászok ilyesmiket csinálnak, és slussz. Amikor elejtettem egy szarvast, én is ezt csináltam.

– A Suzy nevű telefonáló a Vegetáriánus Akciócsoport tagjaként azonosítja magát.

Gabriel ingatta a fejét. – Nem ismerős a szervezet. Nem emlékszem, hogy bármilyen szövetségi feketelistán szerepelnének.

– A bostoni rendőrségnek sem kerültek még a látóterébe. Viszont lehet, hogy csak elég okosak ahhoz, hogy csendben meglapuljanak. És nem döngetik a mellüket, hogy ezt vagy azt az akciót ők csinálták.

– Vadászokat fellógatni és kizsigerelni... ez vegetáriánusokra vall?

– Gondolj a Föld bolygó felszabadításáért küzdő ELF-re. Ők például gyújtóbombákat telepítenek.

– Viszont mindent elkövetnek, hogy senki se haljon bele az akcióikba.

– Akkor is. Nézd meg a szimbolikát. Leon Gott vadász volt és preparátor. A *Huh* magazint *trófeakirály* címmel lehoz vele egy interjút. Hónapokkal később a bokájánál fogva fellógatva találnak rá szegycsonttól szeméremcsontig felhasított testtel. Ráadásul éppen megfelelő magasságban lóg ahhoz, hogy a házi kedvencei jót lakmározhassanak belőle. Van-e stílszerűbb módja egy vadász holtteste eltakarításának, mint hogy Fluffy és Fido cafatokra szedje? Napnál világosabb a szimbolika.

– De az is lehet, hogy a gyilkosságnak nincs is köze ahhoz, hogy Gott vadász volt. Akkor még mindig ott van indítéknak a haszonszerzés.

– Ebben az esetben viszont nagyon céltudatos volt az elkövető. Amennyire tudjuk, a hópárduc gereznáján kívül nem tűnt el más a házból.

- Az viszont, ahogy mondtad, nagyon sokat ér.

- Csak éppen ilyen ritka gereznát nagyon nehéz pénzzé tenni. Legfeljebb ha valaki megveszi a magángvűjteménye számára. Ha viszont a rablás az indíték, mi szükség volt az áldozat szertartásos kibevezésére?

- Tehát két, nehezen összebékíthető cselekménysorozattal állunk szemben. Az első egy ritka állati gerezna eltulajdonítása. A második az a mód, ahogyan az áldozat holttestét közszemlére teszik. - Gabriel morfondírozott magában. - Majd utána nézek, milyen információink vannak a vegetáriánus akciócsoportokról - szólalt meg végül. - De hajlok arra, hogy inkább a gereznára kellene összpontosítanunk.

A VARJÚKÁROGÁST hallva Maura megállt az autóbehajtón, és felpillantott. Több tucat fekete madár gubbasztott vészjósló fogadóbizottságként a közeli fa koronáján. Tekintve a Maurára váró komor feladatot és az égen összetorlódott viharfelhőket, helyénvalónak tűnt jelenlétük ezen a hideg, szürke délutánon. A hátsó udvarra vezető gyalogutat sárga helyszínelőszalaggal kerítették el. Maura átbújt alatta, és miközben a frissen megbolygatott földön lépdelt, érezte, hogy a varjak minden mozdulatát figyelemmel kísérik. A fekete madarak hangos káromgással fogadták a betolakodót. A hátsó udvaron Darren Crowe és Johnny Tam nyomozók álltak egy friss földhányás mellett. Ahogy Maura közelebb ért, Tam intett neki. A férfi új volt a

gyilkosságiaknál – a feszült és humortalan fiatal nyomozót nemrég vezényelték át a kínai negyedből.

Crowe filmsztáros frizurájával és széles vállának vonalát szépen követő zakójában olyan férfi volt, aki megszokta, hogy a figyelmet magára vonja. A sokkal visszafogottabb Tamet könnyű lett volna nem észrevenni, Maura figyelme most mégis ráirányult, mert tudta, ha a tények pontos felsorolását akarja hallani, Tam az ő embere.

Mielőtt Tam megszólalhatott volna, Crowe nevetve megjegyezte: – Nem hiszem, hogy a tulajdonosok úszkálni akartak volna, ha sejtik, hogy *ilyesmi* kerül elő a földből.

Maura lepillantott a kék műanyag ponyvába csomagolt koponyára és a mellkas bordavázára. A koponya alapján kétségtelenül emberi csontokról volt szó.

– Mit lehet tudni a megtalálás körülményeiről? – kérdezte, miközben gumikesztyűt húzott.

– Úszómedencét terveztek a ház mögé – magyarázta Crowe. – A tulajdonosok a Lorenzo Constructiont bízták meg a földmunkákkal. A csontváz félméteres mélységből került elő.

Maura nem látott ruhamaradványokat, sem ékszereket, de nem is volt szüksége egyikre sem az elhunyt nemének meghatározásához. Leguggolt, nyugtázta a koponya finom szemöldökívét, aztán hátrahajtotta a ponyvát, előtárva a széles medencecsontot. A combcsontra vetett egyetlen pillantásból kiderült számára, hogy az elhunyt nem volt magas – legfeljebb százhatvan centi lehetett.

- Itt lehet már egy ideje - szólalt meg Tam. - Mit gondol, mióta?

- A csontok teljesen lecsupaszodtak. A gerinccsigolyák összeköttetése megszűnt - észrevételezte Maura. - A kötőszövetek elenyésztek.

- Ez mit jelent? Hónapokat, éveket? - kérdezte Crowe.

- Igen.

- Ennél konkrétabb válaszra ne is számítsunk?

- Volt már ügyem, amikor egy sekély sírgödörben mindössze három hónap alatt végbement a szkeletonizáció, úgyhogy nem tudok pontos választ adni. Ha muszáj tippelnem, minimum hat hónapot mondanék.

Maura teljesen félrehajtotta a kék ponyvát, előtárva a szárkapocs- és a sípcsontot, és a...

Mozdulatlanná dermedve bámult a bokára hurkolt narancssárga nejlonzsinórra. Azonnal bevillant egy kép. Egy másik tetthely. Narancssárga műanyag zsinór. Kizsigerelt, bokánál fogva fellógatott holttest.

Szó nélkül visszafordult a mellkas felé. Térdre ereszkedve közelebb húzódtott, és fürkésző pillantást vetett a kardnyúlványra, ahol a bordák a szegycsontnál találkoznak. Még ilyen felhős napon is tisztán látta a jellegzetes vágást a csonton. Elképzelte a bokánál fogva, fejjel lefelé fellógatott holttestet. Elképzelte, ahogy egy kés lefelé haladva végighasítja a hasat a szeméremcsonttól a szegycsontig. Az a vágás éppen ott volt, ahol a penge útja véget ért.

Döbbsen tántorodott hátra.

- Fel kell hívnunk Rizzolit.

PUSKAPOROS hangulat várható, gondolta Jane, ahogy átbújt a csillogó rendőrségi szalag alatt. Ez nem az ő tethelye volt, nem hazai pálya, és arra számított, hogy Darren Crowe ezt rögtön az orra alá is dörgöli majd.

De a ház mellett Johnny Tam fogadta. - Hahó, Rizzoli - köszönt rá.

- Crowe milyen passzban van?

- A szokásos. Csupa mosoly és jókedv.

A ház mögé érve Jane meglátta a Maurával álldogáló Crowe-t.

- Mielőtt elkezdünk jegyet szedni a látványossághoz - mondta éppen a férfi -, nem akarja pontosabban behatárolni, mióta felehet itt a holttest?

- Ennél pontosabbat nem mondhatok - felelte Maura. - A többi a maga dolga. Dolgozzon meg a fizetéséért.

Crowe észrevette Jane-t, és így szólt: - Lefogadom, hogy a mindentudó Rizzolinak megvannak a válaszok.

- Isles doktornő kérésére jöttem ide - mondta Jane. - Csak körbenézek, és már itt sem vagyok.

- Helyes.

Maura halkan így szólt. - Erre van a holttest, Jane.

A nyomozónő követte az udvaron át.

- Felnőtt nő - mondta Maura - Százhatvan körüli testmagasság, korra a huszonéves és a harmincas között.

- Muszáj őszintének lennem veled - mondta Jane. - Attól, amit a telefonban mondtál, nem jöttem tűzbe. - A

maradványokra pillantott. – Kezdjük mindjárt azzal, hogy ez egy nő.

– Viszont narancssárga nejlonzsinórral kötözték össze a bokáját. Amilyet Gott bokáján is találtunk.

– Ez elég általános felhasználású zsinórfajta. Gott-tól eltérően tehát ez itt egy női holttest, ráadásul valaki vette a fáradságot, hogy el is temesse.

– A szegycsont alján ugyanolyan bevágás van, mint Gottnak. Valószínűsíthető, hogy őt is kizsigerelték.

– Valószínűsíthető?

– Lány szövetek és belső szervek híján képtelen vagyok bebizonyítani. Azt a vágási a szegycsonton viszont kés ejtette. Akkor keletkezik ilyen, amikor a hasüreget felhasítják. És van még valami.

Maura odatérdelt a koponyához. – Ezt nézd meg.

– Erre a három kis karcolásra gondolsz?

– Emlékszel, amikor Gott koponyaröntgenén mutattam azt a három egyenes karcolásnyomot? Azokat a karmolásszerűségeket a csonton?

– Ezek nem vonalak. Csak három parányi nyom.

– Pontosan ugyanolyan távolságra vannak egymástól. Lehet, hogy ugyanaz a szerszám okozta ezeket is.

– Vagy állatok. – Jane beszédhangokat hallott, hátrafordult. Megérkeztek a helyszínelők, Crowe a maradványok felé tartott kis csapata élén.

– Szóval feladja, Rizzoli? – szólt oda Crowe.

– Nem akartam elvenni a kenyerét. Csak hasonlóságokat kerestem a saját ügyemmel.

- Mit tudunk a maga áldozatáról? Hatvannégy éves férfi...

- Igen.

- Ez itt egy fiatal nő. Maga szerint hasonlítanak egymáshoz?

- Nem. - Jane magán érezte Maura tekintetét.

- Mit derített ki a boncolás a férfi áldozatról?

- Koponyatörés, plusz összezúzott gégeporc - mondta Maura.

- A leányzóm koponyáján nem látni törést - mondta Crowe. *A leányzóm.* Mintha tulajdona volna a névtelen áldozat.

- Ez a nő filigrán volt, könnyebben legyűrhetnék, mint egy férfit - jegyezte meg Maura. - Nem kellett leütni.

- De ez is újabb különbség - mondta Crowe. - Egy újabb részlet, amely nem vág egybe a másik esettel.

- Crowe nyomozó, én az átfogó képet vizsgálom.

- Amit a jelek szerint csak maga lát, senki más.

- Mindkét áldozat meztelen volt, a bokájukat nejlonzsinórral összekötözték, és nagy valószínűséggel mindkettejüket kizsigerelték. Úgy, ahogyan a vadász a...

- Maura - szólt közbe Jane. - Nem akarsz körbesétálni az ingatlanon?

- Már körbesétáltam.

- Én viszont még nem. Gyerünk.

Maura vonakodva követte, el a gödörtől, az udvar széle felé.

- Igazat adsz Crowe-nak, így van? - szólalt meg Maura.

- El kell ismerned, hogy vannak különbségek a két áldozat között.

- És a kizsigerelés? Hány ilyen esetet láttál mostanában?

- Egyetlen kis vágásnyomot találtál a szegycsonton. Az áldozatok pedig nem is különbözhetnének jobban egymástól. Lásd: életkor, nem, helyszín.

- Amíg nem azonosítom a halott nőt, nem állíthatod, hogy nem hozható kapcsolatba Gott-tal.

- Rendben - adta be a derekát sóhajtván Jane. - Ez igaz.

- De miért vitatkozunk? Nem veszem zokon, ha bebizonyítod, hogy tévedtem. Csak végezd a munkádat.

Jane egész testében megmerevedett. - Miért, szerinted mit csinállok?

- Megcsörrent a mobiltelefonja. Fogadta a hívást.

- Rizzoli nyomozó, tessék.

- A szolgáltató végre kiadta Leon Gott telefonhívásainak jegyzékét - közölte Frost. - És nagyon érdekes dolgokra bukkantam. A halála napján Gott több telefonhívást is lebonyolított. Felhívta Jerry O'Brient, erről eddig is tudtunk. És telefonált az Interpolnak, Johannesburgba.

- Az Interpolnak? Milyen ügyben?

- A fia botswanai eltűnése miatt. Az illetékes nyomozó nem volt az irodájában, úgyhogy Gott üzenetet hagyott, hogy később majd újra telefonál. Soha nem került rá sor.

- A fiú hat évvel ezelőtt tűnt el Afrikában. Mit akarhatott Gott ennyi idő után?

- Fogalmam sincs. Az *igazán* érdekes rész viszont csak most következik. Délután fél háromkor Gott felhívott egy mobilszámot, a készülék bizonyos Jodi Underwood, brookline-i lakos nevére van regisztrálva. A hívás időtartama hat perc. Még aznap este, kilenc-negyvenhatkor Jodi Underwood visszahívta Gottot. Ez a hívás tizenhét másodperc hosszú volt, úgyhogy valószínűleg csak üzenetet hagyott.

- A készüléken *nem volt* üzenet aznap estéről.

- Rendben. És kilenc-negyvenhatra Gott jó eséllyel halott volt, ugyanis a szomszédasszony azt mondta, úgy látta, hogy kilenc és fél tíz körül aludt ki a villany.

- Akkor ki törölte le az üzenetet a készülékről? Frost, ez fura.

- Lesz még sokkal furább is. Kétszer is felhívtam Jodi Underwood mobiltelefonját, és mindkétszer rögtön bekapcsolt a hangposta. Aztán eszembe villant, hogy ismerős a neve. Nem rémlik?

- Támpontot kérek.

- Múlt heti tudósítás. Brookline.

Jane-nek kalapálni kezdett a szíve. - Volt egy gyilkossági ügy...

- Jodi Underwoodot vasárnap este meggyilkolták az otthonában. Ugyanazon az estén, amikor Leon Gottot.

- FELMENTEM Underwood Facebook-oldalára - mondta Frost, miközben Brookline felé autóztak. - Megnéztem, mit lehet tudni róla.

Most ő vezetett. Jane kölcsönvette tőle az iPadjét, és nekilátott, hogy behozza a lemaradását. Amikor megnyitotta a Facebook-oldalt, csinos, vörös hajú nő képe jelent meg a kijelzőn. Az adatlap szerint Jodi Underwood harminchét éves volt, gimnáziumi könyvtáros. Volt egy Sarah nevű húga, és vegetáriánusnak vallotta magát, érdekelte az állatvédelem és a holisztikus egészségmegőrzés.

- Nem igazán Leon Gott esete - szólalt meg Jane. - Miért akarhatott Jodi telefonon beszélni egy olyan emberrel, aki csupa olyasmit képviselt, amit ő mélyen megvetett?

- Passz. Visszamentem négy hetet a híváslistán, és nincsenek más hívások a két ember között. Csak az a kettő, vasárnap. Gott felhívta a nőt délután fél háromkor, az meg visszahívta este kilenc-negyvenhatkor. Amikor Gott már valószínűleg halott volt.

Jane elképzelte, hogyan követhették egymást az események akkor este. A gyilkos még Gott házában. Megcsörren a telefon, a rögzítő bekapcsol, és Jodi Underwood bediktálja az üzenetét. Vajon mit mondhatott, ami arra készítette a gyilkost, hogy rögtön le is törölje a készülékről? És elautózzon Brookline-ba, és elkövesse második gyilkosságát aznap este?

Jane Frostra nézett. - Gott házában telefonregiszter nem került elő.

- Pedig tűvé tettük érte a házat, mert kellett volna a pasas kapcsolati hálójának a feltérképezéséhez.

Jane a gyilkosra gondolt, ahogy áll a készülék fölött, és látja a kijelzőn Jodi számát, azt a számot, amelyet Gott már a nap folyamán felhívott egyszer. Azt a számot, amelyet Gott, Jodi lakcímével együtt, nyilván eltárolt a készülék memóriájában.

Jane görgetni kezdte Jodi Facebook-oldalát. A nő rendszeresen közzétett bejegyzéseket. Könyvekről, amiket olvasott, filmekről, amiket látott, barátok esküvőiről és születésnapjairól... Jane visszament még néhány hetet, egészen szeptemberig, az új iskolaév kezdetéig.

Annyira jó érzés viszontlátni a könyvtárban a sok ismerős arcot.

Aztán, szeptember elején, mosolygós fiatal férfi fotóját posztolta ki, a kép mellett a mélabús kísérszöveg: *Hat évvel ezelőtt elvesztettem életem nagy szerelmét. Örökké hiányozni fogsz, Elliot.*

Elliot. – Gott fia – suttogta Jane.

– Tessék?

– Jodi Facebook-bejegyzést tett közzé egy Elliot nevű férfiről. Azt írja: *Hat évvel ezelőtt elvesztettem életem nagy szerelmét.*

– Hat évvel ezelőtt? – Frost meghökkenve nézett rá. – Elliot Gott is éppen akkor tűnt el.

NOVEMBER hónapban korán lenyugszik a nap New Englandben, úgyhogy azon a borongós délutánon hiába

volt még csak fél öt, alkonyatnak tűnt Az időjárás egész nap esővel fenyegetett, és mire Jane és Frost megérkezett Jodi Underwood lakásához, a szélvédőt apró esőcseppek borították.

Az épület előtt szürke Ford Fusion parkolt, Jane-ék egy nő fejének körvonalait látták a vezető oldalán. Aztán a Ford ajtaja felpattant, és a sofőr kiszállt. Szoborszerűen méltóságteljes megjelenés, a hajban stílusos, szürke melírcsíkok, csinos, ámde praktikus öltözék: szürke nadrágkosztüm, ballonkabát és lapos sarkú cipő.

- Andrea Pearson nyomozónő vagyok - mutatkozott be.

- A brookline-i rendőrkapitányságról.

- Jane Rizzoli és Barry Frost - mondta Jane. - Köszönjük, hogy a rendelkezésünkre áll.

Pearsonnal az élen felmentek a lépcsőn a ház bejárati ajtajához. A korláton még ott fityegett a helyszínelőszalag kis darabja.

- Meghökkenettek a hívásukkal - mondta Pearson nyomozónő. - Még nem sikerült megszereznünk Jodi Underwood híváslistáját a szolgáltatótól, a mobiltelefonja pedig eltűnt. Nem tudtuk, hogy Gott úr és ő hívták egymást telefonon.

- Azt mondta, Jodi mobiltelefonja eltűnt szólalt meg Jane. - Ellopták?

- Más holmikkal együtt.

Pearson nyomozónő kinyitotta az ajtót. - A gyilkosság indítékaként a rablást valószínűsítettük.

Beléptek a házba, Pearson villanyt gyújtott.

- Az áldozat itt hevert a bejárati ajtó közelében - magyarázta. - Miután hétfőn reggel nem jelent meg a munkahelyén, az iskolából telefonáltak Sarah-nak, a húgának, aki azonnal autóba ült, és eljött hozzá. Délelőtt tíz óra körül talált rá a holttestre. Jodi pizsamát és köntöst viselt a meggyilkolásakor. A halál oka egyértelműnek látszott. A nyakon fojtogatás nyomaira bukkantunk, és az orvos szakértő is helybenhagyta, hogy a halál oka fulladás. Villámgyorsan támadtak rá, valószínűleg azonnal fojtogatni kezdték, amint ajtót nyitott.

- Azt mondta, hogy pizsamát és köntöst viselt? - szólalt meg Frost.

Pearson bólintott. - Az orvos szakértő este nyolc és hajnali kettő közé tette a halál beálltának idejét. Amennyiben kilenc-negyvenhatkor még felhívta Gottot, a tartomány tovább szűkül.

- A gyilkosság indítékeként a rablást nevezte meg. Mi tűnt még el? - kérdezte Jane.

- Sarah, az áldozat húga szerint a hiányzó tárgyak között szerepel Jodi MacBookja, egy kamera, egy mobiltelefon és az áldozat pénztárcája. A környéken más betörések is voltak mostanában, de azokra olyankor került sor, amikor a lakók nem tartózkodtak otthon. Hasonló értéktárgyak tűntek el, leginkább elektronikai eszközök.

- Gondolja, hogy ugyanaz az elkövető?

Pearson nyomozónő Jane-re nézett. - Nem esküdnék meg rá. A többi betörésnél hemzsegték az ujjlenyomatok, nyilvánvalóan egy amatőr portyázott a környéken Ezen a

tetthelyen viszont semmilyen nyom nem maradt. Az elkövető tisztán és hatékonyan dolgozott, szinte mint egy...

- Profi.

Pearson nyomozónő bólintott. - Ezért keltette fel az érdeklődésemet, hogy Jodi és Gott beszéltek egymással telefonon. A maguk tetthelye célzott likvidálásra utalt?

- Ahhoz nem értek - felelte Jane. - Mindenesetre sokkal véresebb volt, mint ez itt. És groteszkebb.

- Akkor talán még sincs kapcsolat a két ügy között - vélekedett Pearson.

- Viszont tudják-e, miért telefonáltak egymásnak a leendő áldozatok? Egyáltalán honnan ismerték egymást?

- Van egy megérzésem, de meg kellene erősíttetni Jodi húgával.

- Itt lakik a közelben, úgy másfél kilométerre. Mindjárt felhívom, és szólok neki, hogy meglátogatnánk. Csak jöjjenek utánam az autójukkal.

- A NŐVÉREM szívből gyűlölt mindent, amit Leon Gott képviselt. A vadászszafarijait, a politikai nézeteit, de mindenekelőtt azt, ahogy a fiával bánt - mondta Sarah. - Fogalmam sincs, miért telefonálhatott neki.

Sarah nappalijában ültek, ahol minden bútor világos fából és üvegből készült. Göndör, vörös hajukkal és kecses nyakukkal az Underwood nővérek kifejezetten hasonlítottak egymásra.

- Elképzelhető, hogy a két telefonhívásnak semmi köze Jodi meggyilkolásához, Sarah - mondta Pearson. - Mégsem

mehetünk el szó nélkül az egybeesés mellett. Említette Jodi Gottot az utóbbi néhány héten?

- Nem. De még az elmúlt években sem. Miután elveszítette Elliotot, semmi oka nem volt rá, hogy a kedvese apjáról beszéljen.

- Elliot tartotta a kapcsolatot az apjával?

- Szórványosan. Jodi elmondta, hogy Leon utoljára a születésnapján hívta fel Elliotot, de az rövid beszélgetés volt. Egy hónappal később Elliot elutazott Afrikába. Ez az út volt az álma, évekig tervezgette. Szerencsére Jodi nem kapott szabadságot, hogy vele mehessen, mert akkor már lehet, hogy ő is... - Sarah lehorgasztotta a fejét.

- Miután Elliot eltűnt - szólalt meg Pearson nyomozónő Jodi kommunikált Leonnal?

Sarah bólintott. - Néhányszor. Elliot búcsúszertartása után a nővérem részvétet nyilvánító képeslapot írt Leonnak. És kinyomtatta és bekereteztette Elliot legutolsó, Afrikában készült fotóját, és Leonnak ajándékozta. Meg is lepődött, amikor rövid köszönőlevelet kapott tőle viszonzásul. De ezután nem tartották a kapcsolatot.

Jane egészen mostanáig csendben ült, miközben Pearson nyomozónő kikérdezte Sarah Underwoodot. Most viszont közbeszólt: - Voltak a nővérenek más afrikai fotói is Elliotról?

Sarah értetlenül ránézett. - Néhány. Elliot a mobiltelefonjáról küldte az utazás során. A kamerája sohasem került elő, úgyhogy csak ezek a mobiltelefonos képek maradtak meg az afrikai útról.

- Ön látta a képeket?

- Igen. Tipikus utazós felvételek. Képek a repülőútról, a fokvárosi turistalátványosságokról. Semmi emlékezetes.

Pearson nyomozónő homlokráncolva Jane-re nézett. - Valami különös ok miatt tesz fel kérdéseket Elliot afrikai fényképeiről?

- Beszéltünk egy tanúval, aki vasárnap délután fél három körül Gott házában járt. Az illető hallotta, amint Gott azt mondta valakinek a telefonban, hogy Elliot összes afrikai fotójára igényt tart. A telefonhívás időpontja alapján Gott valószínűleg az ön nővérel beszélt éppen. - Jane Sarah-ra nézett. - Mire kellett a fotók Gottnak?

- Fogalmam sincs - mondta Sarah.

- Hol tárolta a nővére az afrikai fotókat?

- A laptopján.

Jane és Pearson nyomozónő összenézett. - Ami viszont eltűnt - szólalt meg Jane.

ODAKINT a nyomozók dideregve álldogáltak a kora esti nyirkosságban, és halkán tanácskoztak leparkolt autóik mellett.

- Elküldjük önnek a feljegyzéseinket, és értékelnénk, ha ön is elküldené a sajátjait - mondta Jane.

- Természetesen. De nem világos, minek próbálunk a nyomára jutni.

- Számomra sem teljesen - ismerte el Jane. - De nagyon úgy tűnik, hogy van itt valami. És ez a valami Elliot afrikai fotóival kapcsolatos.

- Hallotta, mit mondott Sarah a képekről. Tipikus úti fotók. Ráadásul hat évvel ezelőtt készültek. Mi érdekes lehetne bennük?

- Nem tudom. Ez csak amolyan...

- Megérzés?

Jane-t gondolkodóba ejtette a szó. Maurával folytatott korábbi beszélgetését idézte az eszébe, amikor olyan könnyen rálegyintett Maura ösztönös gyanújára az újonnan előkerült csontvázsal kapcsolatban. Hiába, mindenki csak a saját megérzéseit veszi komolyan.

- Amint hazaérek, elküldöm e-mailben, ami van - mondta Pearson nyomozónő. - Jodi boncolási jegyzőkönyvét megkaphatja közvetlenül az orvos szakértőtől. Doktor Bristol múlt kedden végezte a boncolást. - Pearson elővette a slusszkulcsát. - Semmi meglepőre nem derült fény.

A MEGLEPETÉSEK érdekes sajátsága, hogy öntörvényűen bukkannak elő, aztán gyökeres fordulatot hoznak a nyomozás menetében. Jane másnap annak szentelte a délutánját, hogy az Andrea Pearsontól kapott aktákban felderítsen ilyen lappangó meglepetést. Jodi Underwoodnak nem voltak ellenségei - és a halála idején párkapcsolata sem. A gyilkosság éjszakáján egyik szomszédja sem hallott sikoltozást, hangos zajokat, semmit, ami arra utalt volna, hogy az életéért küzd.

Jane a boncolási jegyzőkönyvvel folytatta. Bár a fojtókötés nem került elő a tetthelyen, Bristol doktor az

áldozat nyakán talált zúzódásokból megállapította, hogy az elkövető valamiféle zsinórt és nem pedig drótot használt. A halál beálltának ideje: este nyolc és hajnali kettő között.

Jane a következő oldalra kattintott. Átfutotta a bűnügyi laboratóriumnak átadott anyagmaradványok listáját. A lap alján talált valamit, ami felkeltette az érdeklődését.

Három fehér/ősz, valószínűleg állati szőrszál, hozzávetőleg három-négy centiméter hosszúságúak. Fellelési helyük: az áldozat fürdőköntösének alsó szegélye.

Valószínűleg állati szőrszál. Jane felhívta Jodi hűgát.

- Imádta az állatokat, de a néhány hónapja elhalálozott aranyhalat leszámítva nem voltak házi kedvencei - mondta Sarah.

- Kutyát vagy macskát sohasem tartott?

- Nem tarthatott. Annyira allergiás volt, hogy ha csak a közelébe ment egy macskának, máris azonnal tüsszögni kezdett.

Jane befejezte a hívást, és a monitoron látható szavakra bámult. *Három, valószínűleg állati szőrszál.* És eszébe jutottak Leon Gott macskáái.

- EZ A HÁROM szőrszál feladta a leckét - mondta Erin Volchko, a bostoni rendőrkapitányság haj-, szőr- és elemi szálakra szakosodott veterán nyomszakértője. - Éppen a mikroszkóp alatt van az egyik. Foglalj helyet, és megmutatom, mi a bajom velük.

Jane elhelyezkedett a támla nélküli széken, és odahajolt a dupla nézőkéjű mikroszkóp fölé.

- Ez itt az Underwood köntöséről begyűjtött egyes számú szőrszál - magyarázta Erin. - Először a színére összpontosíts. Látod, hogy mintha halványodna a csúcsa felé? Az emberi haj, illetve szőr általában a szál teljes hosszán ugyanolyan színű, úgyhogy ez az első jele annak, hogy a szőrszálak nem embertől valók. Most pedig nézd meg a szőrszál teljes hosszán végigfutó velőcsatornát, az úgynevezett medullát. Nagyobb az átmérője, mint az emberi szőrszál esetében.

- Akkor mégis miféle szőrszálakkal van dolgunk?

- Ennek eldöntésében nagy segítséget nyújtanak a szőrszálak felszínét borító felhámsejtek. Készítettem néhány mikroszkópos felvételt. - Erin az íróasztalán lévő számítógép felé fordult, és nyomkodni kezdte a billentyűzetet. A monitoron megjelenő szőrszál erős nagyítású fotóján a háromszög alakú hámsejtek pikkelyekként átfedték egymást.

- Amit látunk, megerősíti kezdeti feltevésemet, tudniillik, hogy a szőrszálak nem emberi eredetűek. Ami a konkrét fajt illeti, ilyen alakú felhámsejt jellemzi többek között a menyétet, a fókákat és a házi macskát.

- A realitás talaján maradva megkockáztatom, hogy a szőrszálak házi macskától származnak.

Erin bólintott. - Valóban ez a legvalószínűbb. Egy-egy házi macska több százezer szőrszálat hullat el évente.

- Csak győzze a porszívó.

- Egy törvénytörő tanulmány szerint gyakorlatilag lehetetlen úgy megfordulni olyan lakásban, ahol macska is él, hogy ne tapadjanak szőrszálak az emberre. Amennyiben az áldozatnak nem volt macskája, még mindig tartózkodhatott egy légtérben valamelyik barátja macskájával.

- A húga szerint Jodi Underwood allergiás volt az állati szőrre, és kerülte a házi kedvenceket - mondta Jane. - Az jutott eszembe, hogy nem kerülhettek-e rá a szőrszálak másodlagos forrásból. A gyilkosáról.

- És úgy gondolod, hogy az illető a Gott-tetthelyről hurcolta át a szőrszálakat?

- Gottnak két macskája volt és egy kutyája. Nyilván kerültek szőrszálak a gyilkosra. Ha begyűjtök néhány szőrszálát Gott macskáitól, össze tudod hasonlítani egy DNS-teszt keretében ezzel a hárommal?

Erin felsóhajtott, a homlokára tolt a szemüvegét. - Attól tartok, a DNS-teszt problémás lehet. Mindhárom szőrszál vedléssel hullott ki, vagyis nincsenek rajtuk szőrtüszőképletek, következésképpen sejtmagi DNS sincs.

- Bizonyíthatom-e mégis valami módon, hogy ezek a szőrszálak Gott házából kerültek Jodi Underwoodra?

- Egy kis szerencsével. Ha töltöttél már időt macska közelében, nyilván észrevetted, milyen sokat tisztálkodnak. És valahányszor az állat megnyalja a bundáját, a nyálával hámsejtek kerülnek a szőrére. Nem kizárt, hogy sikerüljön mitokondriális DNS-markereket rögzítenünk a szőrszálakon. Sajnos az eredményekre heteket kell várni.

- De az bizonyító erejű lenne?

- Igen.

- Nos, ez esetben nyilván be kell gyűjtenem néhány szál szőrt Gott macskáitól.

Erin újabb tárgylemezt helyezett a mikroszkóp alá. - Oké, mutatok egy másik szőrszálát ugyanarról a fürdőköntösről. Ennél éreztem azt, hogy végképp ott vagyok, ahol a part szakad.

- Úgy néz ki, mint az első szőrszál. Miben különböznek egymástól?

- Első pillantásra valóban hasonlóknak látszik. Eredetileg azt hittem, hogy ez is Felis catustól, vagyis házi macskától való. 1500-szoros nagyításnál azonban kiderül, hogy teljesen más, mint az első szőrszál. Az adatbázisomban meglévő összes állati szőrrel egybevetettem, de nem hasonlít semmire, amivel eddig dolgom akadt.

- Nem lehet, hogy hópárduc bundájából való? - kérdezte Jane.

- Miért éppen hópárduc?

- Gott egy hópárduc gereznáján dolgozott a meggyilkolásakor, és a bundának nyoma veszett.

- Tekintve, hogy igen ritka állatfajról van szó, nem tudom, honnan szerezhethék szőrmintákat az összehasonlításához. Bár a fajok meghatározására létezik más eljárás is. A vadállatokra szakosodott oregoni nyomszakértői intézet adatbázisa az összes ismert faj szőrének protein-összetételét tartalmazza. Elektroforézis

révén egybevethetjük a szőrszál összetételét az adatbanki mintakéval.

- Legyen úgy. Ha ez a szőrszál hópárducé, akkor gyakorlatilag biztosra vehető, hogy Gott házából származik.

- Addig is - mondta Erin - szerezd be azokat a házimacska-szőrmintákat Amennyiben a DNS egyezik, megvan a szükséges bizonyíték arra, hogy a két gyilkosság összefügg egymással.

- VELED aztán jól bevásároltam - mondta Maura. - Nem lett volna szabad, hogy hazahozzalak magammal.

A macska ügyet sem vetett rá, a mancsát nyalogatva tisztálkodott a tonhal után. Maura hazafelé elfelejtett macskaeledelt beszerezni.

Csöngettek. Jane Rizzoli állt a verandán. - Jöttem a macskaszőrért - mondta, majd csipeszt és bűnjelgyűjtő tasakot húzott elő a zsebéből. - Tiéd a megtiszteltetés.

- Miért nem te csinárod?

- A te macskád.

Meura sóhajtott, fogta a csipeszt, és bement a nappaliba, ahol a macska már a kisasztal tetején trónolt. Amikor Maura odatérdelt melle, azonnal leszökkent az asztról, és megvetően elballagott a konyha felé.

- A szőrszálakat tövestül kell kitépni - mondta Jane.

- Tudom, tudom. - Maura követte a macskát a közlekedőfolyosón. A konyhában talált rá, ott üldögélt, ahol a tálkájának kellett volna lennie, és szemrehányón ráfüggesztette a tekintetét.

- Lehet, hogy éhes - vélekedett Jane.

- Most etettem meg.

Akkor etesd meg még egyszer.

Jane kinyitotta a hűtőszekrényt, és elővett egy doboz tejszínt.

- Az kell egy recepthez - szólalt meg Maura.

- Nekem meg a macska szőre kell. - Jane töltött egy tálkába a tejszínből, és letette a macska elé. A macska rögtön lefetyelni kezdett. Észre sem vette, amikor Jane kitépett három szál szőrt a hátán a bundájából. - Ha minden más kudarcot vall, próbálkozz a megvesztegetéssel - mondta Jane, és a bűnjelgyűjtő tasakba zárta a szőrszálakat.

- Most már csak a másik macskától kell mintát beszereznem.

- A másik macska senkit sem enged a közelébe.

- Igen, az nehézséget okozhat. Esetleg megpróbálhatnám csapdába ejteni őkelmét. Van egy kartondobozod, amelyet használhatnék?

- Kesztyűre is szükséged lesz. - Maura a folyosói szekrényhez lépett, elővett egy bőrkesztyűt, - Próbáld fel.

- Ez jó drágának tűnik. Majd igyekszem megkímélni.

- Várj, Jane. Nekem is kell. Tudom, hogy van itt még valahol.

- Te is jössz?

- Az a macska nem fogja olcsón adni a szőrét. - Maura benyúlt az egyik kabát zsebébe, és talált még egy kesztyűt.
- Ez kétemberes munka lesz.

MÉG MINDIG érezni lehetett a halál szagát a házban. Bár a holttestet és a zsigereket napokkal azelőtt eltávolították, az enyészet során felszabaduló gázok jellegzetes elegye minden zugba utat talált.

Jane letette a kartondobozt. – Menjünk végig helyiségről helyiségre. A földszinten kezdünk.

Maura benyúlt a dobozba, és előhúzta belőle az otthonról magukkal hozott törülközőt. Úgy tervezte, hogy majd rádobják az engedetlen macskára, és így könnyebben betuszkolják a dobozba.

Mindketten kesztyűt húztak. Jane négykézlábra ereszkedett, és benézett a szófa és a karosszék alá. Maura a szekrényeket és eldugott zugokat kutatta át, ahol a macska esetleg meglapulhatott.

– Ott van! – kiáltotta Jane.

Maura megperdült, és azt látta, hogy valami fehér átiramodik a nappalin, és felrohan a lépcsőn. Gyorsan fogta a kartondobozt, és követte Jane-t az emeletre.

– A hálósobába ment! – kiáltotta Jane.

Beléptek a szobába, és becsukták maguk mögött az ajtót.

– Oké, csapdába ejtettük – mondta Jane. – Láttam besurranni. De akkor hol a fenében bujkál?

Maura körbepillantott a bútorokon. Egy franciaágyat látott kisszekrényekkel és egy masszív komódot.

Jane benézett az ágy alá. – Itt nincs – jelentette.

Maura a gardrós szekrény felé fordult. Nem csukták be teljesen az ajtaját. Nem volt más búvóhely a szobában. Összenézett Jane-nel.

Jane félretolt egy vastag dzsekit, hogy jobban behajolhasson a szekrénybe, de rögtön hátra is hőkölt, ahogy a macska előugrott.

- Francba! - Jane elborzadva meredt a jobb karjára: a macska kanna végighasította a blúzáat. - Most már hivatalosan is utálok a macskákat. Hová lett?

- Beiskolt az ágy alá.

Jane határozott léptekkel a selymes szőrű fúria felé indult. - Nincs több jó zсарus édelgés. Macska, a markomban vagy. Illetve leszel.

- Jane, te vérzel. Lent a táskámban van alkoholos fertőtlenítő kendő.

- Kapjuk el. Menj az ágy túloldalára. Ijessz rá, hogy felém meneküljön.

Maura benézett az ágy alá. Bentről izzó sárga szempár nézett vissza, és az állat torkából olyan vérszomjas hörgés tört elő, hogy libabőrös lett tőle a karja. Szó sem volt édes kis cicusról. Egy anyatigris fenekedett rá.

- Készen állok a törülközővel - szólalt meg Jane. - Ugraszd meg.

Maura bátortalanul az állat felé legyintett. - Sicc!

A macska a fogait vicsorítva sziszegett.

- Sicc? - Jane felnevetett. - Tényleg csak ennyire tudsz begorombulni?

- Na, jó. Túnés, macska!

Maura levette a cipőjét, és az állat felé csapott vele. - *Kifelé!*

A macska kirentott az ágy alól. Maura nem látta az ezt követő küzdelmet, de az óbégatást és sziszegést hallotta, mint ahogy a zsákmányával dulakodó Jane fojtott szitkozódását is. Mire Maura felegyenesedett, Jane biztonságosan a törülközőbe bugyolálta a dühöngő macskát, majd pedig törülközőstül bedobta a kartondobozba, és rázárta a tetejét. A doboz dobogott és rázkódott a jól megtermett, felbőszült macskától.

- Be kell oltatnom magam veszettség ellen? - kérdezte Jane, és a karjára pillantott.

- Egyelőre kitisztítjuk és fertőtlenítjük a sebet. Mosd le a karod, én meg hozom az alkoholos kendőt.

Odalent Maura megtalálta a táskáját a kisasztalon, ahol hagyta. Elővette a fertőtlenítőt, és már éppen indult volna vissza az emeletre, amikor felfigyelt a falon a csupasz szögre. Az üresen maradt helyet Leon Gott bekeretezett fotói övezték: Gott pózolt a puskájával és élettelen zsákmányaival különböző vadászexpedíciókon.

Jane lejött a lépcsőn. - Szóval? *Kell* tartanom a veszettségtől?

Maura a csupasz szögre mutatott. - Innen hiányzik valami. Múlt héten is így volt?

- Igen. Észre is vettem. Visszanézhetem a helyszínelési videót a biztonság kedvéért. - Elhallgatott. - Kíváncsi volnék...

- Mire?

Jane odafordult Maurához. - Gott felhívta Jodit, és Elliot afrikai fotóit kérte tőle. - Jane az üres helyre mutatott a

falon. – Nem gondolod, hogy ennek köze lehet ahhoz, amiért Gott telefonált Jodinak?

Maura értetlenül nézett rá. – Egy eltűnt fényképnek?

– Gott aznap az Interpolt is felhívta Dél-Afrikában. És itt is Elliotról volt szó.

– De miért foglalkoztatná ennyire a fia éppen most? Elliot évekkel ezelőtt tűnt el, nem?

– Hat évvel ezelőtt. – Jane visszafordult a csupasz falt felé, ahol valamit eltávolítottak a nappali faláról. – Botswanában.

HÉT

Botswana

MEDDIG KÉPES ébren maradni egy ember, tünődöm, miközben Johnnyt figyelem, ahogy félig lehunyt szemmel, előregörnyedő felsőtesttel bóbiskol a tábortűz fényénél. Az ujjai viszont rendületlenül az ölébe fektetett puskára fonódnak. Egész este mindenki őt figyeli, és Richardról lerí, hogy szívesen magához ragadná a puskát, de még egy szendergő Johnny is túlságosan félelmetes ellenfél, senki sem akaszkodna össze vele szívesen. Iszao halála óta Johnny csak napközben szunnyad el percekre, és láthatóan feltett szándéka, hogy az éjszakákat átvirrasztja. Ha kitart emellett, néhány napon belül vagy megőrül, vagy összecsuklik a fáradtságtól.

Akár így, akár úgy, nála lesz a puska.

Körbepillantok a tűz mellett kuporgó társaimon. Sylvia és Vivian merev, aggodalmas arccal bújnak egymáshoz. Mrs. Macunaga még mindig nem hajlandó ételt venni magához. Hogy némi életerőhöz jusson, két kanál cukrot csempészttem a teájába, de azonnal kiköpte, és most olyan bizalmatlanul néz rám, mintha meg akartam volna mérgezni.

Ami azt illeti, mind bizalmatlanul méregetnek, amiért nem csatlakoztam a „hibáztasd Johnnyt” csapathoz. Johnny spiclijének tartanak, holott csak azon vagyok, hogy kitaláljam, hogyan maradhatnánk életben a legnagyobb eséllyel mindannyian.

Elsőként a szökeségek fekszenek le aludni – összebújva és pusmogva távoznak a tábortűztől. Aztán Elliot és Keiko is visszavonul, ki-ki a maga sátrába. Richard és én átmenetileg magunkra maradunk a tűznél. Úgy tűnik, mintha mondani akarna valamit, aztán észreveszi, hogy Johnny ébren van, akkor szó nélkül felkel a tűztől, és faképnél hagy. Miközben figyelem, ahogy bebújik a sátrunkba, érzem magamon Johnny tekintetét.

- Hol ismerkedtek össze? – kérdezi Johnny.

- Egy könyvesboltban. Richard azért járt ott, hogy dedikálja a rajongóknak legújabb krimijét.

- És ez milyen régen volt?

- Négy évvel ezelőtt. – Elég régen, hogy Richard rám unjon.

- Megbízik benne? – kérdezi Johnny lágy hangon.

- Miért kérdez ilyeneket?

- Tudja, hogy igazából ki ez az ember? És mire képes?

- Csak nem gondolja, hogy Richard az, aki...

- És maga?

- A többiek magáról mondják ugyanezt, Johnny. Hogy nem bízhatunk meg magában. És szándékosan idézte elő, hogy itt rekedjünk.

- Maga is ezt gondolja?

- Szerintem ha végezni akarna velünk, már nem élnénk.

Szinte eszelős a tekintete, ahogy rám pillant, és hirtelen elevenséggel tudatosul bennem a kezében szorongatott puská látványa. Amíg uralja a fegyvert, ural bennünket is. Felötlik bennem, hogy nem fatális tévedés-e megbíznom benne.

- Mondja el, mit terveznek - szólal meg Johnny.

- Senki nem tervez semmit. Csak nagyon meg vannak rémülve.

- Nincs rá okuk, amíg nem csinálnak semmit elhamarkodottan. És amíg maga bízik bennem. Senki másban, egyedül bennem.

Még Richard sem az, amit mutat magáról. Bár ezt nem mondja ki. De gondolhatja-e valójában Johnny, hogy Richard felelős a törtétekért? Vagy csak így akar megosztani bennünket, hogy elhintse a gyanakvás magvait?

Később, miközben Keiko mellett fekszem a sátrában, eszembe jut, milyen sokszor ért haza Richard késő éjszaka. Kirúgtak a hámból az irodalmi ügynökével, mondta nekem. Vacsora a kiadói csapattal. A legnagyobb félelmem az volt, hogy megcsal. Most azon tűnődöm, nem szenvedtem-e a képzelőerő vészes hiányától akkoriban, és nem lehetséges-e, hogy a ki- maradozások mögött sokkal sötétebb, sokkal vérfagyasztóbb titkok lappangtak a közönséges hűtlenkedésnél.

Johnny azt ígéri, hogy mellette biztonságban vagyunk. Ebbe kapaszkodom, miközben álomba merülök. Johnny azt mondja, túl fogjuk élni ezt, és hiszek neki.

Egészen hajnalig, mert akkor minden megváltozik.

EZÚTTAL Elliot az, aki kiáltozik. Rémült *úristenúristenúisten* hadarásától kiröppen az álom a szememből. Keikónak hűlt helye, egyedül vagyok a sátorban. Mindössze rövid ujjú póló és bugyi van rajtam, ahogy kikászálódok a sátorból, de csak annyi időre torpanok meg, amíg cipőt húzok.

Az egész tábor ébren van, és mindenki Elliot sátránál tolong. Richard hiánytalan öltözékben áll Elliot mellett, a vállát szorongatva igyekszik lecsillapítani.

- Már elment - mondja Richard. - Nincs a sátorban.
- És ha egy másik is van odabent?
- Egy másik mi? - kérdezem.

Megfordulnak, rám néznek, és gyanakvást látok a szemükben. Senki nem bízik meg bennem, mert lepaktáltam az ellenséggel.

- Kígyó - mondja Sylvia. - Elliot sátrába valahogy bejutott egy kígyó.

- Rám sziszegett - dadogja Elliot. - Arra ébredtem. Kinyitottam a szemem, és ott volt, összetekeredve a combomon Biztosra vettem, hogy...

- Elliot, fejezze be - parancsol rá Richard.
- Pufogó vipera - mondja Johnny. - Én arra tippelnék.
- Maga látta a kígyót? - kérdezem.
- Nem. Viszont Elliot azt mondta, hogy rásziszegett.

Kezében az elmaradhatatlan puskával Johnny felénk lép. - Sárga-barna pettyes mintázat, háromszög alakú fej? - kérdeni Elliottól.

- Kígyó volt, nem tudok mást mondani!

- A pufogó vipera gyakori a szavannán.

- Mennyire veszélyes a marásuk? - kérdezi Richard.

- Ha nem kezelik, halálos is lehet. De gyakori az úgynevezett száraz marás, amikor nem jut a sebbe méreg. Az állat valószínűleg csak melegedni akart, azért bújt be Elliothoz. - Johnny körbepillant rajtunk. - Ezért figyelmeztettem mindenkit, hogy tartsák becipzárázva a sátrukat.

- Az enyém *be volt* - mondja Elliot.

- Akkor hogyan jutott be a kígyó a sátrába?

Johnny átmegy Elliot sátrának túloldalára. Lekuporodik, nem látjuk a sátortól.

Sylvia elkiáltja magát: - Nincs ott a kígyó?

Johnny nem válaszol. Felegyenesedik, és amikor meglátom az arcát, meghűl az ereimben a vér.

- Mi az? - kérdezi Sylvia. - *Mit talált?*

- Jöjjenek ide, nézzék meg a saját szemükkel - mondja Johnny halkán.

A szálas fű majdnem elrejteti a sátorfal alján végigfutó hasadást. Véletlen kiszakadásról szó sem lehet, a nyílegyenes vágás jelentősége mindenki előtt azonnal világos lesz.

Elliot hitetlenkedve körbepillant rajtunk. - Ki tette ezt?

- Az összes táborlakónak van kése - mutat rá Johnny. - Bárki lehetett.

- Bárki azért mégsem - ellenkezik Richard. - *Mi* aludtunk. Egyedül *maga* volt kint egész éjjel, *örködött*, ahogy szokta mondani.

- Pirkadatkor elmentem tűzifáért. - Johnny végigméri Richardot. - És maga talán felöltözve aludt?

- Remélem, látják, miben mesterkedik a fickó? - Richard felénk fordul.

- Ne feledjék, ki rendelkezik a puska fölött. Ki volt a főnök, miközben szépen ránk zárult a kelepce.

- A férfiak - mondja Vivian halkán. - Először a férfiakat iktatja ki. Végzett Clarence-szel. Aztán Iszaóval. És most Elliot következett...

Amikor Richard Johnny felé lép, a puska azonnal rászégeződik. - Húzódjon hátrébb - utasítja Johnny.

- Szóval ez az elgondolás - mondja Richard. - Először lelő engem. Aztán megöli Elliotot. De mi lesz a nőekkel, Johnny? Millie-t magához édesgethette, de velünk nem bír el. Ha felvesszük a harcot, akkor nem.

- A maga műve - mondja Johnny. - Maga az, aki ezt működteti.

Richard még közelebb lép. - Én az vagyok, aki véget vet a dolognak.

- Richard - könyörgök. - Ne csináld ezt.

- Döntsd el, kihez húzol, Millie.

- Nem húzok senkihez. Beszéljük meg a dolgot.

Richard újabb lépést tesz Johnny felé. Az idő lelassul, minden apró részlet fájdalmas elevenséggel jut el az érzékeimhez. A gally reccsenése az előrelődülő Richard

bakancstalpa alatt. A megfeszülve rángatózó izmok a tüzeléshez előkészülő Johnny kezén. És látom Keikót, ahogy Johnny mögé surran. Látom, ahogy felemeli a két karját. Látom a jókora követ lesújtani Johnny tarkójára.

Életben van. Percekkel azután, hogy a kő letaglózta, Johnnynak felnyílik a szeme. A kőtől felhasadt a fejbőre, és riasztóan sok vért veszített, de amikor ránk néz, tiszta a tekintete.

- Nagy hibát követnek el - mondja. - Ha életben akarnak maradni, hallgatniuk kell rám.

- Senki sem hallgat magára - mondja Richard. Ott áll Johnny fölött, úgy néz le rá. Most nála van a puska, ő dirigál.

Johnny nyögve próbál feltápászkodni, de ülő helyzetig is csak kínkeservesen jut el. - Nélkülem nem fognak életben maradni.

Richard körbepillant a többiekén. - Szavazzunk?

Vivian a fejét rázza. - Én nem bízom benne.

- Jó, de mit fogunk vele csinálni? - kérdezi Elliot.

- Megkötözzük - Richard int a szőkeségek felé. - Keressenek hamar valami kötelet.

- Nem. *Nem* - Johnny támoltyogva felegyenesedik. - Lőjön agyon, ha akar. De nem fognak megkötözni. Hogy aztán magatehetetlenül itt hagyjanak a szavannán.

- Gyerünk, kötözzék meg! - csattan Richard a szőkeségekre, de azok csak állnak dermedtem - Akkor csinálja maga, Elliot!

- Csak próbálja meg - morogja Johnny.

Elliot falfehéren elhátrál.

Johnny Richard felé fordul, és így szól: – Szóval most magánál a puska, igaz? Bebizonyította, hogy maga a falkavezér. Lehet, hogy csak erre ment ki az egész?

Richard keze megfeszül a puskán.

– Rendben van – folytatja Johnny. – Ha le akar löni, a hátamba kell golyót eresztenie. – Azzal megfordul, és faképnél hagyja Richardot.

– Ha visszamerészkedik a táborhoz, végzek magával! – kiált Richard.

– Inkább a bozótos, mint magával összezárva.

– Őrséget állítunk! Ha meglátjuk, hogy a tábor közelében ólálkodik...

– Nem fogok. A vadállatokban több bizalmam van. – Johnny elhallgat, visszanéz rám. – Jöjjön velem, Millie. Kérem.

Ide-oda jár a tekintetem Richard és Johnny között, teljesen megbénít a döntési helyzet.

– Dehogyanis – mondja Vivian. – Maradjon velünk. Bármelyik nap repülővel kutathatnak utánunk.

– Mire a repülőgép visszaérkezik, maguk már mind halottak lesznek – mondja Johnny. A kezét nyújtja. – Vigyázok magára, esküszöm. Könyörgök, Millie, bízson bennem.

Visszagondolok, milyen csapások értek bennünket: Clarence és Iszao halála. A furgon rejtélyes meghibásodása. A vipera Elliot sátrában. És eszembe jut, mit árult el Johnny mindössze néhány napja: tudniillik, hogy gyerekkorában

kígyókat gyűjtött. A történetek egyike sem a pusztá balszerencse műve volt; mindannyiunkra a halál leselkedik idekint, és egyedül Johnny képes végrehajtani ilyen tervet.

Kiolvassa a döntést a tekintetemből, és olyan fájdalom ül ki az arcára, mintha halálos ütést mértem volna rá. Egy pillanatig gyászos képpel, a vereség súlyától meggörnyedve áll. – Bármit megtettem volna magáért – mondja halkán. Aztán leszegi a fejét, sarkon fordul, és nagy léptekkel távolodni kezd.

Követjük a tekintetünkkel, amíg el nem tűnik a bozótban.

– GONDOLJA, hogy visszajön? – kérdezi Vivian.

Richard megpaskolja a puskát – ott hever mellette, mindig a keze ügyében tartja. – Ha megpróbálkozna valamivel, én állok elébe.

A tábortűz körül kuporgunk, amelyet Elliot rakott a sötétség ellen.

– Párosával fogunk örködni – magyarázza Richard. – Soha senki nem lehet egyedül idekint. Elliot és Vivian örködik az éjszaka első felében. Sylvia és én a másodikban. És már reggel is van. Ezt a rendszert működtetjük, igyekszünk megőrizni a józan eszünket, és simán kibekkeljük, amíg a repülőgép keresni nem kezd bennünket.

– És én? – szólalok meg. – Én nem kapok feladatot?

– Megvan a csapat, Millie. Neked nem kell csinálnod semmit. – Ellentmondást nem tűrő a hangja. Szó nélkül

otthagynom a tábortüzet, és bebújok a sátrunkba. Visszajöttem Richardhoz, mert Keiko nem akar a sátrában látni többé. Még akkor is ébren vagyok, amikor egy órával később Richard bemászik mellém.

- Kettőnk között vége mindennek - szólalok meg.

Arra sem veszi a fáradságot, hogy vitatkozzon. - Igen. Nyilván.

- És melyiket szemelted ki magadnak: Sylviát vagy Viviant?

- Számít?

- Nem, azt hiszem, tényleg nem. Hívják bárhogyan, a lényeg, hogy friss hús legyen.

- És amit te műveltél Johnnyval? Valld be, megfordult a fejedben, hogy engem elhagysz, és összeállsz velem.

- Maradtam, nem?

- Nézd, Millie, bármilyen problémáink legyenek is, össze kell tartanunk, különben nem éljük túl ezt a kalandot. Nálunk a puska és az élelmiszer-tartalékok, és létszámfőlényben vagyunk. Viszont megjósolhatatlan, hogy mi lesz Johnny következő lépése - hogy csak egyszerűen odébbáll, vagy esetleg visszajön, és megpróbál végezni velünk. - Elhallgat. - Végül is tanúk vagyunk.

- Mire vagyunk tanúk? Nem tudjuk bizonyítani, hogy Johnny bármi rosszat tett volna.

- Az legyen a rendőrség dolga. Majd ha innen kijutunk.

Pár másodpercig csendben fekszünk. Richard keze a kezemhez ér. Tétován összekulcsolja ujjait az enyéimmal. - Időnként muszáj továbblépni, Millie. Ez természetesen nem

jelenti azt, hogy az elmúlt három évünk veszendőbe ment volna.

- Volt az négy is.

- Nem ugyanazok vagyunk, mint a megismerkedésünkönkor. Ez az élet rendje, muszáj felnőtt módon viselkednünk, Ki kell találnunk, hogyan osszuk el a holmijainkat, hogyan közöljük a hírt a barátokkal. Hogyan ússzuk meg a drámázást.

Az oldalamba gördülök, elfordulok tőle.

- Jól van, Millie, most már muszáj aludnom. Négy óra múlva talpon kell lennem, hogy átvegyem az őrséget.

Ezek az utolsó szavak, amelyeket hozzám intéz.

SÖTÉTSÉGBEN ébredek, és hirtelen azt sem tudom, melyik sátorban vagyok. Amikor rám zúdul a helyzet teljes nyomorúsága, testi fájdalmat érzek. A Richarddal való szakításom A magány eljövendő napjai. A sötétben képtelen vagyok megállapítani, hogy Richard ott fekszik-e mellettem. Kinyúltam a kezem, hogy megérintsem, de csak ürességet tapintok.

Gallyak roppannak, ahogy valaki - vagy valami - elmegy a sátor mellett.

A szememet meresztve igyekszem átlátni a ponyván, de odakint teljes a sötétség - a tábor tűz még csak nem is pislákol. Ki hagyta leégni a tüzet? Gyorsan tenni kell rá, mielőtt végképp kialszik. Nadrágba bújok, és fogom a bakancsomat.

Ahogy kicipzározom a bejáratot, eldördül az első lövés. Egy nő sikoltozik. Sylvia? Vivian? Képtelenség megállapítani, melyikük – csak a fejveszett rémületet hallani.

- Megszerezte a puskát! Úristen, megszerezte a...

Próbálom előkeríteni a hátizsákomat, amiben az elemlámpámat is tartom. Az ujjaim éppen a vállpánt köré záródnak, amikor újabb lövés dördül. Kivergődöm a sátorból, de nem látok mást, csak árnyék hátán árnyéket. Valami eliramlik a tábortűz pislákoló parazsa előtt. Johnny. Visszajött, hogy bosszút álljon rajtunk.

Amikor a harmadik lövés is eldördül, a bozótos felé iramodom, de félúton a tábor körül kifeszített huzalhoz elbotlom valamiben, és térdre zuhanok. Húst tapintok, hosszú, kusza haját. És vért. Az egyik szőkeség.

Azonnal talpon termek megint, és vakon menekülök az éjszakában. A következő golyó közvetlenül mellettem fűtyül el. Csakhogy mostanra körülölel a sötétség, láthatatlan célponttá lettem Johnny számára. Mögöttem rémült kiáltások harsannak, aztán egy végső fegyverdörrenést hallok. Nincs más választásom: beleveszem magam az éjszakába.

NYOLC

Boston

- MINDIG azt bizonygatja, hogy ő milyen nagy szám. Azt hinné az ember, hogy legalább veszi a fáradságot, és időben idetolja a képét - mondta Crowe, és fintorogva az órájára pillantott. - Már legalább húsz perce itt kellene lennie.

- Tam nyomozónak minden bizonnyal jó oka van a kérésre - mondta Maura, miközben korrekt anatómiai pozícióba helyezte az úszómedence munkagödréből előkerült ismeretlen női áldozat jobb combcsontját. - Azért meghallgatja a maradványok kiértékelését, nyomozó? Vagy inkább megvárja az írásos összefoglalást?

Crowe zsebre vágta a mobiltelefont. - Oké, oké. Hallgatom. Mi van?

- Szerencsés módon teljes csontváz került a birtokunkba, úgyhogy nem kell becslésekbe bocsátkoznunk. Ezek itt egy tizennyolc és harmincöt év közötti nő maradványai.

Maura kézbe vette a koponyát, az orrcsontokra pillantott, és a koponyát felfordítva szemügyre vette a felső fogakat. - Keskeny orrüreg, magas orrtő. Csipkészetlen maxilláris metszőfogak. Mindez megfelel az európai rassz sajátosságainak.

- Vagyis fehér lánnyal van dolgunk.

- Igen, ráadásul olyannal, aki magas színvonalú fogászati ellátásban részesült. Mind a négy bölcsességfog eltávolítva, szuvasodásnak nincs nyoma. A fogak tökéletes rendben egymás mellett.

- Oké. Gazdag fehér lány. Anglia kizárva.

- Ha hiszi, ha nem, a britek előtt sem ismeretlen a fogszabályozás.

Igyekezve nem tudomást venni a férfi bosszantó megjegyzéseiről, Maura a mellkas szemrevételezésével folytatta. A pillantása most is egyenesen a szegycsont alján lévő bevágásra siklott. Törte a fejét, milyen más módon keletkezhetett volna, de változatlanul csak a késpenge tűnt logikus megoldásnak. A hasüreg felhasításával a szívnek és a tüdőnek pajzsszerűen védelmet nyújtó szegycsont lesz az, amelyben a penge végül elakad majd.

- Szúrt seb után is visszamaradhatott - vélekedett Crowe. - Ha a támadó a szívet vette célba.

- Nyilván ez is elképzelhető.

- Még mindig azt hiszi, hogy az áldozatot kibeledték? Ugyanúgy, mint Leon Gottot?

- Azt hiszem, egyelőre semmilyen elképzelést nem lehet kizárni.

- Van pontosabb becslése a halál beálltának időpontjára?

- Ahogy az áldozat fellelésének helyén elmondtam, a csontváz lecsupaszodása végbemehet néhány hónap alatt, de akár évekig is eltarthat Ugyanakkor... - Elhallgatott, az egyik bordára szegeződött a tekintete. A helyszínen ez a

részlet elkerülte a figyelmét. Három kis csorbulás, szabályos távközökre egymástól, a bordán. Olyanok, amilyenek a koponyán is vannak. *Ugyanaz az eszköz ejthette ezeket is.*

Felpattant a boncterem ajtaja, és Tam nyomozó sietett be.

- Negyvenöt perc késés – jegyezte meg Crowe.

Tam szinte pillantásra sem méltatta társát. – Megszereztem a választ a kérdésére, Isles doktornő – mondta, és átadott Maurának egy irattartót.

- Micsoda, te csak hagyod, hogy az orvos szakértő ugráltasson? – mondta Crowe.

- Isles doktornő csak szívességet kért, hogy járjak utána valaminek.

Maura felütötte az irattartót, és megrökönyödve meredt az első oldalra.

Lapozott egyet, aztán még egyet. – Beszélte erről Rizzolinak? – kérdezte végül Tamtól.

- Még nem.

- Jobb lesz, ha most rögtön felhívjuk.

- Miért akarja bevonni Rizzolit? – kérdezte Crowe.

Maura az asztalon heverő csontokra nézett. – Azért, mert maga és Rizzoli nyomozónő együtt dolgoznak majd ezen az ügyön.

AHHOZ KÉPEST, hogy mindössze egy hónapja erősítette a gyilkossági csapatát, Johnny Tam máris szakavatottan navigált az FBI erőszakos bűnelkövetőket listázó internetes

adatbázisában, a VICAP-ben. Bejelentkezett a honlapon, aztán úgy fordította a számítógépét, hogy a konferenciaasztalnál ülők is láthassák a kijelzőt.

- Első körben ezeket az eseteket találtam. Ez itt mind az elmúlt évtized termése. Az irattartókban, amelyeket kiosztottam, találnak egy összegzést.

Az asztal végénél ülő Maura figyelte, ahogy Jane, Frost és Crowe lapozgat. Maura ritkán csatlakozott a nyomozókhoz folyamatban lévő ügyek kiértékelésekor, ma délelőtt viszont Tam arra kérte, legyen ott ő is.

- Szóval maga azt hiszi, hogy *egyetlen* elkövető vágta haza ezeket az áldozatokat? - szólalt meg Crowe. - És úgy akarja elcsípni, hogy csak ül az íróasztalánál, és várja, hogy megüsse a VICAP-bingó főnyereményét?

- Az első lista csak kiindulási pontként szolgált - mondta Tam. - Csak hogy legyen miből dolgozni.

- Nyolc államból szedett össze gyilkosságokat, ember! Három női áldozat, nyolc férfi. Kilenc fehér bőrű, egy hispanó, egy fekete. Életkor húsz és hatvannégy között. Milyen gyilkos hagy maga után ilyen katyvaszt?

- Crowe kissé karcosan fogalmaz, de van igazság abban, amit mond - szólalt meg Jane. - Az áldozatok sokfélék. Semmi közös nincs bennük.

- Mert a közös tényező, amelyből kiindultunk, a boka köré hurkolt narancssárga nejlonzsinór volt. Amit Gottnál is láttunk - mondta Tam.

- Isles doktornővel már beszéltünk erről - jegyezte meg Jane. - Én a magam részéről nem tartottam meggyőzőnek az egybeesést.

- Ez minden, ami közös a listán szereplő tucatnyi gyilkosságban? Hogy megkötözték *zsinórral* az áldozatot? - kérdezte Crowe.

- A nejlonzsinóron *kívül* más kulcsszavakat is használtam a kereséshez - mondta Tam. - Az egy tucat áldozat mindegyikére fejjel lefelé felfüggesztve találtak rá. Egyesek fák ágairól, mások tetőgerendákról lógtak.

- Ebből nem áll össze egy sorozatgyilkos profilja - ellenkezett Crowe.

- Kérem, hadd fejezze be a kollégája, Crowe nyomozó - mondta Maura.

- És akkor lehet, hogy végül ön is megérti, mire akarunk kilyukadni. Hogy kapcsolat van a két esetünk és az ország más pontjain elkövetett gyilkosságok között.

- És maga meg Tam fogják elővarázsolni a nyulat a cylinderből, igaz?

- Crowe kimarkolt néhány papírlapot az irattartóból, szétterítette az asztalon. - Oké, lássuk, miből élünk. Egyes számú áldozat, ötvenéves fehér ügyvéd Sacramentóból. Fejjel lefelé lógott a garázsban, keze-lába összekötve, torok átvágva. Kettes számú áldozat, hispanó teherautósóför, fejjel lefelé lógva került elő az arizonai Phoenixben. Keze-lába összekötve, a felsőtestét égési sérülések és vágások borították. Hadd tippeljek: lenyúlta a csempészt kábítószert. Hármás számú áldozat, harminckét éves fehér

férfi, a priusza alapján piti tolvaj, fejjel lefelé lógott egy fáról Maine-ben, amikor rátaláltak, a hasüreg felhasítva, a belső szervekre rájártak a vadak. Korábbi cimborájára kiadták a letartóztatási parancsot – ezt tehát kihúzhatjuk a listáról.

Crowe felpillantott. – Folytassam, Isles doktornő?

– Azért itt többről van szó a nejlonzsinórral összekötött bokáknál.

– Rendben. – Crowe az asztalra dobta a tollát. – Gyerünk, Tam. Magyarázza el, hogyan függ össze a listán szereplő összes haláleset a mi ismeretlen női áldozatunk meggyilkolásával.

– Nem mind függ vele össze – mondta Tam. – Az első lista, amelyet láttak, csak a felhasznált zsinór fajtája és a fejjel lefelé való fellógatás alapján szűri a kiemelt gyilkossági ügyeket. Ezután külön keresést kértem a „kizsigerelés” kulcsszóra, mert tudjuk, hogy Gott-tal ez történt, Isles doktornő szerint pedig az ismeretlen női áldozatunk is így járt. A VICAP kidobott még néhány nevet, olyan áldozatokét, akiket csupán kizsigereltek, ámde nem lógattak fel.

Jane Frostra nézett. – Ezt a megfogalmazást sem hallani mindennap. Az áldozatot *csupán kizsigerelték*.

– Amikor átolvastam az eseteket, volt egy, amely felkeltette az érdeklődésemet. A női áldozat a barátaival túrázott Nevadában négy évvel ezelőtt. A négyfős csapatból csak a nő került elő. A holttest még a halál beálltától eltelt három-négy nap után is elég jó állapotban volt, hogy az orvos szakértő megállapíthassa – kizsigerelték.

- Három-négy nap a szabad ég alatt a természetben, és maradt belőle annyi, hogy ez megállapítható legyen? - kétékedett Crowe.

- Igen. Ugyanis a holttest egy fa lombkoronájából került elő. Kizsigerelés és felemelés. Eszembe ötlött, hogy hátha ez a kombináció lesz a befutó. Újra beléptem a VICAP-adatbázisba, és lakatlan területekhez kapcsolódó megoldatlan eseteket kerestem. Így találtam rá egy másik kis csapatra, akik ugyanúgy eltűntek, mint a hátizsákos turisták Nevadában. Három évvel ezelőtt Montanában nyoma veszett egy háromtagú szarvasvadász társaságnak. Egy férfinak később előkerült a nagyrészt lecsupaszított csontváza - egy fa ágvillájába ékelve találtak rá. Egy második férfiből az állkapocscsont került elő egy pumabarlang közelében. Az orvos szakértő feltételezése szerint medve- vagy pumatámadás történhetett, de a medve nem hurcolná fel fára a tetemet - úgyhogy maradt a puma. Bár nem esküdnék meg rá, hogy a pumák felvonszolják a zsákmányukat.

- Azt mondta, hogy a fickók vadászok voltak, akkor viszont nyilván fegyvert is vittek magukkal - szólalt meg Frost. - Hogyan végzett a gyilkos három fegyveres férfival?

- Jó kérdés. Az egyik puska sohasem került elő. A másik két lőfegyver ott hevert a vadászok sátrában. Az áldozatokra nyilván meglepetésszerűen csaptak le.

Jane előrehajolt. - Meséljen a Nevadában gyalogtúrázó nőről. Mit állapítottak meg a halál okáról?

- Ebben az esetben is felmerült lehetőségként a pumatámadás. De itt négy túrázóról beszélünk, akik közül kettő férfi volt. A halál okát nem sikerült meghatározni.

- Végezhet egyetlen puma négy felnőtt túrázóval?

- Fogalmam sincs - mondta Tam. - Ki kell kérnünk egy nagymacskaspecialista véleményét. De ha tényleg mind a négy túrázóval ugyanaz a puma végzett volna, akkor is van egy részlet, amelyet az orvos szakértő nyugtalanítónak talált.

- Bevágás a szegycsonton?

- Igen. Plusz három töltényhüvely. A közelben heverték a földön. A túrázóknál nem volt fegyver, valakinél a környéken viszont igen. - Tam körbepillantott az asztalnál ülőkön. - A nejlonzsinórból indultam ki, és teljesen más közös tényezőknél kötöttem ki. Kizsigerezés. A holttest, magasba emelése. És olyan környékek, ahol vadászok járnak.

- Mi a helyzet azzal a maine-i tolvajjal, a felvágott hasúval, akit egy fára fellógatva találtak meg? - kérdezte Frost. - Azt mondta, hogy azonosítottak egy gyanúsítottat.

Tam bólintott. - A gyanúsított Nick Thibodeau, az áldozat cimborája. Betörés, lopás, súlyos testi sértés - ilyesmik szerepelnek a bűnlajstromán.

- Tehát kivette a maga részét az erőszakból.

- Abszolút. És most figyeljenek: Thibodeau lelkes szarvasvadász.

Tam körbefordította a laptopját, hogy megmutassa nekik a fotót. Félcentis hajú fiatal férfi pózolt elejtett

zsákmánya mellett, a szarvas félig megnyúzva, a hátsó lábainál fogva lógott egy fáról.

- Ez a fénykép nagyjából hat évvel ezelőtt készült, úgyhogy képzeljék némileg idősebbnek - mondta Tam. - Thibodeau Maine államban nőtt fel, tapasztalt természetjáró, ért a fegyverekhez. Ahogy így ezt a fotót elnézem, nem jön zavarba, ha egy szarvast fel kell darabolnia.

- Vagy esetleg más nagyvadat - szólalt meg Maura. - Egy közös szál mindenesetre van: a vadászat. Lehet, hogy Thibodeau ráunt a szarvasokra. Lehet, hogy megölt egy embert, és akkora öröme telt benne, hogy úgy döntött, mostantól nagyobb kihívást jelentő zsákmány után néz. Öt évvel ezelőtt Thibodeau cimboráját meggyilkolják, fellógatják és kizsigerelik. Thibodeau köddé válik. Egy évvel később Nevadában megtámadnak négy fegyvertelen hátizsákos túrázót. Egy évvel ezt követően pedig már három fegyveres vadász bőrére megy a játék Montanában. Ez a gyilkos egyre emeli a tétet, egyre izgalmasabb kihívásokat keres. És valószínűleg az egyre fokozódó kockázat is kedvére van.

- Leon Gottban pedig nyilván emberére akadt - helyeselt Frost. - Gott valóságos fegyverarzenált tartott az otthonában, és közismert volt a vadászközösség tagjai előtt. Nyilván a gyilkos is hallott róla.

- De mire véljük akkor az ismeretlen női áldozatot? - szólalt meg Crowe. - Levadászni egy nőt, hol van abban a kihívás?

Jane ingerülten felmordult. – Na persze, merthogy mi olyan gyenge, nyámnyila teremtések vagyunk. Abból, amit tudunk, az a nő nyugodtan lehetett vadász maga is.

– Ne feledkezzünk meg Jodi Underwoodról. Ő is nő volt – mondta Frost. – És a jelek szerint a meggyilkolása összefügg Gottéval.

– Szerintem az ismeretlen női áldozatra kellene összpontosítanunk – mondta Tam. – Amennyiben hat évvel ezelőtt gyilkolták meg, valószínűleg a legelső áldozatok egyike. Ha meg akarjuk oldani az ügyet, kulcsfontosságú lehet az azonosítása.

AZ ESŐCSEPPEKET hódara váltotta fel, ahogy Jane és Frost a férfival a volán mögött észak felé autózott az 1-es számú parti úton. Hiába csavarták fel a fűtést, Jane-nek teljesen áthűlt a lábfeje, és azt kívánta, bárcsak bakancsot vert volna fel reggel a vékony talpú cipő helyett.

Pocsék napot fogtak ki arra, hogy Maine erdeiben barangoljanak, és amikor két órával később végül megérkeztek a túraútvonalak kiindulási pontjához, Jane nem lepődött meg azon, hogy az övék az egyetlen autó a parkolóban.

– Na, megjöttünk. De hol van a kolléga? – szólalt meg.

– Tíz perc késés belefér.

Jane kilökte az ajtaját. – Eleget ültem. Sétálok kicsit a fák között.

– Biztos, hogy éppen itt akarsz bóklászni? Vadászszezonban?

Jane a közeli fára szögezett VADÁSZNI TILOS! feliratra mutatott. – Ki is van táblázva. Nem kellene, hogy lelőjenek.

– Szerintem inkább várjunk a kocsiban.

– Én ugyan nem. Pisilnem kell. – Jane kiszállt, és a fák felé indult. Kőhajításnyira begyalogolt az erdőbe, és ott leguggolt egy bokor mögé.

Lövés dörrent. Mielőtt felkászálódhatott volna, hallotta, hogy Frost a nevét kiáltja. Aztán csörtető léptek közeledtek, és hirtelen ott állt előtte a nyomozótársa, ráadásul nem is volt egyedül – a tagbaszakadt férfi néhány lépéssel Frost mögött megbámulta a nadrágját felrántó Jane-t.

– Lövést hallottunk – mondta fülig vörösödve Frost, és elkapta a tekintetét. – Ne haragudj, nem akartam...

– Felejtse el – szakította félbe Jane. – Kint van a tábla, hogy tilos vadászni. Ki a fene lövöldöz mégis?

– A völgy felső részéből jöhetett – mondta a nagydarab férfi. – Maguknak pedig nem volna szabad láthatósági mellény nélkül a fák közé merészkedniük.

A rikító narancssárga mellényt, amit viselt, nem lehetett nem észrevenni. – Maga nyilván Rizzoli.

– A kolléga pedig Barber nyomozó Maine állam rendőrségétől – mondta Frost.

Barber intett Jane-nek. – Meglepődtem, amikor felhívtak tegnap. Nem gondoltam volna, hogy Nick Thibodeau egyszer még Bostonban köt ki.

– Nem állítjuk, hogy így történt – felelte Jane. – Csak szeretnénk pontosabb képet kapni, hogy lehet-e Thibodeau a mi emberünk.

- Nos, látni akarták a helyet, ahol öt évvel ezelőtt Tyrone holtteste előkerült. Fáradjanak velem.

Az élre állt, és magabiztosan utat tört maguknak az aljnövényzeten át.

- Tyrone holttestére két virginiai természetjáró talált rá - magyarázta Barber. - Kutyával voltak, és az állat egyenesen odavezette őket. Az eset nyár végén történt, úgyhogy a fák lombja takarta a látványt. - Maga elé intett az állával. - Mindjárt ott vagyunk.

Úgy tűnt, mintha lépésről lépésre húlna a levegő Jane nyirkos cipőjén átszivárgott a hideg.

- Ez az a fa - mondta Barber. - Tyrone arról az ágról lógott fejjel lefelé.

Jane felpillantott az ágra, ahol a gallyvégeken még mindig reszketett néhány barna falevél.

- Az orvos szakértő szerint Tyrone nagyjából két napja lehetett halott - mondta Barber. - Mivelhogy így fellógatták, a madarakon és a rovarokon kívül más nem fért hozzá, ezért a holttest egészben volt. - A nyomozó elhallgatott. - Kivéve persze a zsigereket, mert azokat nyilván rögtön befalták.

Barber a faágra függesztette a tekintetét. - Tyrone ruháit, tárcáját sohasem találtuk meg. A gyilkos valószínűleg elhajította valahol, hogy az azonosítást megnehezítse.

- Vagy magával vitte trófeaként - vélekedett Jane. - Ahogy a vadászok magukkal viszik a vad lenyúzott bőrét, hogy emlékeztesse őket a zsákmányejtés gyönyörűségére.

- Kétlem, hogy Nicko rítusokban gondolkodott volna. Inkább csak gyakorlatias volt, mint mindig.

Jane Barberre nézett. - Úgy beszél, mint aki ismeri Thioodeau-t.

- Ismerem is. Ugyanabban a kisvárosban nőttünk fel, úgyhogy ismerem őt meg a testvérét, Eddie-t is.

- Mennyire alaposan?

- Elég jól ahhoz, hogy tudjam, azok a fiúk világéletükben bajkeverők voltak. Nick Thibodeau és Tyrone kijöttek ide, és lopkodtak a táborozók sátraiból és autóiból. Miután Nick megölte a cimboráját Tyrone garázsában, egy rejtekhelyen lopott holmikkal megpakolt zsákra bukkantunk. Kamerák, egy ezüst öngyújtó, hitelkártyákkal teli tárcsa - ilyesmik voltak benne. Szerintem összekülönböztek a szajré elosztásán, és Tyrone húzta a rövidebbet.

- És mit gondol, hol van most Nick Thibodeau?

- Szerintem áttelepült a nyugati partra. Mondjuk, Kaliforniába. Eszembe sem jutott, hogy ilyen közel köt majd ki, mint Boston, de lehet, hogy csak nem akart túlságosan messzire kerülni a testvérétől, Eddie-től.

- Eddie Thibodeau hol lakik?

- Innen nyolc kilométerre. Annak idején elég rendesen megszorongattuk a kérdéseinkkel, de a mai napig nem hajlandó megmondani, hol van Nick. Esküdjözik, hogy nem tudja. De ezek a Thibodeau fiúk nagyon összetartóak - ketten a világ ellen. Mindig kiállni a testvéredért: azt hiszem, Eddie pontosan ezt tette. Kitalált egy tervet, és

segített Nicknek felszívódni. Ezért is tartom szemmel a mai napig.

- Beszélünk kell Eddie Thibodeau-val - közölte Jane.

Barber a csuklójára pillantott. - Rendben, úgyis van egy óra szabadidőm. Most rögtön ki is ugorhatunk a házához.

- Lehet, hogy jobb volna, ha csak mi mennénk - szólalt meg Frost. - Magukat kettejüket hosszú és nyilván nem túl baráti viszony fúzi egymáshoz. Ha maga is ott van, semmit sem tudunk kihúzni a pasasból.

- Értem. Én vagyok a rossz zsarú, és maguk akarnak lenni a jó zsaruk. Van benne logika. - Barber a pisztolytáskára pillantott Jane csípőjén. - És látom, nem jöttek üres kézzel. Az jó.

- Miért? Gondolja, hogy Eddie bajt okozhat? - kérdezte Frost.

- Kiszámíthatatlan alak. Gondoljanak arra, hogy mit művelt Tyrone-nal Nick, és legyenek résen. Mert ettől a testvérpártól bármi kitelik.

EDDIE THIBODEAU szerszámokkal, horgászfelszerelésekkel, gumiabroncsokkal telezsúfolt garázsa éppen úgy nézett ki, mint bárki másé a külvárosi Amerikában - eltekintve a mennyezeti kampóról lelógó vadtetemtől, amely alatt tócsába gyűlt a csöpögő vér a betonpadlón.

- Fogalmam sincs, mit mondhatnék még a testvéremről. Már mindent elmondtam a rendőröknek, amit tudok. - Eddie a kampóról lelógó szarvasbika hátsó lábához emelte a kezében tartott kést, és bokától lágyévig végighasította az

állat bőrét. Ahogy a testvére, Nick a fotón, ő is széles vállú és fekete szemű volt, és ugyanaz a rendíthetetlen szenvtelenség látszott az arcán.

- Miután Tyrone-t megtalálták azon a fán az erdőben, az állami rendőrség folyton a nyakamra járt, és ugyanazokkal a kérdésekkel zargattak. Hol lapulhatott meg Nick? Ki rejtegeti? Én meg azt hajtogattam, hogy teljesen félreértik a helyzetet. Hogy valami történhetett Nickkel.

- Volt valaha is vadászni a testvérével? - kérdezte Jane.

- Nick és én kölyökkorunkban állandóan együtt vadásztunk. Hiányoznak azok a kiruccanások.

- Jó céllövő volt a testvére?

- Jobb, mint én. Biztos kezű, megfontolt.

- Szóval akár életben is maradhatott a környékbeli erdőkben - jegyezte meg Jane.

Eddie fagyosan ránézett. - A testvérem öt éve tűnt el. Mit gondol, azóta is kint kóborol, az erdőben él, mint valami hegyi ember?

- Akkor mit gondol, hol lehet?

Eddie egy vödörbe dobta a kést, mire véres víz fröccsent a padlóra. - Nem ő a maguk embere.

Jane a szarvasbika tetemét méregette. - Nick cimboráját, Tyrone-t ugyanúgy fellógatták és kizsigerelték, mint ezt a szarvast.

- És?

- Nick vadász volt.

- Én is az vagyok, mégsem ölök embereket. Csak annyit teszek, hogy ellátom hússal a családomat.

- Ha nem Nick ölte meg a barátját, Tyrone-t - mondta Jane akkor ön szerint kicsoda?

- Fogalmam sincs. - Eddie rezzenéstelenül nézett rá. - Miért hagyta volna ott fellógatva egy fán, ahol bárki rátalálhat? Nick nem hülye. Ha ő végez Tyrone-nal, bevonzolja az erdőbe, és elássa. Tyrone-nal viszont valami egészen mást, valami beteges dolgot műveltek. Ez nem vallana a testvéremre.

- Beszélt a testvére egy Leon Gott nevű férfiról?

- Erről van szó? Leon Gott meggyilkolásáról?

- Ön ismerte Gottot?

- Személyesen nem ismertem, de tudom, hogy kicsoda. - Eddie elhallgatott. - Ezért kérdezősködnék Nickről? Azt hiszik, hogy ő az, aki Gottot hazavágta?

- Csak azt akarjuk kideríteni, hogy a testvére és Leon Gott ismerhették-e egymást.

- Olvastuk Gott írásait a *Trophy Hunterben*. De nem tudok róla, hogy Nick személyesen ismerte volna.

- Járt a testvére Montanában?

- Évekkel ezelőtt. Együtt mentünk, hogy megnézzük a Yellowstone-t. Miért kérdeznek Montanáról?

- Más embereket is meggyilkoltak, Thibodeau úr.

- Mármint úgy, ahogy Tyrone-t?

- Vannak hasonlóságok.

- És kik az áldozatok?

- Montanai vadászok. Három évvel ezelőtt jártak pórul. Eddie tiltakozott. - Nick öt éve tűnt el.

- És Nevada? - szólalt meg Frost. - Ott is járt a testvére?

- Nem. Ott is meg kellett volna gyilkolnia valakit? -
Eddie gúnyosan felmordult. - Van olyan megoldatlan
gyilkossági ügy, amiért nem Nickkel akarják elvitetni a
balhét?

- Hol van a testvére, Eddie?

- Bárcsak tudnám! És bárcsak maguk, nyomozók,
jobban végeznék a munkájukat, és választ találnának a
kérdéseikre!

- Mit gondol, mi történt a testvérével?

Eddie pár másodpercig némán meredt a kezére. - Azt
gondolom, hogy Nick halott - mondta végül halkán. - Azt
gondolom, hogy a csontjai szétszórva hevernek valahol az
erdőben. Vagy esetleg őt is fellógatták egy fára, ahogy
Tyrone-nal is történt. Azt gondolom, hogy valaki más
portyázik az erdőben.

KILENC

Botswana

AMIKOR feljön a nap, egyedül vagyok a vadonban. Órákig botorkáltam a sötétben, és most fogalmam sincs, milyen messzire jutottam a tábortól – csak annyit tudok, hogy sodorirányban távolodtam a sátraintóktól, ugyanis egész éjjel azon voltam, hogy bal felől érkezzen a vízcsobogás. Ahogy a rózsaszínű égbolt aranysárgán felizzik, olyan erős szomjúság tör rám, hogy térdre zuhanok a vízparton, és úgy vedelek, mint a vadállatok. Még előző nap is csak felforralva vagy jóddal fertőtleníttve lettem volna hajlandó a vizet meginni. Halálra aggódtam volna magam, hogy miféle parazita véglények özönlik el az emésztőrendszeremet. Mindebből most semmi sem számít, hiszen úgymint mindenképpen meghalok.

A szavannát benépesítő élőlények számára két lábon járó húsraktár vagyok csupán, és bármerre nézek, fogakat vélek látni, amelyek csak arra várnak, hogy felfalhassanak. Amikor megfordulok, és visszanézek a tábor irányába, látom a lábnyomaimat végig a folyóparton. Eszembe jut, milyen játszi könnyedséggel követte Johnny a leghalványabb vadnyomokat is. Most, hogy újra világos van, nyilván engem is le vadász majd, hiszen nem engedheti

meg, hogy életben hagyjon. Egyedül én maradtam meg hírmondónak – aki tudja, hogy mi történt.

Felegyenesedem, és továbbmenekülök sodorirányban a folyó mentén. Nem engedélyezem magamnak, hogy Richardra vagy a többiekre gondoljak. Minden idegszálammal a túlélésre kell összpontosítanom. Felpillantok. A lassacskán a fák fölé emelkedő napkorong kijelöli a keleti irányt. Dél felé tartok. És éhes vagyok. A hátzszakomban hat Power Bars müzliszeletre bukkanok. Emlékszem, ahogy Londonban a bőröndömbe csúsztattam őket arra az esetre, ha a szavannán nem nyerné el a tetszésemet az ennivaló. Szempillantás alatt befalok egyet, aztán magamra parancsolok, és a többit megtartom későbbre. Ha a folyó közelében maradok, legalább lesz vizem. Csakhogy a vízpart tipikus veszélyzóna, ahol a ragadozók lecsapnak az inni érkező állatokra.

Úgyhogy eltávolodom a parttól, és találok egy kitaposott csapást a fűben. A lábnyomok alapján egy elefántcsorda nyomdokaiban járok. Amikor félek, minden érzékszervem kiélesedik. Túl sok mindent látok, túl sok mindent hallok, valósággal maga alá temet a rám zúduló sok-sok kép és hang, és tudom, hogy bármelyik akár az egyetlen jel is lehet, amely leendő gyilkosomra figyelmeztet. Amerre nézek, röpdöső, zsebongó, úszó, táplálkozó életet látok. Gyönyörű, éhes és veszélyes életet. És mostanra rám találtak a szúnyogok, a véremből lakmároznak. Hozzáadhatom a maláriát a lehetséges halálokok listájához, mármint halálra marcangol egy

oroszlán, eltapos egy bivaly, a mélybe ránt egy krokodil, vagy kilapít egy víziló.

A hőség fokozódásával a szúnyogok vérszívó felhőbe tömörülnek, amely elől képtelen vagyok elszökni. A kétségbeesés visszaterel a folyópartra, ahol iszapot meríték a tenyerembe, és az arcomra, a nyakamra és a karomra kenem. A poshadt bűztől öklendezés fog el, mégis újabb rétegeket vakolok magamra, amíg áthatolhatatlan burkolat nem fedti a bőrömet.

Gyorsan tovább kell állnom, mert valahol mögöttem ott van Johnny, a legkönyörtelenebb afrikai ragadozó mind közül. Miért nem voltam hajlandó eddig ezt észrevenni? Egyesével levadászta a többieket, én pedig vakon megbíztam benne. Minden pillantása, minden kedves szó az ajkáról – mindez csak előjáték volt egy gyilkossághoz.

Este belesétálok egy elefántcsordába. Az ilyen sűrű bozótban előfordulhat, hogy még egy elefánt méretű óriást is csak az utolsó pillanatban vesz észre az ember – ahogy előbotorkálok a fiatal akáciafák alkotta cserjésből, hirtelen egy elefánttehénnel találom magamat szemközt. Úgy tűnik, a meghökkenés kölcsönös, mert az állat riadt trombitálásba kezd. Mozdulatlanná dermedve állok. Miközben szembenézek az elefánttehénnel, érzékelem, hogy hatalmas, szürke testek keringenek körülöttem. Egy teljes elefántcsorda rázza harciasan az ágakat, tördeli a vékony gallyakat. Bármelyikük végezhetne velem, alig kerülne erőfeszítésébe. Érzem, hogy mind engem méregetnek. Aztán az egyik elefánt felnyúl az ormányával,

letör egy leveles ágacskát, és ráérősen a szájába csúsztatja. A csorda tagjai egymás után ugyanígy tesznek, folytatják a táplálkozást. Megvizsgálták, és ártalmatlannak ítélték.

Halkan visszahúzódok a cserjésbe, és az akáciák fölé tornyosuló faóriás fedezékébe húzódok. Felkapaszkodom a hatalmas törzsön, és elfészkelődöm egy ágvillában. Főemlős elődeimhez hasonlóan én is a fákon találok meg a biztonságot. A fa koronájáról nézem a naplementét.

A sötétség visítás és bömbölés kíséretében száll le. Kigyúlnak a csillagok: mintha kristálypor ragyogna az ég fekete plüssén. A lombkorona faágai között megpillantom a Skorpió csillagképet - még Johnny mutatta meg a szavannán töltött első éjszakán, hol kell keresni. És ez csak egy abból a sok mindenből, amire a szavannai túlélés nagykönyvéből megtanított, és most azon tűnődöm, miért vesződött ezzel. Így akart méltóbb zsákmányt csinálni belőlem?

Valahogy sikerült összes társamnál tovább kitartanom. Eszembe jut Clarence és Elliot, Macunagáék és a két szőke. A legtöbbet persze Richardra gondolok, és a kapcsolatunkra. Hirtelen potyogni kezdenek a könnyeim Richardért és mindazért, amiben együtt részünk volt. Addig zokogok, hogy már sajog a mellkasom. És annyira kimerülök, hogy elernyednek az izmaim.

Úgy alszom el, ahogy az őseim tettek egymillió évvel ezelőtt, egy fa ágai között, a csillagok alatt.

A NEGYEDIK NAP hajnalán kibontom az utolsó műzliszeletet. Lassan eszem meg, az utolsó morzsákat is kinyalogatom a csomagolásából, aztán lebaktatok a folyópartra, ahol térdre hullok, és iszom.

Amikor feltápászkodom, különös módon elnehezültnek érzem magam. Nem emlékszem, mikorra kell visszatérnie a repülőgépnak a leszálló-pályához, de ez már nem is nagyon számít. Johnny majd azt mondja a pilótának, hogy szörnyű katasztrófa történt, és senki sem maradt életben, nincs ki után kutatni. Soha senki nem fog keresni. Halott vagyok a világ szemében.

Iszapot meríték a folyóparton, és friss bevonattal látom el az arcomat és a karomat. Máris érzem a nap dühödő erejét a tarkómon, és a nádasból vérszívó rovarok hadai röppennek fel. Még szinte el sem kezdődött a nap, de már is holtfáradt vagyok.

Magamra parancsolok, és felállok. Tovább bandukolok dél felé.

A KÖVETKEZŐ NAP délutánjára már olyan éhes vagyok, hogy kétrét görnyedek a gyomorgörcstől. Iszom a folyóból, azt remélve, hogy a víz enyhít a kínjaimon, de túl gyorsan, túl sokat nyelek magamba, és visszajön az egész. Öklendezve, zokogva térdelek az iszapban. Milyen könnyű volna most feladni! Lefeküdni és hagyni, hogy felfaljanak a vadállatok.

Figyelem, ahogy egy szitakötő odébb libben a nádasban, és hirtelen úgy érzem, éhségemben akár ezt a rovar is

képes volnék megenni. De nem vagyok elég gyors, és csak maroknyi vastag, rostos nád körül záródnak össze az ujjaim. Fogalmam sincs, nem mérgező-e – nem is érdekel. Meg akarom tölteni valamivel a gyomromat, hogy enyhüljenek a görcsök. Előveszem a bicskát a hátizsákomból, lenyisszantok egy adagot a nádból, és rágni kezdem a szárdarabkákat. A héja puha, a belseje keményítőízű. Addig rágom, amíg csak egy köteg kemény rost marad a számban, amelyet kiköpök. Máris enyhül a gyomorgörcs. Újabb adag papirusznádat vágok magamnak, és csócsálni kezdem, mint valami kérődző. Vág és csócsál.

Millie Jacobson, a nő, aki egykor voltam, földi pályafutása végére ért. A folyóparton térdepelve az égieknek ajánlom a lelkét.

TÍZ

Boston

MAURA nem látta sehogy sem.

- Ott fent, azon a párkányon – mondta dr. Alan Rhodes, az állatkert nagymacskaszakértője. – Egy fűcsomó mögött.

Maura csak ekkor vette észre a sárgásbarna szempárt. A puma tekintete egyenesen rászégeződött. – Észre sem vettem volna – mormolta Maura.

- Ő viszont nagyon is észrevette magát – mondta Rhodes. – Valószínűleg minden mozdulatát követte, mióta besétáltunk a látóterébe.

- Azt mondja, hogy figyel engem. Magát nem?

- A ragadozóknál kulcsfontosságú a legkönnyebben elejthető préda azonosítása. Mielőtt nekitámadna egy jól megtermett férfinak, a puma inkább választ áldozatul gyereket vagy nőt. – Rhodes odafordult a patológusnőhöz. – Kíváncsi volnék, miért érdeklődik a pumák iránt.

- Lenyűgözőnek találom a nagymacskákat, de igazából a gyilkossági ügy miatt vagyok itt, amin dolgozom. Többet akarok tudni a vadászó puma viselkedéséről. Arról, hogy hogyan öl.

A férfi felvonta a szemöldökét. – Talán pumatámadás volt az államban?

- Nevadában. A Sierrákban.

- Milyen körülmények között történt?

- Az áldozat egy nő volt, hátizsákos turista. Több mozzanat is arra indította az orvos szakértőt, hogy fontolóra vegye a pumatámadás lehetőségét. Először is az áldozatot kizsigerelték.

- Nem ritka a nagymacskák zsákmányejtésekor.

- A másik dolog, ami meghökkentette az orvos szakértőt, a holttest fellelési helye volt. A halott nőt egy fán találták meg.

Rhodes meghökkenten meredt rá. - Egy fán?

- A holttestet fellógatták egy ágra, nagyjából három méter magasságban. A kérdés: hogyan került fel oda? Felvonszolta egy puma?

A férfi elgondolkodott ezen. - Nem igazán pumára valló viselkedés.

- Debbie Lopezt is felvonszolta a párduc egy sziklapárkányra, miután végzett vele. Akkor ön azt mondta, így védelmezi a zsákmányát.

- Igen, és ez a viselkedés tipikusnak mondható az afrikai párducok esetében. A szavannán versengeniük kell más nagy testű húsevőkkel. Azért cipelik fel a fára a zsákmányukat, hogy megvédjék a dögevőktől.

- A pumákkal mi a helyzet? Ők is kihasználják ezt a lehetőséget?

- Előfordulhat, hogy az észak-amerikai puma barlangba vagy sűrű bozótosba vonszolja a zsákmányát, mielőtt elfogyasztaná. De hogy egy fára felcipelje? - Rhodes a fejét rázta. - Nem gondolnám, hogy ez megtörténhet.

- Meséljen még a párducokról - kérlelte Maura.

- Nos, a legjobban a *Panthera pardus*, az afrikai párducot ismerem. A párducok kifejezetten magányos állatok. A párzás időszakát leszámítva kerülnek egymás társaságát. Éjszakai vadászok, legendásan jól lopakodnak - nem csoda, hogy annyira karakteres alakjai a mitológiának.

- Azt mondta, hogy a nagymacskák kizsigerelik az áldozatukat.

- Amikor a párduc felhasítja a testüregét, előomlanak a zsigerek. Ezeket az állat az első huszonnégy órában elfogyasztja, így a hús lassabban indul oszlásnak, és napokig rájárhat a tetemre. - A férfi elhallgatott, mert megcsörrent a mobiltelefonja. Szabadkozó arccal fogadta a hívást.

- Igen, tessék... Te jó ég, Marcy, teljesen kiment a fejemből. Mindjárt ott vagyok. - Bontotta a vonalat. - Elnézést, de már várnak az igazgatótanács ülésén.

- Köszönöm, hogy a rendelkezésemre állt. Rengeteget segített.

- Szívesen, máskor is. - Rhodes elindult a gyalogúton, aztán megfordult, visszakialtott: - Ha bármikor nyitvatartási idő után körbekísérhetem az állatkertben, csak szóljon!

Maura a hideg szélről megborzongva figyelte, ahogy a nagymacskaspecialista gyors léptekkel eltűnik a kanyaron túl. Hirtelen teljesen egyedül maradt. Illetve mégsem.

A párducketrec vasrúdjai között oroszlánsörényt idéző színű üstököt pillantott meg, alatta pedig barna zakóba

bújtatott széles vállat. A kert állatorvosa, dr. Oberlin volt az. Egy pillanatig gyanakvón fürkészték egymást, mint amikor két óvatos vad váratlanul összetalálkozik a bozótban. Aztán a férfi kurtán intett, és eltűnt az álcázásul szolgáló bokrok között.

Úgy beleolvadt a környezetébe, mint egy puma, gondolta Maura. Észre sem lehetett venni, hogy ott van.

TIZENEGY

- AMENNYIBEN a több államban elkövetett különféle támadások összefüggnek egymással, akkor komplex rituális viselkedési formával van dolgunk - állapította meg dr. Lawrence Zucker törvényszéki pszichológus, a bostoni rendőrkapitányság gyilkossági osztályának konzulense. Zucker körbehordozta tekintetét Maurán és a négy nyomozón - a kis csapat a kapitányság konferenciatermében gyűlt össze aznap délelőtt. A pszichológusban volt valami idegesítően hüllőszerű, és ahogy a tekintete továbbsiklott Mauráról, a patológusnőnek olyan érzése támadt, mintha egy gyík hideg nyelve nyalta volna meg az arcát.

- Ne szaladjunk túlságosan előre - szólalt meg Crowe nyomozó. - Még nem bizonyítottuk be, hogy a támadások összefüggnek.

- De azon vagyunk - mondta Jane. - Frosttal tegnap Maine-ben jártunk, hogy az öt éve történt ügyről tájékozódjunk. Az áldozat bizonyos Brandon Tyrone. Kizsigerelt holtteste egy fára fellógatva került elő.

- És mire jutottak? - kérdezte Zucker.

- Nem mondhatnám, hogy tisztább lett a kép. A maine-i rendőrség egyetlen gyanúsítottra összpontosít, egy Nick Thibodeau nevű férfira.

Megszólalt Crowe: - Telefonáltam Montanába és Nevadába, beszéltem a nyomozókkal az ottani ügyekről. Úgy gondolják, hogy a pumatámadás mindkét esetre magyarázat lehet. Nem látom, hogyan kapcsolódnak ezek az államon kívüli ügyek a miénkhez vagy a maine-i gyilkossághoz.

- A szimbólumok révén - mondta Maura. - Beszéltem Rhodes doktorral a párducok élettanáról, és rájöttem, hogy ez a közös fonál. Ahogy a párducok vadásznak, ahogy táplálkoznak, ahogy felhurcolják zsákmányukat a magasba. Ezt látjuk az összes áldozat esetében.

- És tulajdonképpen kit keresünk? - kérdezte Crowe, és gúnyosan kuncogott. - Párducembert?

- Ne vessük el reflexből Isles doktornő elméletét - szólalt meg Zucker.

- Amikor telefonált, hogy miről van szó, először én is kételkedtem. De aztán áttekintettem a rendelkezésemre bocsátott anyagot. - Maurára pillantott. - Kérem, írja le, milyen állapotban volt Gott holtteste.

Maura bólintott. - A jobb oldali halántékcsonton benyomatos törést találtunk. A többszörös, párhuzamos sérülések a mellkason valószínűleg a halál beállta után keletkeztek. A gégeporc összezúzódott, ami minden valószínűség szerint fulladást eredményezett. A szegycsont kardnyúlványától egyetlen hosszú vágás húzódott a szeméremcsontig, a mellkasból és a hasüregből eltávolították a zsigereket.

Maura elhallgatott. - Akarja, hogy folytassam?

- Azt mondanám, hogy ennyi elegendő is lesz. Most pedig engedjék meg, hogy felolvassam azt a leírást, amelyet egy másik orvos egy másik bűnügyi helyszínen készített. - Zucker feltette a szemüvegét, és olvasni kezdett. - „Az áldozatot, egy tizennyolc év körüli fiatal nőt hajnalban holtan találták a kunyhójában. A toroka összeroncsolódott, arcán és nyakán több mély karmolásnyom. A belek és a máj eltűnt a testből, és a hasüreget különösen egyenes és tiszta metszéssel felhasították - nincs az a vadállat, amelyik ilyen sebet tudna ejteni. Kénytelen vagyok megállapítani, hogy kétségtől emberi elkövetővel kell számolnunk.”

Zucker letette a lapot, amiről felolvasott. - Egyetérthetünk-e abban, hogy ez a beszámoló kísértetiesen emlékeztet az Isles doktornő által elmondottakra?

- Ez melyik eset volt? - kérdezte Frost.

- A beszámolót egy német orvos misszionárius készítette, aki Sierra Leonében dolgozott. - Zucker elhallgatott. - A dátum: 1948.

- Tegyük ezt rendbe - mondta Crowe. - Úgy gondolják, hogy egy olyan gyilkossal van dolgunk, aki már *1948-ban* is tevékenykedett?

- A lényeg, hogy ezeknek a rituális gyilkosságoknak történelmi előzményei vannak - szögezte le Maura. - Abban, ami manapság történik, olyasmi köszön vissza, amely már évszázadok óta létezik. - Maura odafordult Zuckerhez. - Megtenné, hogy felvázolja a hátteret?

- Örömmel - mondta Zucker. - Az első világháború idején Nyugat- Afrikából számos beszámoló érkezett

rejtélyes halálesetekről. Férfiak, nők és gyerekek holttestére bukkantak, az áldozatokon karmolásnyomnak tűnő sérülések voltak, a torkuk felhasítva, a hasi zsigerek eltávolítva. Egyes áldozatokat részben el is fogyasztotta a gyilkosuk. Ezek mind a nagymacskatámadás ismérvei. Kezdetben úgy vélték, valami elfajzott macskaféle garázdálkodik. De a helyi hatóságok hamar rájöttek, hogy a gyilkosságokat emberek követik el, évszázadokra visszanyúló eredetű ősi szekta tagjai. A titkos társaság, amelyről szó van, olyan erősen azonosul a ragadozókkal, hogy tagjai úgy hiszik, ténylegesen párduccá alakulhatnak, ha isznak az áldozat véréből, vagy esznek a húsából. Azért gyilkolnak, hogy különleges hatalommal vértessék fel magukat, hogy feltöltődjenek a totemállatuk erejével. A rituális gyilkosságok végrehajtásakor a szektatag általában párducbőrt ölt magára, és éles acélkarmokat használ áldozata össze kaszabolásához.

- *Párducbőrt* öltenek magukra? - szólalt meg Jane.

Zucker bólintott. - Ettől rögtön új jelentőséget nyer annak a párducgereznának az ellopása, nem igaz?

- És ez a párducimádó szekta ma is létezik Afrikában? - kérdezte Tam.

- Keringenek híresztelések - mondta Zucker. - Az 1940-es évek Nigériájában több tucat gyilkosságot tulajdonítottak a párducebereknek. A hatóságok számos gyanúsítottat letartóztattak és kivégeztek. A támadások abbamaradtak, de hogy sikerült-e a szektát írmagostul kiirtani? Vagy csak meglapultak - és éppenséggel még terjeszkedtek is?

- Például megjelentek Bostonban? - kérdezte Crowe.

- Vudu és sátánista eseteink már voltak - mondta Tam.

- Miért ne lehetnének párdúcemberek is?

- Mit lehet tudni a szekta afrikai gyilkosságairól? - szólalt meg Frost.

- Mi volt az indíték?

- Némelyik gyilkosság akár politikai természetű is lehetett. A vetélytársak kiiktatása - mondta Zucker. - Viszont ez nem ad magyarázatot a nők és gyerekek véletlenszerű meggyilkolására. Nem, ezeket valami más motiválta, ugyanaz, ami szerte a világban a rituális gyilkosságokat végrehajtó szektákat: a *hatalomvágy*. Gyilkosunk valószínűleg tökéletesen hétköznapi ember benyomását kelti, és tökéletesen hétköznapi foglalkozást űz. Ezek a dolgok nem adják meg neki a gyönyörűségnek, illetve a hatalomnak azt az érzetét, amit a gyilkolás viszont igen. Úgyhogy zsákmányt keresve utazgat. Vajon még hány halálesetet minősítenek tévesen a természetben bekövetkezett balesetnek, holott valójában hidegvérrel kitervelt és végrehajtott gyilkosságról van szó?

- Leon Gott nem gyalogtúrázott és nem is kempingezett a vadonban - mondta Crowe. - A saját garázsában ölték meg.

- Valószínűleg azért, hogy ellopják tőle azt a párducbőrt - mondta Zucker. - A gyilkos totemikus jelképként használja a szertartásaihoz.

- Tudjuk, hogy Gott eldicsekedett a hópárduccal a vadászok internetes fórumain - jegyezte meg Frost.

- Ami megint csak vadász elkövetőt valószínűsít. Ez a gyilkos azonosul a párducokkal, a természet legtökéletesebb vadászaival. Otthon érzi magát a természetben. Viszont más vadászoktól eltérően az ő zsákmánya nem szarvas - neki emberi prédára fáj a foga. Ez a legvégső kihívás, és áldozatának becserkészéséhez természeti környezetet választ. Nevada hegyeit. Maine erdősegeit. Montanát.

- Vagy Botswanát - szólalt meg Jane halkán. - Leon Gott fia Botswanában tűnt el. Szafarin vett részt egy turistacsoport tagjaként.

- És ugyanúgy járt, mint a hátizsákos turisták. Meg a három szarvasvadász - mondta Maura. - Kimentek a vadonba, és soha senki nem látta őket többé.

Jane-re nézett. - Ha Elliot Gottot is ő ölte meg, abból az következik, hogy az emberünk már hat éve is zsákmányra vadászott. Afrikában.

AZ INTERPOL Botswanában működő irodája elküldte az aktát, Jane azonban, amikor először belenézett, még nem volt meggyőződve róla, hogy az iratoknak köze lehet Leon Gott meggyilkolásához. Most viszont, miközben a gyilkosságiak szolgálati helyiségében csörögtek a telefonok, és Frost zajosan gyűrögette a szendvics csomagolópapírját az asztalánál, nekiült, hogy újra átolvassa az aktát...

Augusztus 20-án, hat évvel korábban hét turista, négy különböző országból az Okavango-folyó deltavidékére indult

egy kisgéppel a botswanai Maun település repteréről. A gép lakatlan környéken tette le őket, szavannai vezetőjük és nyomkeresője – mindketten dél-afrikaiak – a leszállópályánál várták őket. A hét balszerencsés turista közül hat számára utóbb a szafari tragikus véget ért.

Jane a következő oldalra kattintott: az áldozatok listája, az állampolgárságuk megjelölésével, illetve hogy előkerültek-e az illető földi maradványai.

Sylvia Ofwegen (dél-afrikai). Eltűnt, vélhetőleg halott.

Maradványai nem kerültek elő.

Vivian Kruiswyk (dél-afrikai). Elhunyt. Részleges maradványokból DNS-teszttel azonosítva.

Elliott Gott (amerikai). Eltűnt, vélhetőleg halott.

Maradványai nem kerültek elő.

Iszao Macunaga (japán). Elhunyt, maradványait megtalálták a táborhelyen eltemetve. DNS-teszttel azonosítva.

Keiko Macunaga (japán). Eltűnt, vélhetőleg halott.

Maradványai nem kerültek elő.

Richard Renwick (brit). Eltűnt, vélhetőleg halott

Maradványai nem kerültek elő,

Clarence Nghobo (dél-afrikai). Elhunyt. Részleges maradványokból DNS-teszttel azonosítva.

Jane már kattintott volna a következő oldalra, amikor megakadt a tekintete az egyik néven, és mozdulatlaná

dermedt. A név távoli emlékképet keltett benne életre. Miért tűnt ismerősnek?

Frost felé perdült a forgószékekével. – Nálad van a maine-i Brandon Tyrone aktája?

– Nálam. Miért?

– Volt benne egy lista a Tyrone garázsában talált lopott holmikról. Megnézhetném még egyszer?

– Nem emlékszem, hogy bármi említésre méltó lett volna a listán. Kamerák. Hitelkártyák, egy iPod...

– Egy ezüst öngyújtó nem volt köztük?

– De. – Frost elővette az irattartót, és átnyújtotta. – És?

Jane a Tyrone és Thibodeau által elloptott holmik felsorolásához lapozott az aktában. Ahogy mind lejjebb siklott a tekintete a listán, megtalálta. Öngyújtó, tömör ezüstből. Rajta gravírozott *R Renwick* felirat. Jane a botswanai áldozatok névsorára pillantott a laptopja kijelzőjén. *Richard Renwick (brit)*. – Francba – mondta, és a telefonért nyúlt.

– Mi az? – kérdezte Frost.

– Talán semmi. Talán minden. Majd meglátjuk – mondta, és bepötyögött egy telefonszámot.

Három kicsengés után egy mély férfihang szólt bele. – Barber nyomozó vagyok, tessék.

– Üdv, Jane Rizzoli vagyok a bostoniaktól. Emlékszik az aktára, amit Brandon Tyrone meggyilkolásával kapcsolatban átadott nekünk? Van benne egy lista a Tyrone garázsából előkerült lopott holmikról. Lenyomozták a tulajdonosokat?

- A többségüket.

- Engem tulajdonképpen egy bizonyos tárgy érdekelne.
Ezüst öngyújtó névgravírozással.

- Ez bizony kimondottan pech - mondta Barber. -
Annak a tulajdonosa nem került elő.

- Megpróbálták lenyomozni a rajta látható nevet?
Utánanézték ennek a bizonyos R. Renwicknek?

Barber felnevetett. - Keressen rá a neten. Húszezer
találatot fog kapni. Jobb híján betettük a hírekbe, és
reméltük, hogy a tulajdonos valamikor majd felhív
bennünket.

Barber elhallgatott. - Miért kérdezi?

- Az R. Renwick név egy másik ügyben is előkerült. Hat
évvel ezelőtt egy teljes turistacsoporttal végeztek
Botswanában.

- Afrikában? - kérdezte Barber. - Az odébb van. Nem
gondolja, hogy inkább csak véletlen egybeesésről lehet szó?

Akár, morfondírozott Jane, miközben bontotta a
vonalat. De az is lehet, hogy éppenséggel ez az az egy
dolog, ami az összes ügyet összeköti egymással. Hat évvel
ezelőtt Richard Renwicket meggyilkolták Afrikában. Egy
évvel később Maine-ben előkerül egy R. Renwick
gravírozású öngyújtó. Csak nem a gyilkos zsebében
érkezett az Egyesült Államokba?

És már telefonált is megint.

- Nem akarod elmondani, mi folyik itt? - kérdezte Frost.
Jane feltartott kézzel csendre intette. - Tessék, Dean -
hallotta a vonalban a férje szokásos kurta bejelentkezését.

- Hahó, különleges ügynök uraság. Kérhetek tőled egy szívességet?

- Várj, kitalálom - nevetett a férje. - Elfogyott a tej a hűtőből.

- Hivatalos minőségemben kellesz. Elő kell kerítened nekem valakit. Van az a cimborád a dél-afrikai Interpolnál, az a Henk.

- Henk Andriessen.

- Igen, ő esetleg segítségemre lehetne.

- Nemzetközi ügyről van szó?

- Több brutálisan elkövetett gyilkosság Botswanában. Már meséltem róla. A turistacsoport, akiknek nyoma veszett szafari közben. A legnagyobb problémát az okozza, hogy azóta hat év telt el, és fogalmam sincs, hol lehet az illető.

- Hogy hívják?

- Millie Jacobson. Az egyetlen túlélő.

TIZENKETTŐ

Dél Afrika

ÖT NAPJA már minden reggel karmazsinvörös tollazatú gyurgyalag röppen a kertünkben álló üvegmosófára. Akkor sem zavartatja magát, amikor megjelenek a hátsó kertben, nyugodtan üldögél a levelek és virágok vidám összevisszaságának közepén. Ezen a meleg novemberi napon azonban alig jut el a tudatomig a virágok színorgiája vagy a gyurgyalag tollazatának pompája. Még mindig zaklatott vagyok az előző esti telefonhívás miatt.

Christopher kijön a házból, hogy csatlakozzon hozzám.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezi.

- Utazni biztosan nem.

- Majd intézkedem. Közlöm velük, hogy hagyjanak békén. Az összes kérdésükre válaszoltál, mit akarnak még?

- Talán azt, hogy szedjem össze magam kicsit - suttogom.

- Millie, a legbátrabb nő vagy, akivel életemben találkoztam.

Ezen muszáj nevetnem, ugyanis egyáltalán nem érzem magam bátornak. Minden ízemben reszketek, mint egy riadt kiséger, amiért el kell hagynom az otthonomat, ahol eddig teljes biztonságban éreztem magam. Nem akarok

elutazni, mert tudom, mi van odakint a világban. Tudom, *ki* van odakint, és a viszontlátás pusztá gondolatától is megremeg a kezem. Pedig a nyomozónő, aki tegnap este felhívott Bostonból, éppen erre akar rávenni. *Maga ismeri az arcát. Tudja, hogyan gondolkodik. A maga segítségével elkaphatjuk. Mielőtt újra ölne.*

Christopher átnyúl az asztal fölött, megszorítja a kezemet. Csak most veszem észre, milyen hideg vagyok. És ő milyen meleg.

- Rémálmod volt az éjjel, igaz?

- Szóval észrevetted.

- Nem nehéz, ott fekszem melletted.

- Hónapok óta nem gyötört ez az álom. Azt hittem, hogy már talán túljutottam rajta.

- Az a rohadt telefonhívás - mormolja Chris. - Te is tudod, hogy semmi konkrétum nincs a birtokukban. Csak egy feltételezésre alapoznak.

- Megtalálták Richard öngyújtóját.

- Nem tudhatod biztosan, hogy ez ugyanaz az öngyújtó-e.

- Létezne másik R. Renwick?

- Elég hétköznapi név. Ha viszont az öngyújtó ugyanaz, akkor a gyilkos messze van innen. Szedte a sátorfáját, és átköltözött egy másik földrészre.

Éppen ezért akarok itt maradni, ahol Johnny nem találhat rám. Bolond volnék a helyébe menni egy szörnyetegnek. Kiiszom a kávémat a csészéből, és ahogy felállok, a szék odébb csikordul a kövezeten. Nem is tudom,

mit gondoltam, amikor kovácsoltvas kerti bútorokat vásároltam. Valószínűleg az állandóság vágya, hogy erre számíthatok, ez majd tartós lesz – ugyanakkor a székek nehezek, csak bajosan mozdíthatók. Miközben bemegyek a házba, úgy érzem, mintha újabb terhet cipelnék magammal, nehezett, mint a kovácsolt vas, a félelem üllőjén kalapált horgonyt – az köt ehhez a helyhez.

Elmosogatom a csészéket és a kistányérokat, aztán letörölöm az amúgy is tiszta pultot.

Maga tudja, hogyan gondolkodik. És tudja, hogyan vadászik.

HIRTELEN Johnny Posthumus arca jelenik meg előttem, olyan élethűen, mintha kint állna a konyhaablak túloldalán, és rám függesztené a tekintetét. Hátrahőkölök, egy kanál a padlóra esik a kezemből. Mindig itt van, kísértetként jár a nyomomban. Miután eljöttem Botswanából, biztosra vettem, hogy egy napon még beállít. Az egyetlen tanú vagyok, akit a szavannán nem tudott megölni. Ez nyilván olyan kihívás, amit nem hagyhat figyelmen kívül. De aztán a hónapokból évek lettek, és sem a botswanai, sem a dél-afrikai rendőrségtől nem érkeztek újabb hírek, és reménykedni kezdtem, hogy Johnny meghalt. Hogy a csontjai szétszórva hevernek valahol a vadonban. Az utóbbi hat évben senki sem látta, senki sem hallott felőle, ésszerű feltételezni, hogy őt is utolérte a vég, és nem árthat nekem többé. A bostoni telefonhívás most mindent megváltoztatott.

Könnyű léptek koppannak a lépcsőn, és kislányunk, Violet érkezik táncolva a konyhába. Violet négyéves, és egyelőre nem ismeri a félelmet. Tőlünk úgy tudja, hogy a világ békés és világos hely, és fogalma sincs róla, hogy a szörnyek valóságosak. Christopher a karjába kapja, körbeperdül vele, és nevetve beviszi a nappaliba.

Az edények elmosva, a kávéskanna kiöblítve, és minden a helyén, én mégis új feladatokat keresve járkálok a konyhában, bármi megteszi, csak lekösse a figyelmemet.

Végül leülök a számítógéphez, és átnézem a tegnap este óta érkezett e-mailjeimet: a húgom írt Londonból, az anyukatársak Violet játszócsoportjából, valaki Nigériából, azzal, hogy mesés összeget utal a bankszámlámra, csak adjam meg neki az adataimat...

És Jane Rizzoli nyomozó is írt Bostonból. Még tegnap este elküldte a levelet, alig egy órával a telefonos beszélgetésünk után.

Rákattintok az egérrel. A kijelzőn megjelenő fotó letaglózó hatással van rám. A fényképen az ezüst öngyújtó látható, amelyet a maine-i rendőrök más lopott holmik között találtak meg egy gyilkosság áldozatául esett férfi garázsában. Látom a gravírozást – *R. RENWICK*, a Richard által annyira kedvelt betűtípussal. De a tekintetemet a karcolás ejti foglyul. Bár nem túl mély, egyértelműen ott van, áthatítja az egyik „R” tetejét. Semmi kétségem afelől, hogy az öngyújtó Richardé.

Kijutott az Okavango torkolatvidékéről, nyilván a gyilkos zsebében, majd pedig át az óceánon Amerikába.

Eloolvasom az üzenetet, amihez a nyomozónő a fotót mellékletként csatolta. Ez ugyanaz az öngyújtó volna? Ha igen, sürgősen újabb beszélgetésre kell sort keríteniünk. Hajlandó átjönni Bostonba?

Fogalma sincs, mit kér tőlem. Mély lélegzetet veszek, és begépelem a válaszomat. *Sajnálom, de nem utazhatom Bostonba.*

AZNAP, amikor Jane és Gabriel elutazott Bostonból, havat hordott a szél, és rövid londoni tartózkodásuk alatt sem volt kevésbé télies az időjárás. Éppen ezért érte őket sokkhatásként, amikor órákkal később leszálltak a gépről Fokváros nyári melegébe. A repülőtéren mindenki rövidnadrágot és ujjatlan ruhát viselt, Jane majdnem hőgutát kapott a pulóverében, mire túljutottak az útlevelellenőrzésen.

Éppen a fejét igyekezett kiszabadítani a pulóverból, amikor rájuk dörrent egy férfihang: - Dean, vén cimbora! Hát csak eljutottál Afrikába!

- Henk, kösz, hogy kijöttél elénk - mondta Gabriel.

Jane kibújt a pulóverból, és azt látta, hogy a férje és egy tagbaszakadt, szőke férfi buzgón lapogatják egymás hátát.

- Hosszú volt az út, igaz-e? - szólalt meg Henk. Odafordult Jane-hez.

- Maga pedig Jane - állapította meg, és elé tartotta péklapát tenyerét. - Henk Andriessen. Örülök, hogy végre megismerhetem a nőt, akinek sikerült fülön fognia Gabriel Deant. Nem gondoltam volna, hogy erre bárki képes lesz.

Gabriel nevetett. – Jane nem akármilyen nő.

Miközben kezét fogtak, Jane érzékelte, hogy Henk méregeti. – Én is hallottam magáról – mondta. – Hogy volt valami görbe este Hágában tizenkét évvel ezelőtt.

Henk Gabrielre pillantott. – Remélem, a szerkesztett változatot mesélted el a nejednek.

– Úgy értem, több is történt, mint hogy *két férfi betévedt egy bárba?*

Henk felnevetett. – *Ennyit* érdemes tudnia. – Jane bőröndjéért nyúlt.

– Keressük meg a kocsimat.

Miközben kimentek a terminál épületéből, Jane hátramaradt néhány lépésnyit, és hagyta, hogy a férfiak kidiskurálják magukat. Tudta, hogy Henk jó tíz évvel idősebb Gabrielnél, háromszor elvált, eredetileg Brüsszelből vágott neki a nagyvilágnak, és az utóbbi tíz évben az Interpol dél-afrikai képviselőjén dolgozott. Gabriel és ő a koszovói mészárlások felderítése idején lettek barátok.

Henk odavezette őket egy ezüst BMW-hez, és az anyósülés felé intett.

– Jane, nem akar előreülni?

– Nem. Maguknak még bőven van megtárgyalnivalójuk.

– A hátsó ülésről nem olyan jó a kilátás – mondta Henk.

– De garantálom, hogy élvezni fogják a panorámát ott, ahová megyünk.

– Miért, hová megyünk?

– A Tábla-hegyre. Olyan rövid időt töltenek itt, és ha van hely, amit nem szabad kihagyni, akkor ez az. A

szállodai szobájuk valószínűleg még úgysem beköltözhető, úgyhogy mit szólnának hozzá, ha egyenesen kimennénk a hegyhez?

Gabriel Jane-re nézett. – Hogy érzed, szívem, belefér?

Jane igazából csak zuhanyozásra és ágyra vágyott. De úgy gondolta, ha Gabriel képes azonnal belevetni magát a turistáskodásba, akkor ő is kitesz magáért. – Hajrá! – mondta.

Másfél órával később bekanyarodtak a tábla-hegyi libegő alsó végállomásának parkolójába. Jane elhűlve bámult a hegy oldalán felkúszó kötélpályára. – Oda megyünk? – szólalt meg. – *Oda fel?*

– Csak nincs tériszonya?

– Nyugodj meg, Henk – mondta Gabriel nevetve. – Ha volna is neki, soha nem ismerné be.

És valamelyik nap éppen a büszkeség lesz a végzetem, gondolta Jane, miközben több tucat más turistával együtt bezsúfolódtak a fülkébe. Amely felröpítette őket az égbe, és attól kezdve a figyelmét lekötötte a panoráma.

– Az első benyomása Afrikáról – szólalt meg Henk. – Meglepődött?

Jane nagyot nyelt. – Másnak képzeltem.

– Miért, hogyan képzelte el? Úgy, hogy oroszlánok és zebrák rohangálnak mindenütt?

– Nos... igen.

– A legtöbb amerikaiban ez a kép él Afrikáról. Amikor aztán leszállnak a repülőgépről, meglepve látják, hogy

olyan modern metropoliszba csöppentek, mint Fokváros. Sehol egy oroszlán vagy zebra.

- Pedig reméltem, hogy látunk néhány vadállatot.

- Ahhoz kisrepülőre kell ülni, és kimenni a szavannára.

- Bárcsak megtehetnénk - sóhajtott Jane. - De a munkaadóink rövid pórázon tartanak bennünket. Nincs időnk szórakozni.

A libegő fülkéje egyre lassuló siklással megállt, és kinyíltak az ajtók.

Jane állt a Tábla-hegy peremén, és Fokváros természeti látványosságaiban gyönyörködött. Henk sorra felhívta figyelmét a nevezetességekre: a Devil's Peak nevű sziklaformációra és a Signal Hill nevű hegytetőre, a Tábla-öbölre és északon a Robben-szigetre, ahol Nelson Mandela raboskodott majdnem két évtizeden át.

- Bármerre néz, történelmet lát az ember. - Henk odafordult Jane-hez.

- De foglalkozzunk azzal, amiért jöttek. A botswanai gyilkosságokkal. - Gabrieltől úgy tudom, hogy magának is szerepe volt az ügy kivizsgálásában.

- A nyomozás kezdeti szakaszában még nem. Az Interpol csak akkor kapcsolódott be, amikor kiderült, hogy a gyilkos beutazott az országunkba. Két áldozatának hitelkártyáit használta határ menti kisvárosokban. A szafarihoz igénybe vett furgon elhagyatva került elő Johannesburg határában. A gyilkosságokat Botswanában követték el, Johnny Posthumus viszont dél-afrikai állampolgár. Az ügy több országon is átível, úgyhogy

segítségül hívták az Interpolt. A mai napig fogalmunk sincs Posthumus hollétéről.

- Ezek szerint biztos, hogy ő az emberetek - mondta Gabriel.

Andriessen nem válaszolt azonnal. - Vannak... fenntartásaim.

- Miért?

- Alaposan tanulmányoztam a fickó múltját. Johnny Posthumus Dél-Afrikában született. Tizennyolc évesen munkába állt egy vadásztanyán a Sabi Sands-i rezervátumban. Később Mozambikban és Botswanában is megfordult, és független túravezetőként kereste a kenyerét. Soha nem tették panaszt a munkájára. Megbízható ember hírében állt. Büntetlen előéletű volt, nem fűződtek erőszakos cselekedetek a nevéhez. Igaz, ettől még lehettek esetek, csak nem jutottak a hatóságok tudomására. Megölhetett valakit a szavannán, és a holttest sohasem került elő. Engem csak az zavar, hogy nem voltak előjelek. Semmi nem utalt arra, hogy Posthumus kivisz nyolc embert a deltavidékre, és aztán hetet lemészárol közülük.

- Pedig a túlélőnk szerint pontosan ez történt - szólalt meg Jane.

- Igen - ismerte el Henk. - Ezt állítja az illető.

- Talán megkérdőjelezi a szavahihetőségét?

- A túlélő mindössze abból a két évvel korábbi útlevélfotóból azonosította Posthumust, amit a botswanai rendőrök mutattak meg neki. Nem sok más fénykép létezik a férfiről. Ne felejtjük el, hogy a túlélő, Millie Jacobson élet

és halál között lebegett, mire előkeveredett a vadonból. Megbízható-e az azonosítás ilyen tortúra után, úgy, hogy csak egy bélyeg nagyságú fénykép állt rendelkezésre?

- De ha a férfi nem Johnny Posthumus volt, akkor kicsoda?

- Tudjuk, hogy használta az áldozatai hitelkártyáit. Magához vette az útleveleket, úgyhogy más módon is visszaélhetett a személyazonosságukkal. A világ bármely részére elutazhatott. Beleértve Amerikát.

- És az igazi Johnny Posthumus? Gondolja, hogy már nem él?

- Ez az egész csak feltevés.

- De alá tudja támasztani bármilyen bizonyítékkal? Egy holttesttel?

- Ezerszám vannak azonosítatlan emberi maradványok szerte az országban. Úgy feltorlódtak a DNS-tesztek, hogy egy-egy áldozat azonosítása évekbe telik. Lehet, hogy Posthumus is közöttük van.

- Vagy pedig él és virul, csak már az Atlanti-óceán túloldalán, Bostonban - mondta Jane. - Talán azért nincs priusza, mert sohasem hibázott. Egészen Botswanaig.

- Most Millie Jacobsonra gondol.

- Igen. Hagyta megszökni.

Henk néhány másodpercig hallgatott. - Kétlem, hogy akkoriban ezt problémásnak látta volna. Mármost hogy a nő bevette magát a bozótosba. Gyakorlatilag elkönnyvelhette őt is halottnak. Nincs az a turista, férfi vagy nő, aki két napig

kihúzná a deltavidéken, nemhogy két hétig. Millie Jacobsonnak oda kellett volna vesznie.

- És miért nem így történt?

- Kitartás? Szerencse? - A férfi vállat vont. - Csoda történt.

- Te milyenek láttad a nőt? - kérdezte Gabriel.

- Évek teltek el azóta, hogy kihallgattam. Időközben feleségül ment egy dél-afrikaihoz, úgyhogy ma már DeBruinnak hívják, nem Jacobsonnak. Nem tett rám különösebb hatást. Igazság szerint meglepődtem, amikor talákoztunk. Egy szupernőre számítottam.

Jane felvonta a szemöldökét. - Nem tartja igaznak Millie vallomását?

- Hogy két hétig vándorolt a szavannán élelem és fegyver nélkül? Hogy füvön és nádtorzsán tengődve sikerült életben maradnia? - Henk a fejét rázta. - Nem csoda, hogy eleinte a botswanai rendőrség is kételkedett a történetében. Míg meg nem erősítették, hogy hét külföldi nem szállt fel a hazafelé tartó repülőjára. Kikérdezték a pilótát, aki a turistákat kivitte a szavannára. Azt mondta, telefonhívást kapott, hogy a csoport inkább autóval tér vissza Maunba. Napokba telt, mire a rendőröknek végre leesett, hogy Millie Jacobson nagyon is igazat mond.

- Magát a jelek szerint mégsem győzte meg.

- Tényleg nem, ugyanis számomra a hölgy kissé... zavartnak tűnt. Egy vidéki városka határában él, a férjének ott van birtoka. A körzetből sem merészkedik ki, annak idején Fokvárosba sem volt hajlandó eljönni, kihallgatásra.

Ki kellett autóznom Touws Riverbe, hogy beszélhessek vele.

- Holnap mi is arra vesszük az irányt - szólalt meg Gabriel. - Kizárólag így volt hajlandó találkozni velünk.

- De legalább gyönyörű az út. DeBruin tagbaszakadt, mogorva afrikáner, aki senkit sem enged a felesége közelébe. Először nála kell átmennetek a vizsgán, csak aztán beszélhettek az asszonnyal.

AMIKOR Jane és Gabriel másnap leparkolt a tanyaháznál, Millie férje fogadta őket a verandán. Christopher DeBruin pontosan olyan tekintélyt parancsoló férfi volt, ahogy Henk leírta.

Jane és Gabriel kiszálltak bérelt autójukból. DeBruin nem jött le a lépcsőn elébük, hanem megvárta, hogy a vendégek menjenek oda hozzá.

- DeBruin úr? - kérdezte Gabriel.

Bólintás, semmi több.

- Gabriel Dean vagyok, az FBI különleges ügynöke. A hölgy pedig Jane Rizzoli nyomozó a bostoni rendőrkapitányság állományából.

- Magukat kettejüket küldték el ilyen messzire?

- Ez államhatárokon átívelő, nemzetközi nyomozás, több különböző ügynökség részvételével.

- És úgy gondolják, hogy a szálak a feleségemhez vezetnek.

- Úgy gondoljuk, hogy a feleségének döntő szerepe lehet az eset megoldásában.

- És engem ez mennyiben érint?

- Nagy utat tettünk meg, DeBruin úr - szólalt meg Jane halkan. - Beszélhetnénk Millie-vel?

- Elment az óvodába a lányunkért.

- Mikorra ér vissza?

- Az még odébb van. - A férfi kelleetlenül kinyitotta a bejárati ajtót. - Addig akár be is jöhetnek. Néhány dolgot úgysis el kell mondanom előbb.

Kövezték a ház belsejébe, ahol Jane deszkapadlót látott a helyiségekben és vaskos mennyezeti gerendákat. A családi otthon minden ízében felsejtett a történelem, a kézi faragású lépcsőkorláttól az antik holland csempeborításig a tűzhelyen. DeBruin egy szófa felé terelte őket, ő maga a szemközti karosszékekben foglalt helyet.

- Millie biztonságban érzi magát itt - szólalt meg. - Jó életünk van a birtokon. És maguk most mindent meg akarnak változtatni. Fogalmuk sincs, milyen nagy dolgot kérnek Millie-től. Az első telefonhívásuk óta képtelen végigaludni az éjszakát. Sikoltozva riad fel. Még ezt a völgyet sem hajlandó elhagyni, maguk pedig mégis elvárnák tőle, hogy egészen Bostonig utazzon?

- Ígérem, hogy a bostoni rendőrkapitányság gondját fogja viselni. Biztonságban lesz.

- Biztonságban? Van róla fogalmuk, milyen nehéz számára, hogy legalább itt biztonságban érezze magát?

DeBruin dühösen felmordult. - Nem is sejtik, mi mindenben ment át a vadonban.

- olvastuk a tanúvallomását.

- A tanúvallomását? Mintha néhány oldalnyi gépírásos szöveg visszaadhatná a történeteket. Én ott voltam aznap, amikor Millie előbukkant a vadonból. Egy vadászházban szálltunk meg a deltavidéken. Délutánonként mindig teát szolgáltak fel a verandán, és onnan figyeltük a folyóhoz inni járó vadállatokat. Aznap egy furcsa teremtményt láttam előjönni a bozótosból. Annyira sovány volt karjálába, mint egy-egy köteg sárral bekent venyige. És ez a teremtmény odalép hozzám, és azt kérdezi: „Maga valódi? Vagy már a mennyországban vagyok?”

- Közöltem vele, ha ez a mennyország, akkor én rossz szafarira fizettem be. És akkor zokogni kezdett. Mert tudta, hogy a rémálomnak vége. Tudta, hogy biztonságban van.

DeBruin Jane-re szegezte a tekintetét. - Megfogadtam neki, hogy mellettem biztonságban lesz. Akárhogyan alakuljanak a dolgok.

- A bostoni rendőrkapitányság is garantálja a felesége biztonságát - mondta Jane. - Ha sikerül önt meggyőznünk, hogy engedje Millie-t...

- Nem engem kell meggyőzniük. A feleségemet. - A férfi kipillantott az ablakon: autó állt meg a behajtón. - Itt is van.

Csendben várakoztak, aztán kulcs csikordult a zárban, és egy kislány szaladt be a nappaliba. Az apjához hasonlóan ő is szőke volt és erős csontú, egészséges pofival. A két látogatóra szinte rá sem pillantott, egyenesen az apja karjába vetette magát.

- Hát megjöttél, kicsim! - mondta DeBruin, és az ölébe ültette.

A férjével és a kislányukkal ellentétben Millie-nek sötét haja volt, amelyet hátul összefogva, lófarokban viselt - ettől az arca meghökkentően soványnak látszott. Rámosolygott a látogatókra, de egyértelmű volt az aggodalom a tekintetében.

- Millie, a nyomozók Bostonból - mondta DeBruin.

Jane és Gabriel felálltak, bemutatkoztak.

- Köszönjük, hogy hajlandó találkozni velünk - mondta Jane, miközben mindannyian helyet foglaltak.

- Jártak már Afrikában? - kérdezte Millie.

- Ez az első alkalom. Gyönyörű ez a völgy. Az otthonuk nemkülönben.

- A birtok nemzedékek óta Chris családjáé. - Millie elhallgatott. Az üres kisasztalra esett a pillantása, és összeráncolta a homlokát. - Még nem kínáltad teával a vendégeinket, Chris?

DeBruin felugrott a helyéről. - Bocsánat. Kiment a fejemből. - Kézen fogta a kislányukat. - Gyere, Violet, segíts apádnak.

Millie követte őket a tekintetével. - Nem gondoltam meg magam a bostoni utazással kapcsolatban. Attól tartok, csak az idejüket fecsérlik.

- Mindenképpen találkozoznunk kellett önnel.

- Miért akarják? Hogy a saját szemükkel lássák, hogy nem vagyok őrült? Hogy minden, amit hat évvel ezelőtt elmondtam a rendőröknek, tényleg megtörtént?

- Nem vonjuk kétségbe a szavait - mondta Jane.

- Hat évvel ezelőtt a nyomozók nem hittek nekem - mondta Millie halkán. - Képtelenek voltak elhinni, hogy a vakszerencse révén életben maradhattam. Pedig így történt. Szerencsém volt, hogy sodrásirányban indultam el a folyó mentén, és végül kilyukadtam a vadászháznál. Szerencsém volt, hogy nem mérgeztem meg magam vadon növényekkel vagy fakéreggel, ellenben a legtáplálóbb nádat fogyasztottam a vízparton, amit csak választhattam. Szerencsém volt, hogy a vadonban töltött két hét után még elevenen botorkáltam elő. - Elhallgatott.

- Szerintem téved, Millie - szólalt meg Jane. - Nem a szerencsén múlt, hanem a kitartásán. Amikor szinte mindenki más feladta volna, magának valahogy sikerült megtalálnia a lelke mélyén az elszántságot az életben maradásra.

- Nem - ellenkezett Millie halkán. - A szavanna döntött úgy, hogy megkíméli az életemet. Az a táj eleven, lélegző valami. És eldönti, ki hal meg, és ki marad életben. Egyedül így sikerülhetett elevenen kísértálnom a bozótosból. Úgy, hogy a szavanna engedte. És megvédett.

Jane-re nézett. - Tőle.

- Johnny Posthumustól.

Millie bólintott. - Mire végül kutatni kezdtek Johnny után, már bottal üthették a nyomát. Bőséges idő állt rendelkezésére, hogy eltűnjön. Hetekkel később Johannesburgban megtalálták a leparkolt furgont.

- Pedig a szavannán még be sem lehetett indítani.

- Igen. Johnny így hitette el velünk, hogy ott rekedtünk - mondta Millie. - Kelepcébe ejtett bennünket, hogy aztán egyesével végezessen velünk. Clarence volt az első. Aztán Iszao. Elliot lett volna a következő. Azt hittük, szafarin vagyunk, pedig igazából Johnny vadászkiruccanásán voltunk. Ahol minket szánt zsákmánynak. - Millie mély lélegzetet vett, majd reszketegen kifújta.

- Amikor éjjel végzett a többiekkel, elfutottam. Tudta, hogy semmi esélyem a túlélésre, úgyhogy táborot bontott, és elhajtott. Magával vitte a tárcáinkat, a kameráinkat, az útleveleinket. Átment Dél-Afrikába, ahol aztán nyoma veszett. Ki tudja, onnan hová vitt az útja. Lehet, hogy barnára festette a haját, és kiadta magát Richardnak. Akár haza is repülhetett Londonba, és megjelenhetett a lakásomnál.

- Az Egyesült Királyságban nincs nyoma, hogy Richard Renwick visszatért volna az országba - mondta Gabriel.

- Mi van, ha másokat is meggyilkolt, és más személyazonosságokat is elbitorolt? Ezzel az erővel bárhová utazhatott, és bárkinek kiadhatta magát.

- Biztos abban, hogy egyáltalán Johnny Posthumusszal volt dolguk?

- A rendőrök megmutatták a két évvel korábbi útlevélfotóját. Ugyanaz az ember volt. Miért, ha nem Johnny volt, akkor ki?

- Egy szélhámos.

Millie a lehetőségtől megrökönyödve bámult Gabrielre.

- A fotón, amelyet mutattak, Johnny volt. Lehet, hogy mostanra más néven él. De bárhol legyen, bárhogy hívják is, tudom, hogy nem feledkezett meg rólam.

- Ezért nem tért vissza Londonba - mondta Jane.

- Johnny tudta, hol lakom, hol dolgozom. Tudta, hogyan találhat rám. Nem mehettem vissza. És Christopher is megjelent az életemben.

- A férje elmondta, hogyan ismerkedtek össze.

- Miután előbotorkáltam a vadonból, ő volt az, aki mellett biztonságban érezhettem magam. Az egyetlen. Most ez az otthonom. Ide tartozom.

Millie kinézett az ablakon. - Afrika megváltoztatott. Mint valami köszörűkő, lehántja az emberről a felesleget, és szembesülnöm kell azzal, aki valójában vagyok. A régi Millie-t kint hagytam a vadonban, és nem is hiányzik. Most már ez az életem, itt, Touws Riverben.

- De a rémálmok mégsem tángítanak.

- Azt a maguk telefonhívásának köszönhetem. Azért kezdődött el újra az egész, mert *maguk* megidéztek.

- Akkor mégsem hagyta maga mögött igazán.

- Jól éreztem magam.

- Valóban? Vagy ez a hely is arra jó, hogy elbújjon a világ elől?

- Azok után, ami velem történt, maga nem akarna elrejtőzni?

- Én újra biztonságban akarnám érezni magam. Annak pedig az az egyetlen módja, ha előkerítjük és örökre rács mögé zárjuk ezt az embert.

- Az a maga munkája, nyomozó, nem az enyém. Segítek, amiben csak tudok. De nem megyek Bostonba.

- És sehogy sem tudjuk rábírní, hogy meggondolja magát?

Millie rezzenéstelen arccal nézett vissza rá. - Kizárt dolog.

A VENDÉGSZOBÁNKBAN töltik az éjszakát. Egy nyomozónővel és egy amerikai szövetségi ügynökkel egy fedél alatt - ha valamikor, most biztonságban érezhetnem magam, mégis megint elkerül az álom. Chris szuszogva fekszik mellettem, érzem, ahogy megnyugtató, erős teste meleget sugároz rám a sötétben.

Meg sem moccan, amikor kisurranok a szobából.

A folyosón végigóvakodva elhaladok a vendégszoba mellett, ahol Rizzoli nyomozónőt és a férjét elszállásoltuk. Lábujjhegyen belibbenek a konyhába, és nagy adag whiskyt töltök magamnak. Leülök a konyhaasztalhoz, és ráérvősen iszogatok. A hátam mögöl érkező neszre kihúzó magam a székemen. Amikor hátrafordulok, Rizzoli nyomozónőt pillantom meg.

- Elnézést kérek, ha megijesztettem - mondja. - Csak egy pohár vízért jöttem ki.

- Ajánlhatok valami erősebbet, ha gondolja.

Fürkész pillantást vet a poharamra. - Hát csak nem hagyom, hogy egyedül iszogasson. - Tölt magának egy pohárral, és letelepszik a szemközti székre. - Gyakran csinál ilyet? Gyakran iszik egyedül?

- Segít elaludni. - Kortyolok a whiskyből. - Maga miért nem alszik?

- Az időeltolódás miatt. Bostonban még csak este hat óra van, és a szervezetem nem állt át. Régebben nekem is voltak rémálmaim - mondja. - De túljutottam rajtuk. Magának is sikerülhet.

- Hogyan?

- Ahogy én csináltam. Szabaduljon meg a szörnyetegtől. Zárja el oda, ahonnan már nem árthat sem magának, sem másnak.

- Maga nem élte át azt, amit én Lehet, hogy a munkája során gyilkosokra vadászik, ők viszont nem vadásznak magára.

- Ebben téved, Millie - mondja halkán. - Pontosan tudom, mit él át. Mert rám is vadásztak. Évekkel ezelőtt történt, nagyjából akkoriban ismerkedtem meg a férjemmel. Egy olyan férfinak igyekeztem a nyomára jutni, aki addigra már néhány nőt meggyilkolt. Figyelembe véve, hogy mit művelt az áldozataival, nem esküdnék meg rá, hogy méltó az „ember” névre. Minél jobban félt tőle az áldozata, annál kívánatosabb volt számára. És rólam tudta, hogy félek.

- Magát is célba vette? Miért?

- Mert egyszer már kelepcébe csalt korábban. Teljesen ki voltam neki szolgáltatva. - Felemeli a kezét, felém fordítja heges tenyerét. - Ezt ő csinálta. Szikével.

Korábban a nap folyamán felfigyeltem a különös hegekre. Most szörnyülködve nézem.

- Az illetőt rács mögé juttattuk, de nekem még mindig rémálmaim voltak arról, amit kis híján sikerült véghezvinnie velem. De végül csak fakulni kezdtek a rossz emlékek. Egy év után szinte már nem is álmodtam a gyilkosról, és ennek így is kellett volna maradnia.

- És miért nem így történt?

- A férfi megszökött a börtönből. És újra rám törtek a rémálmok. Felállok, fogom a whiskysüveget, visszamegyek az asztalhoz, leteszem kettőnk közé. - A rémálmok ellen - javaslom.

- Az alkohol nem old meg semmit, Millie.

- Mesélje el, hogyan csinálta - kérem. - Hogyan szállt szembe vele. Megvonja a vállát. - A végén egyszerűen nem maradt más választásom.

Tudtam, hogy csak akkor lesz nyugodt az álmom, ha a gyilkost levadászom. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy ez a szörnyeteg nem volt egyedül. Egy barátja segédkezett neki.

Képzeletben megduplázom a félelmeimet. Két Johnny igyekszik a nyomomra jutni a szavannán.

- Sarokba szorítottak - folytatja. - Nem számíthattam felmentő csapatokra. Csak ők voltak és én.

Mély lélegzetet vesz, kihúzza magát a székén.

- És győztem. Ahogy maga is győzhet, Millie. Megölheti a szörnyeteget.

- Maga is ezt tette?

- Gyakorlatilag igen. A lövés, amit leadtam rá, roncsolta a gerincvelőjét, úgyhogy fogságba esett egy olyan

börtönben, ahonnan soha nem szabadulhat – a tulajdon testében. Nyaktól lefelé lebéult. A cimboráján pedig a kukacok lakmároznak. És aznap éjjel jobban aludtam, mint az előző évben bármikor.

Az asztal fölé görnyedve hallgatok. Természetesen tudom, miért mondta el a történetét, de ez nálam nem fog bejönni. Ásít, feláll az asztaltól. – Azt hiszem, megyek és visszafekszem. Remélem, holnap még lesz alkalmunk beszélgetni erről.

– Nem fogom megmásítani a döntésemet. Nem mehetek Bostonba.

– Akkor sem, ha ez fordulatot hozhatna az ügyben? Maga jobban ismeri a gyilkost, mint bárki más.

– És ő is ismer engem. Én vagyok az, akit szeretne kézre keríteni.

– Ígérem, hogy gondoskodunk a biztonságáról.

– Hat évvel ezelőtt a szavannán megtudtam, milyen érzés meghalni. Ne kívánja tőlem, hogy újra meghaljak.

MEGINT Johnnyval álmodom. Áll előttem, felém nyújtja mindkét kezét, és kér, hogy fussak oda hozzá. Mennyire szeretnék ugyanúgy megbízni benne, ahogy egyszer már korábban megtettem! Odafutok hozzá, de ahogy a karjába vetném magam, a szája egy ragadozó pofájává torzul, tágra nyílik, felfedve a véres fogakat.

Összerándulva, sikoltozva ébredek. Kiülök az ágy szélére, a fejem a két kezem közé fogom. Chris a hátamat

masszírozva igyekszik lecsillapítani. Ránézek. – Képtelen vagyok ezt így folytatni.

Nagyot sóhajt. – Tudom.

– Nem akarom megtenni, de kénytelen leszek.

– Mi is veled megyünk Bostonba. Akkor nem leszel egyedül.

Szó sem lehet róla. Nem akarom, hogy Violet akár csak a közelébe kerüljön annak az alaknak. Azt akarom, hogy a kislányunk itt legyen, ahol biztonságban tudhatom. És te vagy az egyetlen, akire rábízhatom, hogy gondját viselje.

– De ki fogja a te gondodat viselni?

– A rendőrök. Nem hagyják, hogy bajom essen.

– És megbízik bennük?

– Miért ne bíznék?

– Mert csak eszköz vagy a számukra, hogy a céljukat elérjék. Nem törődnek veled. Csak a gyilkost akarják elkapni.

– Nekem is ez a célom. Hátha a segítségükre lehetek.

– Azzal, hogy csalinak használnak? Mi lesz, ha kicsúszik a kezük közül? Mi lesz, ha követ téged ide?

Ez is egy lehetőség. Ha viszont kihúzó magam a dologból, akkor nincs változás, és nincs gyógyulás sem. – Nincs más választásom... A végére kell járnom ennek, szívem. Utazom Bostonba.

TIZENHÁROM

Boston

MAURA a komódra helyezte a vázát a sárga rózsákkal, és még utoljára körbepillantott a vendéghálóban, hogy ellenőrizze, minden készen áll-e szállóvendége fogadására.

Olvasta Millie aktáját, úgyhogy tudta, mire számíthat. Amikor csengettek, és először megpillantotta Millie-t, mégis megdöbbsent az asszony aszott külsején.

- Üdv Bostonban - mondta, ahogy bementek a házba ők ketten és mögöttük, Millie táskájával, Jane. - Elnézést az időjárásért.

Millie bágyadt mosolyt erőltetett az arcára. - Nem számítottam rá, hogy ilyen hideg lesz.

- Gondolom, holtfáradt. Megkínálhatom egy csésze teával?

- Igen kérek, nagyon kedves, de mindenekelőtt a mosdót szeretném igénybe venni.

- A folyosó végén jobbra találja a szobáját, és saját fürdőszoba is tartozik hozzá. És nem kell kapkodni. A tea várhat.

- Köszönöm. Pár perc, és itt vagyok.

Megvárták, amíg hallani lehetett, hogy becsukódik a szoba ajtaja, akkor Jane így szólt: - Biztos, hogy nem fog

zavarni? Próbáltam más megoldást találni, de a mi lakásunk túl kicsi.

- Tökéletesen megleszünk egymással, Jane. Azt mondtad, csak egy hét az egész, és szállodába mégsem suvaszthattad be szegénykémet.

- Rendes tőled, értékelem. - Jane a csuklójára pillantott.
- Mennem kell. Szólj Millie-nek, hogy holnap délelőtt tíz körül jövök érte, megyünk megbeszélésre. Megkértem a brooldine-i zsarukat, hogy hajtsanak erre a járőrautójukkal minél gyakrabban, és tartsák szemmel a helyet.

- Ez tényleg szükséges? Senki sem tud róla, hogy itt van.

- Ez igazából arról szól, hogy biztonságban érezze magát. Megkínlódtunk vele, hogy egyáltalán áthozzuk ide - mondta Jane halkán. - Nagyon fél, és nem hibáztathatom érte. Ugyanis ő az egyetlen, aki a bíróság előtt azonosíthatja a gyilkosunkat. Még hat évvel a történetek után s rémálmai vannak a férfitől.

- Nem nehéz megérteni. Te is voltál már hasonló helyzetben.

- Rengeteg kérdést fog kapni holnap - mondta Jane. - Gondoskodj róla, hogy kialudja magát. - Ahogy kilépett a bejárati ajtón, hogy távozzon, hívást jelzett a mobiltelefonja, és megállt, hogy fogadja. - Üdv, Tam, most értünk haza. Átugrom, hogy egyeztessünk a fejleményekről...

Hirtelen lecövekelt a verandán. - Micsoda? Ez biztos?

Maura figyelte, ahogy befejezi a hívást. - Mi történt?

Jane visszafordult feléje. – Probléma adódott. Emlékszel az ismeretlen női áldozatra?

– A csontváz az úszómedence munkagödreből?

– Addig győzködtél, amíg elhittem, hogy a párducember végzett vele.

– Most is *így* gondolom. A karomnyomok a koponyán. A kizsigerelésre utaló nyom a szegycsonton. A nejlonzsinór. Minden beleillik a képbe.

– Az áldozatot sikerült azonosítani, amit DNS-teszt is megerősít.

A halála idején húszéves Natalie Toombs a Curry College hallgatója volt. Tizennégy évvel ezelőtt tűnt el.

Maura némán meredt rá. – Tizennégy évvel ezelőtt? Tudjuk, hol volt Johnny Posthumus akkoriban?

– Egy dél afrikai vadászházban dolgozott a szavannán. Semmiképpen nem ölhetette meg Natalie-t.

– EZ AZONNAL hazavágja a maga párducember-elméletét, Rizzoli – mondta Darren Crowe. – Tizennégy évvel ezelőtt, amikor Natalie Toombs Bostonban eltűnt, ez a fickó a dél-afrikai Sabi Sands vadrezervátumban dolgozott. Következésképpen nem ölhetette meg a lányt. Maga pedig feleslegesen hurcolta keresztül a fél világon a tanúját.

Jane az egeret mozgatva lapozott a dokumentumban, amely megerősítette az előző nap Tam nyomozótól a telefonban hallott hírt. Az eddig csak „ismeretlen női áldozataként emlegetett Natalie Toombs húszéves angol szakos főiskolai hallgató volt a Curry College-ban, alig

három kilométerre a helytől, ahol eltemetett holtteste előkerült. Natalie a kampuszon kívül bérelt házat két hallgatótársával, akik közvetlen, sportos és a természetet szerető lányként jellemezték. Egy szombat délután látták utoljára, amikor könyvekkel megpakolt hátizsákkal felkerekedett hazulról, hogy együtt tanuljon egy bizonyos Teddel, akit egyik lakótársnője sem ismert. Másnap a lakótársak bejelentették az eltűnését.

Natalie Toombs esete tizennégy évig hevert a megoldatlan eltűnési ügyek országos adatbázisában. A lány anyja, aki azóta már elhunyt, ellátta az FBI-t DNS-mintával. Ez a DNS segített annak megerősítésében, hogy valóban Natalie-éi a csontok.

Jane Frostra nézett. – A tényekkel nehéz vitatkozni – szólalt meg a férfi. Hallatszott a hangján, hogy fáj beismernie Crowe igazát.

– Viszont legalább egy gyilkosságot tárgyi bizonyíték kapcsol Botswanához – mutatott rá Jane. – Az ezüst öngyújtó. Tudjuk, hogy Richard Renwick tulajdona volt. Hogyan került Afrikából Maine-be, ha nem úgy, hogy a gyilkos áthozta?

– Ki tudja, hány kézen ment keresztül az elmúlt hat évben? – szólalt meg Crowe. – Közös nyomozásunkat ezennel okafogyottnak nyilvánítom. Maguk tovább keresik a párducemberüket, Rizzoli, mi pedig a mi elkövetőnket. Mert azt semmiképpen sem gondolnám, hogy az ügyeink között bármi kapcsolat volna.

Crowe a társára nézett. – Mehetünk, Tam.

- Millie DeBruin Fokvárosból zarándokolt el hozzánk - mondta Jane. - Most éppen doktor Zuckerrel beszélget. Legalább hallgassák meg.

- De minek?

- Mi van, ha mégis ugyanazzal a gyilkossal van dolgunk? Ha az illető országról országra jár, és hol ilyen, hol olyan személyazonosságot használ?

- Várjunk csak. Ez valami új elmélet? - Crowe felnevetett. - Egy szélhámós, aki más emberek neve alatt követi el a gyilkosságokat?

- Henk Andriessen, az interpolos kapcsolatunk vetette fel először a lehetőséget. Henket zavarta a tény, hogy Johnny Posthumusnak nem volt priusza, semmilyen erőszakos cselekmény nem fűződött a nevéhez. Mi van, ha nem is Johnny volt az a férfi, aki magával vitte a szavannára a hét turistát? Egyikük sem találkozott vele korábban. Az afrikai nyomkereső sem dolgozott vele azelőtt. Simán megtörténhetett, hogy valaki más vette át az igazi Johnny helyét.

- Egy szélhámós? Akkor hol van az igazi Johnny?

- Nyilván halott.

- Vagyis kezdhetünk mindent előlről - mondta Crowe.
- Kerestetik egy gyilkos, akinek nincs személyazonossága. Sok szerencsét.

- A neve talán nincs a birtokunkban - szólalt meg Jane.
- De az arcát ismerjük. És van valaki, aki személyesen látta.

- A szemtanújuk azonosította Johnny Postnumust.

- Egy útlevélfotó alapján. De tudjuk, hogy a fényképek hazudhatnak.

- Ahogy a szemtanúk is.

- Millie nem hazudik - utasította vissza Jane a feltételezést. - A poklok poklát járta meg, és nem jókedvéből jött Bostonba. Az a minimum, hogy találkoznak vele.

- Oké. - Crowe sóhajtva visszaereszkedett a székére. - Legyen, ahogy akarja. Akár meg is hallgathatjuk a hölgy mondanivalóját.

Jane a belső telefonhoz lépett, és beleszólt. - Zucker doktor, bejönnének Millie-vel, kérem?

Másodpercekkel később Zucker bekísérte Millie-t a tárgyalóba. Zucker kihúzott neki egy széket, és az asszony leült.

- Millie, ők itt a kollégáim - mondta Jane. - Crowe, Tam és Frost gyilkossági nyomozók. Olvasták a dossziét, és tudják, mi történt az Okavango deltavidékén. De több információra van szükségük Johnnyről, illetve arról a férfiről, akit maga Johnnyként ismert.

- Mondja el nekik, amit velem megosztott - javasolta dr. Zucker. - A nyomozók arra kíváncsiak, hogy mitől egyedi Johnny. Hogyan dolgozik, milyen az észjárása.

Millie ezen elgondolkodott. - Megbízunk benne - szólalt meg halkán.

- Elhittük - én legalábbis mindenképpen -, hogy vigyázni fog ránk. Minden okunk megvolt rá, hogy bízunk benne. Richard, mielőtt lefoglalta a szafarit, kutakodott

kicsit. Azt mondta, hogy Johnynak tizennyolc éves munkatapasztalata van. Más utazók értékeléseit is elolvashattuk.

- És a férje mindezt az interneten intézte? - kérdezte Crowe.

- Igen - ismerte el Millie. - És amikor megérkeztünk a deltavidékre, úgy tűnt, hogy minden rendben van. Johnny a repülőtéren várt bennünket. A sátrak egyszerűek voltak, de meglehetősen kényelmesek. A folyó torkolatvidéke gyönyörű.

Millie mély lélegzetet vett. - Az első két napon minden ígéret szerint ment. A táborozás, az ételek, a vadllessel töltött kiruccanások. Aztán megváltozott a helyzet.

- A nyomkeresőjük halála után - mondta Jane.

Millie bólintott. - Hajnalban rátaláltunk Clarence holttestére. Illetve arra a néhány csontra, amit a lakmározó hiénák hagytak belőle. Fogalmunk sem volt, mi történhetett. Ekkorra mélyen bent jártunk a szavannán, a rádiónak már nem vehettük volna hasznát. Igaz, el is romlott. Ahogy a furgon is. - Millie nagyot nyelt. - A vadonban rekedtünk.

A helyiségre csend ereszkedett.

- Hinni akartam benne, hogy csak kifogtunk egy pechszériát. Clarence halála. A furgon lerobbanása. Tudtuk, hogy végül úgyis megmentenek bennünket. Jön a repülőgép, és megkeres. Eldöntöttük, hogy akkor már hozzuk ki a dologból a legtöbbet, és élvezzük a kényyszerűségből a szavannán töltött időt.

Millie megint nyelt. – Aztán Macunagát meggyilkolták, és a kalandból rémálom lett.

– Gyanakodott, hogy Johnny van a dolog mögött? – kérdezte Frost.

– Nem. Iszao holttestét egy fa ágai közt találtuk meg a magasban – tipikus párductámadásnak látszott. Akár újabb baleset is lehetett volna. De a többiek sustorogni kezdtek Johnnyról. Gyanakodtak, hogy az ő műve.

Millie lesütötte a szemét. – Hallgatnom kellett volna rájuk. De képtelen voltam elhinni. Nem voltam hajlandó elhinni, mert... – Elhallgatott.

– Miért? – kérdezte dr. Zucker gyengéden.

Millie kipislogta a könnyeket a szeméből. – Mert ekkorra félig-meddig beleszerettem Johnnyba – suttogta.

Szerelmes lett a férfiből, aki azután megpróbálta kioltani az életét. Jane semmi döbbeneteset nem talált Millie vallomásaiban. Hány és hány nőt gyilkolt meg a férje, a barátja, olyan férfiak, akikre az áldozatok csodálattal néztek fel?

– Ezt még soha nem ismertem el. Még magamnak sem – mondta Millie. – De odakint a vadonban minden annyira más volt. Gyönyörű és Különös. Az ember minden reggel kicsit idegesen ébred. Kicsit feszült. Attól, hogy él. – Millie Zuckerre nézett. – Ez Johnny világa volt. És a segítségével én is otthon éreztem magam benne.

– A többiek arról beszéltek, hogy le kellene gyúrni Johnnyt, és magunkhoz ragadni a puskát. Nem voltam hajlandó ebbe belemenni, mert úgy gondoltam, agyukra

ment a gyanakvás. Csakhogy akkor... - Megint nagyot nyelt. - Megpróbált végezni Elliottal.

- A kígyó a sátorban... - szúrta közbe Jane.

Millie bólintott. - Akkor rájöttem, hogy döntenem kell. De még mindig nem hittem el teljesen, hogy Johnny a tettes.

- Mert olyan ügyesen beférközött a bizalmába - mondta Zucker.

Millie megtörölte a szemét. - Igen, így csinálja. Elnyeri az ember bizalmát. Kiválasztja azt a személyt, aki hinni akar benne. Én voltam a leggyengébb gazella a csordában. És ő tudta ezt.

- Leggyengébbnek azért aligha nevezném - szólalt meg Tam. - Maga az egyetlen, aki életben maradt.

- És az egyetlen, aki a gyilkosunkat azonosíthatja - mondta Jane. Megcsörrent a mobiltelefonja. Kiment a helyiségből, hogy fogadja a hívást.

Erin Volchko nyomszakértő kereste. - Emlékszel azokra az állati szőrszálakra, amelyeket Jodi Underwood fürdőköntösén találtak?

- Tudom, a macskaszőrök - mondta Jane.

- Igen, a háromból kettő egyértelműen házi macskától való. Viszont volt az a bizonyos harmadik is, amit nem sikerült azonosítanom, és elküldtem az oregoni labornak. Most kaptam meg az eredményt.

- És? Hópárduc?

- Nem. A latin neve *Panthera tigris tigris*. Vagyis közismert nevén bengáli tigris. Ami teljes meglepetésként

ért. De te esetleg meg tudod magyarázni, hogyan került tigrisszőr egy áldozat fürdőköntösére.

Jane-nek már megvolt a válasz. – Leon Gott háza olyan, mint egy preparált állattrófeákkal teli Noé bárkája. Rémlik, mintha tigrisfej is lett volna a falon, de fogalmam sem volt, hogy bengáli tigrisé.

– Tudsz nekem szerezni néhány szőrszálát a trófeáról? Ha azok a szőrszálak egyezést mutatnak ezzel, levonhatjuk a következtetést, miszerint Leon Gott házából nyomátvitel történt Jodi Underwood köntösére.

– Két áldozat. Ugyanaz a gyilkos.

– Nagyon úgy fest a helyzet.

TIZENNÉGYP

ITT VAN Ő is valahol a városban. Miközben araszolunk a délutáni forgalomban, kinézek az autó ablakán, és figyelem, ahogy a gyalogosok a fejüket leszegve baktatnak az épületek között süvöltő szélben.

Bármerre nézek, úgy képezem, hogy őt látom. Megpillantok egy szőke üstököt és egy széles vállat, és riadtan összeszorul a szívem.

Megállunk egy lámpánál. Rizzoli nyomozó rám néz. – Még be kell ugranom valahová, mielőtt kiviszem Maurához. Rendben lesz így?

– Nem probléma. Hova megyünk?

– Egy házhoz. A Gott-féle tetthelyre.

Végre sikerül magunk mögött hagynunk a sűrű városi forgalmat, és egy sokkal csendesebb városrészben, családi házak között autózunk tovább. A házon, amelynél leparkolunk, az összes redőny leeresztve. Az egyik fán műanyag rendőrségi szalag repdes a szélben.

– Csak néhány percig leszek bent – szólal meg Rizzoli. – Addig megvárhat a kocsiban.

– Magával megyek – mondom.

Miközben felkaptatunk a verandára, idegességgel tölt el, hogy mi vár rám odabent. Még sohasem jártam olyan házban, ahol valakit meggyilkoltak. Vérrel összezfröcskölt falak jelennek meg lelki szemem előtt, és krétával rajzolt

sziluett a padlón. Amikor azonban belépünk az ajtón, nem látok erőszakra utaló jeleket – hacsak az állatfejek hátborzongató tárlatát nem számítom ide. Többtucatnyi van belőlük a falakra felerősítve.

– Pontosan mit is keresünk? – kérdezem.

– Tigrisre vadászunk. – Rizzoli végigfuttatja tekintetét a trófeákon. – Meg is van. Tudtam, hogy láttam egyet.

Odahúz egy széket, hogy elérje a trófeát.

– Johnny azt mondta, hogy inkább ölné embert, semhogy lelőjön egy nagymacskát.

– Akkor ez a ház felbőszítené. Ezt a sok nagymacskát mind sportból lőtték le. – Rizzoli a falon függő fényképek felé mutat. – Az ott Elliot apja.

– Fogalmam sem volt, hogy Elliot apja vadászott.

– Elliot nem mondta?

– Egy szóval sem. De mást sem mondott róla.

– Valószínűleg azért, mert szégyellte az apját. Leon szerette lepuffantani az állatokat. Elliot viszont meg akarta menteni őket, a delfineket, a farkasokat, de még a mezei pockokat is.

– Nem csoda, hogy nem beszélt az apjáról.

– És a barátnőjéről?

Rizzolira nézek. – Elliotnak volt barátnője?

– Jodi Underwood. Két évig jártak együtt.

Ez meglep. – Olyan buzgón csapta a szelet a két szőkeségnek... és soha nem beszélt semmiféle barátnőről. Maga találkozott az illetővel?

Rizzoli nem válaszol azonnal. Valami nyugtalanítja.

- Jodi Underwood halott. Ugyanaznap gyilkolták meg, mint Leont.

Megrökönyödve bámulok rá. - Nekem erről egy szót sem szólt. Miért nem mondta?

- Nem tudjuk, hogy a két haláleset összefügg-e. Jodi meggyilkolása rablásnak tűnik, és a gyilkosság módja teljesen más, mint Leonnál. Ezért jöttem a szőrmintákért. Kapcsolatot keresünk a támadások között.

- Miért, nem egyértelmű? A kapcsolat Elliot. - A felismerés olyan erővel sújt le rám, hogy egy pillanatig nemhogy beszélni, de lélegzetet venni sem tudok. - Én vagyok a kapcsolat - suttogom.

- Ezt hogy érti?

- Miért kerestek meg? Miért gondolták, hogy a segítségükre lehetek?

- Azért, mert követtük a kapcsolódási pontokat. Így jutottunk el a botswanai gyilkosságokhoz. És önhöz.

- Pontosan. Azok a kapcsolódási pontok elvezérelték magukat hozzám. Hat éve rejtőzöm Touws Riverben, megváltoztatott név alatt. Távol maradtam Londontól, mert attól tartottam, ott Johnny rám találna. Aki maga szerint most itt van Bostonban. És én is itt vagyok. - Nagyon nyelek. - A helyébe jöttem Johnnynak.

Saját riadalmamat látom visszatükröződni a szemében.

- Menjünk - mondja halkan. - Visszaviszem Maurához.

- MILLIE képzeletében a gyilkos mitikus szörnyeteggé nőtte ki magát - magyarázta Maura. - Hat éve rögeszméje a fickó.

Teljesen természetes, hogy úgy gondolja, ez a vadászat róla, Millie-ről szól.

A nappaliból, ahol beszélgettek, Jane hallotta a zuhany zubogását a vendégfürdőszoba felől. Most, hogy Millie hallótávolságon kívül volt, végre alkalmuk nyílt bizalmasan megtárgyalni a helyzetet.

- Gondolj bele, milyen abszurd, amit ez a nő kitalált. Tényleg azt hiszi, hogy Johnny megölte Elliot apját, megölte Elliot barátnőjét, és annyira előrelátó volt, hogy öt évvel ezelőtt elhelyezett egy öngyújtót, amely most támpontként szolgálhat? És mindezt csak azért, hogy öt kicsalja a rejtékhelyéről? - Maura a fejét ingatta. - Túl kacifántos.

- De attól még elképzelhető, hogy tényleg Millie a kulcsszereplő.

- Mivel bizonyítod, hogy Jodi Underwoodot és Leon Gottot ugyanaz az elkövető gyilkolta meg? Hacsak a DNS-teszt nem mutat egyezést a macskaszőröknél...

- A tigrisszőr eléggé meggyőző.

- Milyen tigrisszőrrel beszélsz?

- Éppen jöttünk volna hozzád, amikor felhívtak a laborból. Emlékszel, hogy volt az az azonosítatlan szőrszál Jodi fürdőköntösén? Kiderült, hogy egy bengáli tigrisé.

Jane előhúzta a zsebéből a műanyag bűnjelgyűjtő tasakot. - És történetesen Leon Gott házában is van tigrisfej a falon. Mennyi az esélye annak, hogy két különböző gyilkos garázdálkodik, ámde mindketten kapcsolatba kerültek tigrissel?

Maura bólogatott. – Elég meggyőző érvelés. – Elhallgatott, majd elgondolkodva folytatta: – Az állatkertben is van bengáli tigris. Mi van, ha eleven példányból származott a szőrszál?

Az állatkert. Jane agyában hirtelen felvillant egy emlékkép. A párducketrec. Debra Lopez összemarcangolt, vérző holtteste a lábánál. És az állatorvos, Oberlin doktor, ahogy Debra fölé kuporodik. Magas, szőke, kék szemű férfi. *Éppen olyan, mint Johnny Posthumus.*

Jane elővette a mobiltelefonját.

DR. ALAN RHODES fél óra múlva visszahívta. – Sejtlemem sincs, mire kell ez magának, de sikerült találnom egy fotót Greg Oberlinről. Nem túl jól sikerült kép. Mi ez az egész ügy?

– Oberlinnek nem szólt a dolgról, ugye? – kérdezte Jane.

– Megkért, hogy ne szóljak. Nem túl jó érzés a kollégám ellen szövetkezni. Valami rendőrségi ügyről van szó?

– Nem oszthatom meg önnel a részleteket, doktor Rhodes. Egyelőre bizalmasan kell kezelnünk az ügyet. El tudná küldeni e-mailben a fotót?

– Most azonnal?

– Igen, most azonnal. – Jane felkiáltott: – Maura, használnom kell a számítógépedet. Doktor Rhodes küldi a fotót.

– A dolgozószobámban van.

Mire Jane leült Maura íróasztalához, a fénykép már a *beérkezett levelek* mappában volt. Dr. Oberlin a kép szélén, félig elfordulva állt.

- Oké, már nézem is - mondta Rhodesnak a telefonban.

- De nem a legjobb a felvétel. Más képei nincsenek?

- Ahhoz kutakodnom kellene. Vagy kérhetnék egyet az érintettől.

- Eszébe ne jusson!

- Elárulná, miről van szó? Nem nyomoznak Greg után, ugye? Merthogy Oberlin doktornál becsületesebb embert nem lehet találni.

- Nem tudja, járt a kollégája Afrikában?

- Biztosra veszem, hogy igen. Az édesanya Johannesburgba valósi. Jane lépteket hallott a háta mögül, és amikor megperdült a székkal,

Millie állt előtte. - Mit gondol? - kérdezte Jane. - Ő az?

- Akár ő is lehet - suttogta Millie. - De nem biztos.

- Doktor Rhodes - szólt Jane a telefonba. - Egy jobb fotót szeretnék. Hallotta, hogy a férfi sóhajt. - Nézze, fogalmam sincs, hogyan tehetne szert jobb fényképre. Hacsak ide nem jön a kamerájával.

- Tudja, mit? Pontosan azt fogom tenni.

A SZÁZKILENCVEN CENTI magas, szőke, kék szemű dr. Gregory Oberlin meghökkenően hasonlított a Johnny Posthumus útlevélfotóján látható férfihoz. Neki is ugyanolyan szögletes álla volt és széles homloka, amelyet

most, miközben figyelte, ahogy Jane felvételre állítja a videokamerát, értetlenül ráncolt.

- Tényleg szükséges felvételt készíteni a beszélgetésünkről? - kérdezte.

- Így nem kell jegyzetelnem, és jobban a tanúvallomására összpontosíthatok. - Jane mosolyogva helyet foglalt.

- Örülök, hogy Debra halála nem sikkad el - mondta a férfi. - Nem hagyott nyugodni a dolog. Egy ilyen balesetnek nem lett volna szabad megtörténnie. Debra nem volt felelőtlen ember, és nagyon jól tudta, hogyan kell viselkedni a nagymacskák közelében. Nem értem, hogyan feledkezhetett meg olyan elemi óvintézkedésről, hogy a párducot az éjszakai ketrecbe zárja.

- Mit akar ezzel mondani? Valaki más kinyitotta a ketrecet?

- Ez nyilván az ön feltételezése, ugyebár? Gondolom, ezért akart újra beszélni velem.

- Volt arra bármi ok, hogy Debra gondatlan legyen aznap? - kérdezte Jane. - Bármi, ami esetleg elvonta a figyelmét?

- Debra és én néhány hónappal korábban szakítottunk, de nem láttam rajta, hogy bármi baja volna. Nem tudok róla, hogy különösebben nyugtalanította volna valami.

- Ön azt mondta, hogy a szakítást Debra kezdeményezte.

- Igen. Én akarok gyerekeket, ő pedig nem. Ez kibékíthetetlen ellentét. Nem acsarkodtunk egymásra, és továbbra is törődtem Debrával.

- Ha nem Debra hagyta nyitva a kaput, akkor kicsoda?

- Fogalmam sincs! Az üzemi területre kívülről nem lehet belátni, úgyhogy bárki besurranhatott észrevétlenül a ketrec hátsó traktusába.

- Volt új barátja Debrának?

Rövid hallgatás. - Nem hiszem.

- Ez nem hangzott túl meggyőzően.

- Újabban nem sokat beszélgettünk egymással, kivéve persze az állatkerti teendőket. Tudom, hogy Debra feldúlt volt aznap, amikor Kovót elaltattam, de nem tehettem mást. Kegyetlenség lett volna hagyni, hogy tovább szenvedjen.

- Tehát Debra feldúlt volt valami miatt.

- Igen, és kimondottan bosszantotta, hogy Kovót ki fogják preparálni Jerry O'Brien számára.

- Maga sem rajong O'Brienért?

- O'Brien a saját, külön bejáratú vágóhídjaként tekint Afrikára. Úgyhogy igen, Debra dühös volt, és az vagyok én is. Az állatkerti munkánk a vadon élő fajok megmentését is célozza. Jövő hónapban Johannesburgba vagyok hivatalos egy konferenciára, ahol a ritka fajok védelméről lesz szó. Mi pedig lepaktáltunk az ördöggel, eladtuk a lelkünket egy halom pénzért.

- Tehát Afrikába készül - mondta Jane. - Járt már a kontinensen?

- Hogyne. Anyám Johannesburgba valósi, és rokonaink élnek ott.

- Mi a helyzet Botswanával, ott is járt már?

- Igen. Hét-nyolc évvel ezelőtt, azt hiszem. Gyönyörű hely.

Jane leállította a felvételt. - Köszönöm. Azt hiszem, egyelőre elég is. Majd jelentkezem.

- Tovább vizsgálja az ügyet, ugye? - kérdezte a férfi. - Nagyon zavar, hogy automatikusan balesetként könyvelik el Debra halálát.

- Jelen pillanatban szerintem nehéz másnak minősíteni, mint balesetnek, doktor Oberlin.

- Kérem, értesítsen, ha bármi másra szüksége volna. Mindent el fogok követni, hogy segítsek.

Már segítettél, gondolta Jane, miközben kiment a férfi irodájából. Mostantól felgyorsulhattak az események. Négy civil ruhás nyomozó várakozott az állatkert területén, hogy Jane felszólítására őrizetbe vegyék Oberlint. Maura szőrmintákat gyűjtött a bengáli tigris ketrecénél. A csapda várta, hogy lecsapódhasson.

Jane-nek minden idegszála bizsergett az izgatottságtól, mire besétált az állatkert igazgatósági tárgyalójába, ahol Frost és Millie várta az érkezését. Csatlakoztatta a kamerát a videomonitorra, és odafordult Millie-hez, aki egy szék támláját szorongatva álldogált.

- Akkor kezdjük is a felvétel megtekintését - mondta Jane, és megnyomta a *Play* gombot

A képernyőn megjelent dr. Oberlin. A felvétel visszajátszása alatt Jane végig Millie-re szegezte a tekintetét.

- Millie? - szólalt meg. - Ő az? Ez a férfi Johnny?

Millie ránevezett. - Nem, nem ő - suttogta.

- De tegnap az ő fényképét látta, és azt mondta, lehet, hogy ő az.

- Tévedtem. Nem ő az. Nem ő Johnny.

- Jaj! - mondta Jane. - Megint ott vagyunk, ahol a part szakad.

- Ugyan már, Rizz - szólt rá Frost. - A hölgy korábban sem volt teljesen biztos a dolgában.

- Mire számított? - szólalt meg Millie. Felpaprikázva nézett Jane-re.

- Magának olyan ez az egész, mint egy kirakós, és beleélte magát, hogy nálam a hiányzó darabka. És ha nincs?

- Nézze, mind nagyon fáradtak vagyunk - mondta Frost. - Azt hiszem, nem ártana kifújni magunkat.

- Megtettem, amire kértek. Nem tudom, mi mást tehetnék még önökért! - fakadt ki Millie. - Most már haza akarok menni.

Jane nagyot sóhajtott. - Rendben. Tudom, hogy megviselte ez a mai nap. Járőrautóval visszavitetjük a szállására Maurához.

- Nem úgy *haza*. Afrikába, Touws Riverbe.

- Nézze, sajnálom, hogy felcsattantam az előbb. Holnap újra áttekintjük az ügyet. Elképzelhető, hogy átsiklottunk...

- Én a magam részéről végeztem. Hazamegyek. Holnap elutazom.

Hirtelen megcsörrent Jane mobiltelefonja. - Talán később beszélhetünk még erről.

- Szerintem viszont nincs miről beszélni. Ha maguk nem intézik a repülőjegyet, majd intézkedem én magam. *Reszemről* ennyi - mondta ingerülten Millie, és kisetett a helyiségből.

- Millie, várjon! - Frost követte ki a folyosóra. - Hadd kerítsek magának valakit, aki visszaviszi a szállására.

Jane rögtön a mobiltelefonjáért nyúlt, hogy fogadja a hívást. - Rizzoli vagyok - mondta.

- Jól hallom, hogy nem a legjobbkor? - észrevételezte Erin Volchko.

- Ami azt illeti, tényleg rossz az időzítés, de folytasd.

- Hát ez most vagy jobb kedvre derít, vagy nem. A szőrszálakról van szó, amelyeket a tigristrófeáról gyűjtöttél.

- Mi van velük?

- Az a baj velük, hogy törékenyek, és az anyaguk bomlásnak indult. Gyanítom, hogy azt a tigrist évtizedekkel ezelőtt ejtették el és preparálták ki. És ez problémás.

- Miért?

- A Jodi Underwood köntöséről származó tigri szőr ép és friss.

- Mármint eleven tigris bundájából származik? - Jane sóhajtott. - Pech. Most zártuk ki a gyanúsítottak közül az állatkerti dokit.

- Azt mondtad, hogy aznap, még korábban, két másik állatkerti alkalmazott járt Gottnál, kiszállították neki a párdüctetemet. Az ő ruhájuk valószínűleg tele volt különféle állati szőrökkel. A szőrszálak egy részét elhullathatták a házban, és ebből tapadt meg néhány a gyilkos ruházatán. Jodi fürdőköntösére pedig már harmadlagos átvitel révén került volna a tigrisszőr.

- Vagyis még mindig megállhat az egy gyilkos teória.

- Igen. Ez jó vagy rossz hír?

- Nem is tudom. - Jane sóhajtva bontotta a vonalat. Miközben visszatolta a médiakonzolt a helyére, megakadt valamin a tekintete. A konferenciaterem falán az állatkert alkalmazottainak képesítései sorakoztak. Jane tekintete Alan Rhodes szakmai életrajzára szegeződött.

DR ALAN THEODORE RHODES,
BACHELOR OF SCIENCE, CURRY COLLEGE;
PHD, TUFTS UNIVERSITY

Natalie Toombs is a Curry College-ra járt annak idején. Alan Rhodes végzős hallgató lehetett a lány eltűnése idején. Jane kirohant a konferencia- teremből, és fel a lépcsőn az állatkert igazgatósági irodáihoz.

A titkárnő meglepetten felpillantott, ahogy beviharzott hozzá. - Rhodes doktor hol van? - kérdezte Jane. - Bent van még egyáltalán?

- Igen. A tigrisketretnél lehet. Oda beszéltek meg találkozót.

- Találkozót? Kivel?

- Azzal a hölgyel az orvos szakértői intézetből. Valami tanulmányon dolgozik, ahhoz kell neki tigrisszőr.

- Úristen - mondta Jane. *Maura*.

- GYÖNYÖRŰ példány - mondta Maura, miközben a ketrec belsejét fürkészte a tekintetével.

A rács túloldaláról a bengáli tigris a farkával aprókat csapkodva, rezzenéstelenül nézett vissza rá.

- Igazi emberevőt lát maga előtt - mondta Alan Rhodes.

- Amikor erre a nagymacskára pillant, megérti, miért tartják a vadászok olyan sokra a fajt. Nem csak a gyönyörű bundája miatt, a kihívás is fontos, hogy ilyen félelmetes ragadozót kell legyőzni. Perverz dolog, nem igaz? Hogy mi, emberek azt akarjuk elpusztítani, amit a legjobban csodálunk?

- Én tökéletesen beérem azzal, hogy a távolból csodálom.

- Nem is kell közelebb férkőznünk hozzá. Mint az összes macskaféle, a tigris is sok szőrt hullat. - A férfi Maurára nézett. - Mihez is van rá szüksége?

- Nyomszakértői elemzéshez lesz. A labornak kell néhány szőrszál egy bengáli tigrisről, én pedig történetesen ismerek valakit, aki hozzáfér ilyesmihez. Egyébként hálás köszönet, Alan.

- Talán valami bűnügyhöz kell? Csak nem Greg Oberlinnel kapcsolatos a dolog?

- Sajnálom, de nem beszélhetek róla. Nyilván megérti.

- Természetesen. Kötik a hivatása szabályai. Menjünk hátra az üzemi bejáráshoz. Az éjszakai ketrecben könnyűszerrel begyűjthető a szőrminta.

Rhodes vezetésével végigmentek a csak gondozóknak fenntartott gyalogúton. A tigrisketrec hátsó traktusához érve Rhodes kikulcsolta a kaput.

- Bemehetünk együtt, vagy megvár idekint, én pedig bemegyek, és gyűjtök magának szőrmintát a ketrecben.

- Személyesen kell csinálnom. Bűnjelkezelési előírás.

Rhodes belépett a ketrecbe, és kinyitotta a hálóhely belső kapuját. - A magáé a terep. Takarítás előtt vagyunk, úgyhogy bőséggel talál majd szőrt. Kint várok.

Maura belépett a négyszer négyméteres alapterületű éjszakai ketrecbe. A karomelésítésre szolgáló farönkön a sarokban félelmetesen mély karmolásnyomok éktelenkedtek. A rönkre kis csomó állati szőr tapadt. Maura benyúlt a zsebébe csipeszért és bűnjelgyűjtő tasakokért.

Megcsörrent a mobiltelefonja. Hagyta, hogy bekapcsoljon a hangposta, és a feladatára összpontosított. Felcsippentette az első mintát, tasakba zárta, és körbepásztázott a tekintetével. Az alvóhelyül kialakított párkányon újabb szőrszalakat vett észre.

A telefon megint hívást jelzett. Végig csörgött, miközben Maura begyűjtötte a második mintát, Maura külön tasakba zárta a szőrszalakat, és a mobiltelefonjáért nyúlt. Szinte alig tudott beleszólni a készülékbe, Jane máris félbeszakította.

- Hol vagy?

- Tigrisszőrt gyűjtök.

- Rhodes is ott van veled?

- A ketrecen kívül vár rám. Beszélni akarsz velem?

- Nem. Figyelj ide! Azt akarom, hogy gyere el a közeléből!

- Micsoda? De miért?

- Őrizd meg a nyugalmaidat. Ne mutasd ki, hogy valami baj van. Már elindultam feléd, és a csapat többi tagja percekben belül ott találkozik velünk. Csak gyere el Rhodes közeléből.

- Jane...

- Csináld, Maura!

- Oké. Oké. - Maura mély lélegzetet vett, de nem sikerült lehiggadnia. Remegő kézzel bontotta a vonalat. Eszébe jutott Jodi Underwood és a fürdőköntösére tapadt tigrisszőr. A szőr, amely a támadójáról került át rá. A támadóról, aki nagymacskákkal dolgozik, és tudja, hogyan gyilkolnak ezek a veszélyes ragadozók.

- Isles doktornő? Minden rendben van?

Rhodes nesztelenül jött be az éjszakai ketrecbe, Maura észre sem vette, hogy ott áll közvetlenül mögötte. Elég közel ahhoz, hogy kihallgathassa Jane-nel folytatott beszélgetését.

- Nincsen semmi baj. - Mosolyt erőltetett az arcára. - Már végeztem.

A férfi merőn nézett rá. Amikor Maura távozni próbált volna, csak állt rendíthetetlenül a ketrecajtó és Maura között, és a patológusnő nem férhetett el mellette.

- Beszereztem, amit kellett - mondta Maura. - Most pedig, ha megbocsát, távozni szeretnék.

Egy pillanatig a férfi mintha a lehetőségeit mérlegelte volna. Aztán félreállt az útból, és Maura elcsusszant mellette. Maura nem nézett a szemébe, és visszapillantani sem mert, miközben kijött a ketrecből. Csak iparkodott kifelé a gondozói gyalogúton. Vajon a férfi is jön mögötte?

- Maura! - Jane kiáltott valahonnan a bokrok mögül. - Hol vagy?

Futásnak eredt a hang irányában. Ahogy átnyomakodott a bokrok között egy nyílt térségre, megpillantotta Jane-t és Frostot és mellettük kétfelől a többi rendőrt. Akik mind felemelték a fegyverüket, Maura pedig megtorpant, ugyanis a fél tucat pisztoly csöve egyenesen rászzegeződött.

- Maura, *ne mozdulj!* - parancsolt rá Jane.

- Mi a fenét műveltek?

- *Gyere felém. Lassan. Ne fuss!*

A fegyverek továbbra is feléje irányultak, de a rendőrök tekintete nem órá szegeződött. Mögötte volt valami, azt nézték meredten. Borzongva érezte, hogy a nyakán felmerednek az apró szőrszálak.

Amikor megfordult, borostyánsárga szempár szegeződött rá. Maurának és a tigrisnek néhány szívdobbanásnyi időre összekapcsolódott a tekintete, ahogy zsákmány és ragadozó egymás elszántságát latolgatta. Azután Maura rájött, hogy nem ő az egyetlen, aki szembefordult a nagyvaddal. Jane előrelépett, és mostanra

már Maura és a tigris közé helyezkedett. Az újabb betolakodótól megzavart vadállat hátralépett.

- Csinálja, Oberlin! - kiáltotta Jane. - Csinálja már!

Pukkanás hallatszott, a tigris összerándult, ahogy a kábító lövedék a vállába fúródott. Az állat nem húzódott vissza, hanem a szemét Jane-re függesztve állt.

- Lője meg még egyszer! - parancsolta Jane.

- Nem - ellenkezett Oberlin. - Nem akarom megölni. Adjunk időt az altatónak, hogy hasson.

A tigris támolyogva járt körbe-körbe.

- Tessék, mindjárt kiterül - mondta Oberlin. - Néhány másodperc és... - A látogatói gyalogút felől sikoltozás hallatszott. Emberek rohantak el a tigrisketrec előtt, riadtan menekültek, ki merre látott.

- Puma! - hallatszott egy rémült visítás. - Kiszabadult a puma!

- Mi folyik itt? - kérdezte Jane.

- Ez csakis Rhodes műve lehet - mondta Maura. - Szabadon engedi a nagymacskákat!

Oberlin kapkodva újratöltötte a kábítópuskáját. - Tereljének ki mindenkit! Evakuálnunk kell az állatkertet!

A látogatókat nem kellett kapacitálni. A hisztérikus szülők és sikoltozó gyerekek máris a kijárat felé törtettek. De hol van a puma?

- Menj a kijáratához, Maura - utasította Jane.

- És veled mi lesz?

- Itt maradok Oberlinnel. Meg kell találnunk a pumát.

Eredj!

Mire Maura is csatlakozott a menekülőkhöz, a kijárat megtelt tolongó, a forgókereszteken átpréselődő emberekkel. Azután egy állatkerti dolgozó kitárt egy kaput, és a tömeg kiáradt a parkolóba. Maura lecövekelt a forgókereszteknél, és türelmetlenül várta a híreket. Fél órával később megcsörrent a telefonja.

- Jól vagy? - kérdezte Jane.

- A kijáratnál szobrozom. Mi van a pumával?

- Megfékeztük. Oberlinnek két altatólövedéket is bele kellett eresztenie, de már visszavitték a ketrecébe. - Jane elhallgatott. - Rhodes meglépett. A zűrzavarban kislisszolt a tömeggel.

- Honnan tudtad, hogy ő az emberünk?

- Tizennégy évvel ezelőtt ugyanarra a főiskolára járt, mint Natalie Toombs. Bizonyítani még nem tudom, de úgy sejtem, Natalie a korai áldozatok egyike lehetett. Igazából te láttad először a tágabb összefüggéseket, Maura.

- Én csak azt vettem észre, hogy...

- Az áldozatok szabályos mintát alkotnak. Leon Gott. Natalie Toombs. A hátizsákos turisták, a vadászok. Hallgatnom kellett volna rád.

- És a botswanai gyilkosságok? Azok hogyan illeszthetők a képbe?

- Szerintem sehogy.

- És Millie? Neki van szerepe egyáltalán?

Maura hallotta a telefonban, hogy Jane nagyot sóhajt. - Valószínűleg semmilyen. Valószínűleg teljesen rossz nyomon jártam.

- TÖRD BE - mondta Jane Frostnak.

Az ablaküveg összezúzódott, szilánkok szóródtak a házba. Másodpercekkel később Jane és Frost bent volt Alan Rhodes konyhájában. Végigsiettek a közlekedőfolyosón, be a nappaliba, ahol Jane könyvespolcokat látott, egy szófát és egy kisasztalt. Minden elvágólag állt. Egy kényszeresen precíz agglegény lakása.

Frosttal az élen nekivágtak a lépcsőfeljárónak. Felértek az emeletre. Három ajtóval találták magukat szemközt. Az elsőt bekukkantva Jane szellősen bútorozott hálósobát pillantott meg. Sem por, sem rendetlenség. Lakik egyáltalán valaki ebben a házban? Jane a ruhásszekrényhez lépett, felrántotta az ajtaját. Üres vállfák a rúdon. Vissza a folyosóra, el egy fürdőszoba mellett, az utolsó ajtóhoz.

Már mielőtt a szobába lépett volna, tudta, hogy Rhodes nincs ott. A férfi valószínűleg soha nem jön vissza. Jane állt a hálósobában, és körbepillantott az üres falakon. A franciaágyat fehér takaró borította. A komód teteje üres és portalan. Jane kinézett az ablakon az utcára. Autó érkezett. Crowe nyomozó szállt ki belőle. Jane visszament a földszintre, a férfi már a verandán várta vigyorogva.

- Hé, Rizzoli, hallom, hogy Boston városa sem elég nagy magának? Újabban a kertvárosi otthonok sincsenek biztonságban? - Belépett a házba. - Mit tud felmutatni Rhodes ellen?

- Egyelőre tájékozódunk.

- Fura, mert a fickónak makulátlan az előélete. Sem letartóztatás, sem bírósági ítélet. Biztos, hogy nem nyúlt mellé?

- Rhodes meglépett, Crowe. Kiengedett két nagymacskát, hogy fedezze a szökését, aztán nyomtalanul eltűnt. Az események fényében egyre kevésbé tűnik véletlen balesetnek Debra Lopez halála.

- Ja, párdúc mint az elkövetés eszköze? - Crowe kételkedő pillantást vetett rá. - Különb, miért ölt volna meg Rhodes egy állatkerti gondozót?

- Nem tudom.

- Oké. Miért ölte meg Gottot? És Jodi Underwoodot?

- Nem tudom.

- Elég sok a homályos pont.

- Jodi Underwoodhoz tárgyi bizonyíték kapcsolja Rhodest. Az a tigrisszőr a lány fürdőköntösén. Plusz azt is tudjuk, hogy Rhodes a Curry College hallgatója volt ugyanabban az évben, amikor Natalie Toombs eltűnt, úgyhogy vele is összefüggésbe hozható. Emlékszik, hogy amikor utoljára látták, Natalie egy Ted nevű férfihoz indult randira? Rhodes középső neve Theodore. Az állatkert igazgatóságán olvasható szakmai életrajza szerint főiskola előtt Tanzániában töltött egy évet. Lehet, hogy ott szerzett tudomást a párdüceberek szektájáról.

- Ez mind csak közvetett bizonyíték. - Crowe körbemutatott a steril kinézetű nappalin. - Azt kell mondanom, semmi *párdüceb*er jellegű holmit nem látok itt.

- Lehet, hogy ennek is jelentősége van. Nem sok minden van itt, tiszta sor. Nincsenek fényképek, festmények, de még egy DVD vagy CD sem, ami a fickó személyiségéről árulkodna. Az egész ház egy irdatlan fehér folt. Olyan, mintha Rhodes csak a látszat kedvéért tartotta volna fenn.

- Vagy pedig tényleg ennyi a pasas, és nem több. Egy unalmas alak, akinek nincs rejtegetnivalója.

- Van itt valami. Csak még nem találtuk meg.

- És ha soha nem is kerül elő?

Jane nem volt hajlandó fontolóra venni a lehetőséget, ugyanis tudta, hogy igaza van Nem lehetett másként. De ahogy a délutánból este lett, és a nyomszakértőcsapat hasztalan kutakodott bűnjelek után a házban, a gyomra egyre jobban összeszorult a bizonytalanságtól. Kezdett úgy festeni a helyzet, hogy bakot lőtt. Betolakodtak egy olyan ember házába, aki a nyilvántartások szerint még sohasem került összeütközésbe a törvénnyel. Nem találtak semmit, aminek révén kapcsolatba hozhatnák a gyilkosságokkal. Ráadásul magukra vonták a kíváncsi szomszédok figyelmét, és ezek a szomszédok sem tudtak semmi rosszat mondani Alan Rhodesról, igaz, nem ismerték túl jól. *Csendes volt és udvarias. Szeretett kertészkedni, nagy zsákokban hordta haza a kerti földet.*

Ez az utolsó információ arra indította Jane-t, hogy kimenjen a házból, és még egyszer szétnézzen Rhodes hátsó udvarán. Tekintetével a talajt fürkészsze a telek túlsó végébe ballagott, ahol kerítés jelezte a birtokhatárt. Itt egy meredek oldalú dombocskát rózsabokrokkal ültettek be. Jane annyira

a kis dombra összpontosított, hogy sokáig nem vette észre a feléje igyekvő Maurát.

- Találtál már valamit? - kérdezte Maura.

- Sehol egy holttest, amit megvizsgálhatnál. Mi szél hozott ide?

- Nem volt más dolgom.

- Rád férne egy kis társasági élet.

- Ez a társasági életem. - Maura elhallgatott. - Ami persze szájalmas.

- Hát itt nem sok történik - mondta Jane fanyalogva. - Ahogy Crowe folyton az orrom alá is dörgöli.

- Rhodes a mi emberünk, Jane. Tudom, hogy ő az.

- Mire alapozod?

- Még csak húszéves lehetett, amikor megölte Natalie Toombsot. Valószínűleg a lány volt az egyetlen bostoni áldozata - míg Guttot meg nem ölte. Ezért okozott nehézséget a mozaik összerakása. Rhodes túl intelligens ahhoz, hogy ugyanott vadásszon az áldozataira. Helyette kiterjesztette a területét Maine-re. És Nevadára és Montanára, szinte lehetetlenné téve, hogy a sorozatgyilkosi szignójára ráismerjünk.

- Hogyan magyarázzuk Leon Gottot és Jodi Underwoodot? Egyetlen nap leforgása alatt elkövetett két gyilkosság.

- Lehet, hogy gyorsít. Kezd kicsúszni a kezéből az irányítás.

- A házban ilyesminek nem látom jelét. Minden katonás rendben. Nyoma sincs a szörnynek.

- Akkor van még egy hely, ahol a szörny él.

- Rhodesnak nincs más ingatlana, és egy darab madzagot sem találtunk.

- Elkeseredésében Jane a dombocskába rúgott, aztán összevont szemöldökkel nézett a rúgástól oldalra dőlt rózsabokorra. Amikor finoman maga felé húzta a bokrot, alig érzett ellenállást a gyökérzet felől. - Ezt nemrég ültették ide.

- Fura ez a földhalom. - Maura körbepillantott az udvaron, a pázsiton, a bokrokon és a kavicsos gyalogúton. - Nem látom, hogy máshová is ültettek volna mostanában. Csak ide.

Jane a kis dombot fürkészte, és amikor rájött, mihez hasonlít, végigfutott a hátán a hideg. Föld. Honnan való ez a sok föld? - Itt van a talpunk alatt - szólalt meg. - A szörny odúja.

- Talajradar - mondta Maura. - Ha egy kamra van alattunk, akkor azzal lehet leggyorsabban meghatározni a helyét.

- Mindjárt kiderítem, kaphatunk-e reggelre egy készüléket. - Jane visszament a házhoz, és éppen belépett az ajtón, amikor a telefonja csilingelve jelezte: szöveges üzenete érkezett. Gabriel írt - Washingtonba ment, és másnap kellett hazaérkeznie. *Keresd az e-mailjeid között az Interpol jelentését.*

Jane kikereste a Henk Andriessentől érkezett üzenetet. Meghökkenve olvasta az eléje táruló szavakat. Lecsupaszodott

csontváz... Fokváros külvárosában... fehér férfi... a koponyán többszörös törés... sikeres DNS-teszt.

Jane hitetlenkedve bámult a frissen azonosított elhunyt férfi nevére. Ennek semmi értelme, gondolta. Ez nem lehet igaz.

Megcsörrent a telefonja. Gabriel kereste.

- Elolvastad? - kérdezte rögtön.

- Nem értem, mit írnak. Ez csak valami tévedés lehet.

- A halott férfi maradványai két évvel ezelőtt kerültek elő. A lány részekből semmi nem maradi, úgyhogy a holttest valószínűleg sokkal korábban került oda. A helyieknek időbe telt, mire végre lefuttatták a DNS-tesztet, és meghatározták a személyazonosságot, de most már kétség nem fér hozzá, hogy ki az illető. Elliot Gott nem halt meg a szafarin. De meggyilkolták Fokvárosban.

TIZENÖT

MÁR NEM vagyok érdekes a nyomozók számára. A gyilkos, akire vadásznak, nem Johnny, hanem egy Alan Rhodes nevű férfi, aki Bostonban él. Ezt Isles doktornő mondta az este.

A reggeli repülőjáráthoz csomagolok, gyapjúpulóvereket hajtogatok össze, bár nem lesz rájuk szükségem Fokvárosban. A szürke macska váratlanul beugrik a bőröndömbe. Kiemelem a táskából, lehuppantom a padlóra. Rögtön visszamászik megint, és panaszos nyávogásba kezd.

- Éhes vagy? Az a bajod?

Bemegyek a konyhába, felbontok egy macskaeledelkonzervet, és beleborítom a tálkába. Miközben az állat a szaftos falatkákat nyeldekli, eszembe jut, hogy én is éhes vagyok. Isles doktornő teljhatalmat adott nekem a házában, úgyhogy bemegyek a kamrába. Észreveszek egy csomag spagettit, és eszembe jut, hogy a hűtőben láttam angolszalonnát, tojást és parmezán sajtot. Készítek spagetti carbonarát.

Éppen levettem a tésztát a polcról, amikor a macska hangos sziszegésbe kezd. A félig nyitva maradt kamraajtón át látom, hogy púpozott háttal bámul valamire. Fogalmam sincs, mi ijesztette meg, csak azt tudom, hogy nekem is borsódzik a hátam a félelemtől.

Üveg reccsen és csörren a padlón. Azonnal lekapcsolom a kamrában a lámpát, és remegve állok a sötétben. A macska óbégatva eliszkol. Hallom, hogy kicsapódik az ajtó, aztán léptek ropogtatják az üvegcserepeket.

Van valaki a konyhában. Én pedig csapdába estem.

JANE-NEL meglódult a szoba. – Kizárt dolog, hogy ez a jelentés helytálló legyen – makacskodott.

– A DNS nem hazudik – mondta Gabriel. – A Fokváros közelében talált maradványok egyezést mutattak az Interpol adatbázisában meglévő DNS-sel, amelyet hat évvel korábban, a fia eltűnésekor Leon Gott bocsátott a nyomozóhatóság rendelkezésére. A csontok Elliotéi. A koponyát ért trauma alapján erőszakos halál valószínűsíthető.

– És a maradványok két évvel ezelőtt kerültek elő?

– Egy parkosított területen, a város határában A halál beálltának időpontja nem határozható meg pontosan, úgyhogy Elliot akár hat évnél régebben is halott lehet.

– Viszont *tudjuk*, hogy hat éve még életben volt. Hiszen Millie együtt szafarizott vele Botswanában.

– Ebben teljesen biztos vagy? – kérdezte Gabriel halkán.

Jane elhallgatott. *Teljesen biztosak lehetünk-e abban, hogy Millie igazat mond?* Millie nem hazudhat, mert az ismert tények alátámasztják a történetét. Egy pilóta valóban kivitt hét turistát a deltavidékre, köztük egy utast, aki Elliot Gottként azonosította magát. Millie valóban előbotorkált a vadonból egy hajmeresztő elbeszéléssel a szavannán

lezajlott mézárjárásról. A dögevő állatok széthurcolták a halottak maradványait; négy áldozat csontváza soha nem került elő. Sem Richardé, sem Sylviáé, sem Keikóé... És Ellioté sem.

Merthogy az igazi Elliot Gott már halott volt. Még a szafari előtt meggyilkolták Fokvárosban.

- Jane? - szólalt meg Gabriel.

- Millie nem hazudott. Csak *tévedett*. Azt hitte, Johnny a gyilkos, pedig a férfi is áldozat volt, mint a többiek. Az a férfi gyilkolta meg, aki Elliot irataival jelentkezett a szafarira. És miután a tervét megvalósította, hazatért. És folytatta az életét valódi önmagaként.

- Alan Rhodes.

- Mivel Elliot úti okmányjaival utazott, nem maradt nyoma, hogy beutazott Botswanába, és a szafarival sem hozható kapcsolatba. - Jane szemügyre vette maga körül a nappalit. A csupasz falakat, a személytelen közönnyel egymás melle helyezett könyveket a polcon. - A férfi egy üres héj, mint a háza - mondta végül halkán. - Nem engedheti meg magának, hogy felfedje valódi önmagát, úgyhogy más emberek bőrébe bújnak. Miután ellopja a személyazonosságukat.

- És így nem hagy nyomot.

- Botswanában viszont hibázott. Az egyik áldozata egérutat nyert, és most azonosíthatja őt, amennyiben... - Jane odafordult Maurához, aki éppen belépett a helyiségbe, és kérdően nézett rá.

- Millie egyedül van a lakásodban - mondta Jane a barátnőjének.

- Igen. Csomagol a visszaútra.

- Magára hagytuk.

- Mit számít? - kérdezte Maura. - Hát nem kiderült, hogy nincs is szerepe az ügyünkben?

- Éppenséggel *kulcsfontosságú* szerepe van. Egyedül ő azonosíthatja Alan Rhodest.

Maura tiltakozott. - Soha nem találkozott Rhodesszal.

- De igen. Afrikában.

A LÉPTEK közelednek. Összehúzó magam a kamraajtó mögött. Nem látom, ki hatolt be a házba - csak hallom, hogy a konyhában őgyeleg. Eszembe jut, hogy a pulton hagytam az erszényemet, és most hallom, ahogy az illető kicipzárazza, és aprópénz hullik csilingelve a padlóra. Reménykedem, hogy csak egy tolvaj.

Megtalálhatta, amit kerestem, mert hallom, ahogy az erszényem visszapuffan a pultra. Menj el, kérlek.

Esze ágában sincs. Felém indul a konyhán át. A ház többi részébe a kamraajtó mellett vezet az út. Dermedten állok az árnyak között, lélegzetet venni sem merek. Ahogy elhalad az ajtórés előtt, megpillantom a hátát, hullámos, sötét hajat látok, széles vállat és szögletes fejet. Van valami döbbenetesen ismerős benne, de ez nem lehetséges. Nem, az a férfi halott, a csontjai szétszórva hevernek az Okavango deltavidékén. Aztán a résnyire nyitva hagyott

ajtó felé fordul, és meglátom az arcát. Minden, amit az elmúlt hat évben készpénznek vettem, érvényét veszíti.

Elliot él. A szegény, suta Elliot, akit úgy tört a frász a szőkeségek után, aki csak szerencsétlenkedett a szavannán, Richard vicceinek örökös kárvallottja. Elliot, aki azt állította, hogy viperát talált a sátrában, csak éppen azt a viperát rajta kívül senki nem látta. Visszagondolok az utolsó éjszakára, amikor még életben voltak a társaim. Eszembe jut a sötétség, a fejveszett rémület, a lövések. És ahogy egy nő sikoltja, *Úristen, megszerezte a puskát!* Csak éppen nem Johnny. Johnny ártatlan volt.

A behatoló elhalad a kamraajtó előtt, halkulnak a léptei. Hol van most?

Lehet, hogy lecövekelt, ahol nem látom, és arra vár, hogy előbújjak? Leveszek egy befőttesüveget a polcról. Málnadzsem. Jó nehéz – ez az egyetlen fegyverem. Óvatosan kidugom a fejem a kamraajtón, és körbesandítok. Sehol senki.

Előóvakodom a kivilágított konyhába. Fájdalmasan védtelennek érzem magam a ragyogásban. Tíz lépésre lehet a hátsó ajtó az üvegcserepekkel teleszórt padlón.

Megcsörren a telefon. Mozdulatlanára dermedek, bekapcsol az üzenetrögzítő. Rizzoli nyomozónő hangját hallom a vonalban: *Millie, kérem, vegye fel! Ott van, Millie? Nagyon fontos dologról...*

Kikerülöm az üvegcserepeket. Kilenc lépés az ajtóig. Nyolc. Félúton járok a konyhában, amikor beszalad a macska, a szilánkok hangosan csikorognak a talpa alatt. A

zaj hallatán a behatóló gyanút fog, súlyos léptek tartanak felém. Az ajtóhoz iramodom. Már éppen sikerül megmarkolnom a kilincset, amikor kezek ragadják meg a pulóveremet, és hátrarántanak.

Gyorsan megperdülök, lesújtok a támadómra a befőttesüveggel. A halántékán találok el, az üveg összetörik, a szétfreccsenő lekvár vörös, mint a vér.

Ő dühében felüvölt, és kienged a markából. Egy pillanatra visszanyerem a szabadságomat, és újra az ajtó felé vetem magam. Ahogy az előbb, most is majdnem célt érek.

A támadóm leránt magával, és mindketten kiterülünk a üvegcserepeken és a málnalekváron. A szemetes felborul, kávézacc dől ki belőle. Nagy nehezen feltérdelek, aztán már kétségbeesetten iszkolnék a szétszóródott szeméten keresztül.

Ekkor zsinór hurkolódik a nyakam köré, megfeszül, és hátrarántja a fejemet. Felnyúlok, a zsinórt kaparom, de annyira szoros, hogy késpengeként vág a húsomba. Hallom, hogy a támadóm erőlködve nyög. Nem tudok lazítani a zsinóron. Nem kapok levegőt. Aztán lassan halványulnak a fények.

Ahogy lezuhanok, valami éles vág a kezembe. Az ujjaim összezáródnak a tárgy körül. A hátam mögé sújtok a karommal, a támadóm arcába hasítok. A tudatom ellepődön át is hallom az üvöltését. A zsinór hirtelen meglazul a nyakam körül. A helyiség újra kivilágosodik.

Köhécselve és zihálva elengedem a kezemben szorongatott tárgyat, csörrenve a padlóra hullik. A macskatápos konzervdoboz pereme éles, mint a borotva.

Amikor felkapaszkodom, a konyhai késtartó ott van előttem a pulton. A támadóm közelebb lép, hátrafordulok felé. Patakszik a vér felhasított homlokáról, belesöpög a szemébe.

Előrevetődik, a torkomat akarja megragadni. Mivel nagyrészt elvakítja a szemébe csurgó vér, nem látja, mit markolok a kezemben, ahogy a testünk összeütközik.

A nagy kés a hasába fúródik.

Nyakamat szorongató keze ernyedten lehull. Térdre zuhan, egy pillanatig függőleges helyzetben marad, a szeme nyitva, arcán meghökkenés. Aztán oldalra dől, és ahogy a padlóhoz csapódik a teste, behunyom a szemem.

Támolyogva leülök egy székre, lehorgasztott fejemmel a két kezem között, és hallom az új hangot. Szirénázás. Annyi erőm sincs, hogy felemeljem a fejem. Dörömbölést hallok a bejárati ajtó felől, és kiabáló hangokat: *Rendőrség!* De nem érzem, hogy meg tudnék mozdulni. Két rendőr alakja tornyosul fölém.

- Maga Millie? - kérdezi az egyik. - Millie DeBruin?

Bólintok.

Mire a rendőr az adóvevőjébe: - Rizzoli nyomozó, itt van a hölgy. Igen, él. De nem fogja elhinni, milyen csatatér van itt.

EGY NAPPAL később feltárták a szörny odúját. Miután a talajradarral meghatározták a föld alatti kamra helyzetét Alan Rhodes hátsó udvarán, néhány perc lapátolás árán sikerült szabaddá tenniük a lejáratot: a fa csapóajtót mindössze kétujjnyi virágföld borította.

Jane ereszkedett le a lépcsőn elsőként. Odalent megállt a betonpadlón, és tágra nyílt szemmel meredt a lámpája fényénél eléje táruló látványra: a falra erősített hópárdugerezrnára. Mellette acélkarmok lógtak egy kampóról, a borotvaéles pengék végei tükörfényesre köszörülve ragyogtak, Jane-nek eszébe jutott a három párhuzamos vágás Leon Gott felsőtestén. Aztán Natalie Toombsra gondolt, és a három bemetszésre a koponyáján. Most itt volt előtte az eszköz, amely azokat a nyomokat húsba és csontba faragta.

- Mit látsz odalent? - kiáltott le Frost.

- A párdugercembert - mondta Jane halkán.

Frost lejött a lépcsőn. - Te jó ég - hüledezett, ahogy elemplámpája megállapodott a szemközti falon. A parafa táblára két tucat autóvezetői jogosítványt és útlevélfotót rajzszögeztek. - Van itt jogsi Nevadából... Maine-ből... Montanából...

- Ezek az ő trófeái - mondta Jane. Leon Gotthoz és Jerry O'Brienhez hasonlóan Alan Rhodes is kiállítást rendezett a trófeáiból, de ezt a tárlatot rajta kívül eddig senki más nem láthatta. Jane tekintete egy útlevél kitépett lapjára szegeződött: Millie Jacobson, akinek a skalpját Rhodes már a zsebében hitte, de elbízta magát. Millie fotója mellett más

arcok, más nevek sorakoztak: Iszao és Keiko Macunaga, Richard Renwick, Sylvia Van Ofwegen, Vivian Kruiswyk, Elliot Gott és Johnny Posthumus, a szavannai túravezető, aki hasztalan küzdött azért, hogy megóvja az életüket. Johnny nyílt tekintetében Jane olyan férfit látott, aki kész félelem és tétovázás nélkül eleget tenni a kötelességének. Ez a férfi felkészült arra, hogy a vadon bármely ragadozójával szembeszálljon. Johnny csak azt nem ismerte fel, hogy egy szívélyesen mosolygó vendége lesz a legádázabb fenevad, amivel élete során meg kell küzdenie.

- Van itt egy laptop - szólalt meg Frost. Egy kartondoboz fölé hajolva állt. - Egy MacBook Air. Gondolod, hogy ez lehetett Jodi Underwood számítógépe?

- Kapcsold be!

Frost megnyomta kesztyűs kezével a bekapcsológombot. - Lemerült az akkumulátor.

- Tápkábel nincs ott valahol?

Frost mélyebben belekotort a kartondobozba. - Nem látom, hogy volna itt bármilyen kábel - mondta, aztán bekeretezett fényképet húzott elő, és amikor a törött üveglap alatti fotóra világított, akkor kis időre mindketten elnémultak

A képen két férfi állt, az arcukat sütötte a nap. Annyira hasonlítottak egymáshoz, hogy akár testvérek is lehetek volna, mindkettejüknek sötét haja volt és szögletes arca. A bal oldali férfi belemosolygott az objektívbe, a másik viszont láthatóan csak véletlenül fordult a kamera felé, és meglepetésként érte a dolog.

- Ez mikor készülhetett? - kérdezte Frost.

- Hat évvel ezelőtt.

- Honnan tudod?

- Onnan, hogy tudom, hol van ez a hely. Jártam ott. Ez a Tábla-hegy Fokvárosban. - Jane Frostra nézett. - Elliot Gott és Alan Rhodes. Ismerték egymást.

TIZENHAT

RIZZOLI nyomozó laptoptáskával a kezében áll Isles doktornő bejárati ajtaja előtt. – A kirakós utolsó darabkája, Millie – mondja. – Gondoltam, látni akarja.

Majdnem egy hete, hogy túléltem Alan Rhodes támadását. Bár a vért és az üvegcserepeket rég összetakarították, továbbra is vonakodom bemenni a konyhába. Túlságosan elevenek az emlékek, úgyhogy inkább a nappaliban ülünk le. Letelepszem a szófára Isles doktornő és Rizzoli nyomozó közé. Ők ketten próbáltak a szörnyeteg nyomára jutni és megóvni tőle, aztán végül mégis én lettem az, akinek meg kellett mentenem saját magamat.

Rizzoli kinyitja a laptopját, és csatlakoztat egy pendrive-ot. – Ezek a fotók Jodi Underwood számítógépéről származnak – magyarázza. – És ezek miatt gyilkolta meg Jodit Alan Rhodes. Ugyanis a képekből összeáll egy történet, Rhodes viszont nem engedhette meg, hogy bárki tudomást szerezzen róluk.

A képernyő megtelik a fotók miniatúráival. Jane rákattint az elsőre, a fotó kitölti a képernyőt. Harminc év körüli, sötét hajú férfi mosolyog ránk, a vállán hátizsák. Sorban áll az utasfelvételhez egy repülőtéren.

- Ez Elliot Gott - mondja Rizzoli. - A kép hat éve készült, közvetlenül mielőtt felszállt a gépre Bostonban.

Szemügyre veszem a fiatal férfi arcvonásait, a hullámos haját, az arc formáját. - Teljesen úgy néz ki, mint...

- Mint Alan Rhodes. Valószínűleg ezért döntött úgy Rhodes, hogy megöli. Olyan áldozatot szemelt ki, aki hasonlít rá - hogy ellophassa a személyazonosságát. Akkor is Gott nevét használta, amikor Fokvárosban megismerkedett Sylviával és Viviannel. Elliot útlevelét és hitelkártyáit használva foglaltatott magának repülőjegyet Botswanába.

Rizzoli továbbléptet a következő fotóra, amely már a repülőgép fedélzetén készült. A valódi Elliot mosolyog átjáró melletti ülésén.

- Ezek mind mobiltelefonos fotók, amiket Elliot e-mailben küldött a barátnőjének, Jodinak. A képek naplóként megörökítik, mikor mit látott éppen, vagy kivel ismerkedett össze - mondja Rizzoli. Átkattogtat néhány fotón: Elliot étkezése a repülőgépen. Újabb szelfi következik - Elliot ezen idétlenül vigyorogva kihajol az átjáróba, hogy megörökítse a háta mögött az utasteret. Ezúttal nem Elliotra szegeződik a tekintetem. Hanem a mögötte ülő férfira. Teljesen tisztán látható az arca. Alan Rhodes.

- Ugyanazzal a járáttal utaztak - mondja Rizzoli. - Talán így ismerkedtek össze, a repülőgépen. De lehet, hogy már Bostonban találkoztak egymással. Amit biztosan tudunk: mire Fokvárosba érkezett, Elliotnak volt egy új barátja, akivel szórakozni járhatott.

Egy másik ikonra kattint, újabb fotó jelenik meg a kijelzőn. Elliot és Rhodes áll egymás mellett a Tábla-hegyen.

- Ez az utolsó ismert fotó Elliotról. Jodi Underwood bekereteztette, és Elliot apjának ajándékozta. Úgy hisszük, aznap is Gott házában függött, amikor Alan Rhodes kiszállította a hópárducot, Gott felismerte Rhodest a fényképről. Valószínűleg rá is kérdezett, hogy honnan ismerte Elliotot, és hogyhogy egyszerre jártak Fokvárosban. Később pedig telefonálgatni kezdett Jodi Underwoodnak, hogy elkérje tőle az összes fotót Elliot kiruccanásáról. És az Interpolnak, hogy megpróbálja elérni Henk Andriessent. Ez a fotó katalizátorként működött - minden, ami ezután történt, a fotó miatt történt. Leon Gott meggyilkolása, Jodi Underwood meggyilkolása. Valószínűleg még az állatkerti gondozónak, Debra Lopeznek is ezért kellett meghalnia. Mert jelen volt Gott házában, és végighallgatta a két férfi beszélgetését. Akitől viszont a legjobban tartott Rhodes, az pontosan maga volt, Millie.

A laptop kijelzőjére függesztem a szemem. - Mert egyedül én tudom, hogy a két férfi közül igazából melyik vett részt a szafarin.

Rizzoli bólint. - El kellett kerülnie, hogy maga meglássa ezt a képet.

Elfordulok. - Johnny - suttogom. *Johnny*. Egy emlék ötlík fel bennem, őt látom a napsütésben, a haja aranyló, mint az oroszlán prémje. Emlékszem, milyen sudáran állt, a lába szilárdan megvetve - az őshonos fák kapaszkodnak

így gyökereikkel az afrikai földre. Emlékszem, hogyan kérlelt, bízam benne, és tanuljak meg bízni magamban. És arra gondolok, hogyan nézett rám, amikor ott ültünk a tűznél, hogyan világított a lángok fénye az arcán. Bárcsak a szívemre hallgattam volna.

- Tehát most már tudja a teljes igazságot - mondja nekem Isles doktornő gyengéden.

Hunyorítok, könnycsepp gördül le az arcomon. - Harcolt azért, hogy életben maradjunk. Mi pedig mind ellene fordultunk.

- Ha úgy vesszük, Millie, magát életben is tartotta Johnny.

- Hogyan?

- Úgy, hogy maga Johnnynak - illetve a tőle való félelemnek - köszönhetően rejtőzött el Touws Riverben, és így Alan Rhodes nem találhatta meg. - Isles doktornő Rizzolira pillant. - Míg mi Bostonba nem csaltuk.

- Hibáztunk - ismeri el Rizzoli. - Teljesen rossz nyomon jártunk. *Akárcsak én.* Eszembe jut, hogyan kísértett Johnny a rémálmaimban, holott végig valaki mástól kellett volna tartanom. Azok a rossz álmok máris fakulnak, tegnap éjjel jobban aludtam, mint hat éve bármikor. A szörny nincs többé, én győztem le.

Rizzoli összecsukja a laptopot. - Holnap abban a tudatban repülhet haza, hogy már tényleg vége van. A férje nyilván repes az örömtől, hogy újra láthatja.

Bólintok. - Chris naponta háromszor felhív. Azt mondja, az ottani híradóba is bekerült az eset.

- Hősként tér haza, Millie.

- Én csak annak örülök, hogy mehetek végre.

- Mielőtt felkerekedik, azt hiszem, van valami, aminek magánál a helye.

- Nagyalakú borítékot vesz elő. - Henk Andriessen elküldte e-mailben, én pedig kinyomtattam magának.

Kinyitom a borítékot, és előhúzó belőle egy fényképet. Elszorul a torkom, kis ideig szólni sem tudok. Csak nézem megindultan Johnny fényképét. A puskájával az oldalán áll a térdig érő fűben. A haját bearanyozza a napfény, a szeme körül nevetőránccok - otthon érzi magát a természetben. Ez az a Johnny, akibe beleszerettem, az igazi Johnny, akit csak átmenetileg takart el egy szörny árnyéka. Így kell emlékeznem rá.

- Ez egy a kevés jó fotóból, amit Henk talált. Egy másik szafarivezető készítette Johnnyról. Úgy gondoltam, tetszeni fog magának. Tudom, milyen megrendítő érzés, hogy kiderült, minden, amit Johnny Posthumusról hitt, téves. Johnny megérdemli, hogy emlékezzenek rá.

- Igen - suttogom, és megsimogatom a mosolygós arcot a fényképen.

- Így fogom megőrizni az emlékezetemben.

CHRISTOPHER vár majd a repülőtéren. Violet is ott lesz vele. Egymás nyakába borulunk, és aztán hazaautózunk Touws Riverbe, ahol ma este kis ünnepség lesz a hazaérkezésem alkalmából. Chris már előre figyelmeztetett, mert tudja, hogy nem szeretem a meglepetéseket, mint ahogy a társas

összejöveleteket sem. De most én is úgy érzem, itt az ideje az ünneplésnek, hiszen végre visszaszereztem az életemet. Visszatérek a világba az emberek közé.

Fél óra múlva leszáll a repülőgépem. Miközben ereszkedni kezdünk Fokvaros felé, még utoljára előveszem a fényképet. Hat év telt el, mióta utoljára láttam Johnnyt. Én évről évre öregszem, Johnny viszont nem öregszik. Örökre egyenes derékcal és sudáran, mosolygós arccal áll az afrikai napsütésben. Arra a rengeteg mindenre gondolok, ami lehetett volna, ha másként alakulnak a dolgok. Vajon mostanra férj és feleség volnánk, és boldogan élnénk gerendaházunkban a szavannán? Sohasem fogom megtudni, hiszen Johnny hat éve holtan hever valahol az Okavango deltavidékén, csontjai a talajba keverednek, a földhöz kapcsolódnak, amelyet annyira szeretett. A földhöz, amelyhez mindig is tartozni fog. Nekem nincs másom, csak a róla való emlékeim, és ezeket becses titokként őrzöm. Egyedül engem illetnek meg, senki mást.

A repülőgép leszáll Az égbolt szemkápráztatóan kék, és tudom, hogy a levegő virágok illatától és sós tengerillattól lesz balzsamos. Visszacúsztatom Johnny fényképét a borítékba, a borítékot pedig a kistáskámba rejtem. Ha nem is lesz szem előtt, életem végéig emlékezni fogok rá.

Felkelek a helyemről. Ideje visszatérnem a családomhoz.

Tess Gerritsen

– Bármerre járok – mondja Tess Gerritsen megjegyzem magamnak azt, ami félelmet ébresztett bennem, és az ijesztő helyzetek végül gyakran a regényeimben kötnek ki.

Egy ilyen helyzet ihlette a *Halj meg újra!* regényt, Gerritsen krimisorozatának tizenegyedik kötetét is, amelynek főhősei ezúttal is a bostoni Jane Rizzoli és Maura Isles. Az író nő és férje, Jacob, szafarin vettek részt a dél-afrikai Sabi Sands vadrezervátumban.

A túravezetőjük mindennap kivitte őket és a többi szafarivendéget a szavannára, emlékszik vissza. – „Soha ne szálljanak ki a dzsibból.” Legelsőként ezt kötötték a lelkünkre. – Néhány nappal később ez a tanács megmentette a férjem életét. És támadt egy borzongató gondolatom: mi van, ha túravezetőnk nem is az, akinek kiadja magát? Mi van, ha a férfi, aki elénk jött a távoli kifutópályához, valójában csaló, aki csak egy autónyi áldozatot jött begyűjteni? A krimiírók agya már csak így működik. Rémisztő eshetőségeket látunk minden helyzet mögött Folyton feltesszük magunknak a *Mi van, ha...* kérdést, és a válasz sötét, ijesztő helyeket tár elénk.

Sok szerzővel ellentétben Tess Gerritsen sohasem dolgozza ki előre a cselekményt. Helyette a szereplőire bízta: határozzák meg ők, hogyan alakul a történet. Elárulja, hogy a *Halj meg újra!* rejtélyes sorozatgyilkosának kiléte őt magát is meglepetésként érte. – Eredetileg másik szereplőt pécéztem ki gyilkosnak, ám ahogy a sztori egyre bonyolódott, rájöttem, hogy melléfogtam. Ez gyakran megesik az első vázlat elkészítésekor. Még engem is meglepnek a fordulatok.

Mennyire esett neheze a *Halj meg újra!* gyomorforgatóbb részleteinek megírása, mint például a gyilkosság kiszigerelt áldozata holttestének bemutatása? – A könyvben volt egy bizonyos jelenet, amelyhez bizony be kellett piszkolnom a kezemet – személyes tapasztalatokat kellett szerezniem – emlékszik vissza az író. – Úgyhogy nem volt más választásom, és felbontottam egy szarvastetemet. Véres, kimerítő munka volt, és azóta jobban értékelem azoknak a munkáját, akik révén hús kerül az asztalunkra.

Mit tart Gerritsen legtöbb büszkeségre okot adó teljesítményének? – Leszámítva, hogy felneveltem két csodálatos fiúgyermeket? A tudományos-fantasztikus regényemet, a *Gravityt* mondanám, amelyben a női űrhajós főhős a nemzetközi űrállomáson reked. Szakmailag ez volt a legnehezebb vállalkozásom, és a mai napig álmélgodom saját vakmerőségemen, hogy bele mertem fogni ilyen témájú könyvbe.

HALJ MEG ÚJRA!

Die Again © 2014 Tess Gerritsen

Kiadta a Transworld Publisher

Fordította Uram Tamás

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének másolása vagy újraközlése tilos.

**A Reader's Digest embléma a Reader's Digest Association, Inc.,
White Plains, New York, USA védjegye.**

3010113-2016/06